CAROLE DEAN

Secrete bine ascunse

Traducerea şi adaptarea în limba română

de FLAVIA VOINEA

ALCRIS
M-94

Capitolul 1

Pe malul râului păştea un cal alb. Era neînşeuat, iar căpăstrul şi hăţurile atârnau la pământ. La nici trei metri distanţă, la umbra unui arţar, se auzi un foşnet care-l făcu pe animal să tresară şi să se îndrepte spre o tânără care se odihnea în apropiere, întinsă în iarbă. O împinse cu botul în joacă, iar ea începu să râdă.

- Încetează, Sandy! îi spuse ea, împingându-l într-o parte. Ai numai iarbă pe bot!

Tânăra căscă.

- Cred că am adormit. Aşa-mi trebuie dacă stau până noaptea târziu de vorbă cu Colin, nu-i aşa?

Se ridică în picioare şi se duse către râu, unde îngenunche şi-şi stropi faţa cu apă rece.

- Cred că ar trebui să mergem acasă, Sandy.

Se uită către soare, încercând să-şi dea seama cât era ceasul.

- Cred că e aproape cinci, iar Sondrei nu-i place să întârzii la cină. Dar e aşa de frumos aici... Nu vreau să plec!

După ani de colindat si explorat, cunoştea fiecare copac de pe proprietatea Deerfield şi nimic nu-i plăcea mai mult decât să hoinărească pe văile şi dealurile din zonă. Se uită către râul care curgea liniştit şi, dintr-o dată, văzu că în paradisul pe care îl considera al ei pătrunsese un intrus - un bărbat care îşi târa cu greu picioarele se apropia.

Ea îl privi cu atenţie. Oricine ar fi fost, se rătăcise cu siguranţă, pentru că drumul pe care se afla ducea numai către Sevenoaks, ferma familiei Deerfield.

Se hotărî într-o clipă să-l ajute pe străin, încălecă şi traversă în goană râul. Ajunsă pe malul celălalt, îl îndemnă pe Sandy să meargă în galop. Spera ca bărbatul să nu se fi abătut prea mult de la drumul lui. Era o zi foarte călduroasă, nepotrivită pentru plimbare, iar el părea să care ceva în braţe. Să fie un copil? se întrebă ea. Pentru că soarele îi bătea în faţă, nu putea să distingă despre ce era vorba.

Sandy străbătu distanţa care-i despărţea, la umbra unor mesteceni cu trunchiuri albe. Ferită de razele puternice ale soarelui, tânăra putu, pentru prima dată, să-l vadă mai clar pe cel ce se apropiase la cincisprezece - douăzeci de metri. Era un bărbat înalt, bine făcut şi suplu, care şchiopăta uşor. Părul lui des, neîngrijit, avea culoarea grâului copt.

Inima îi bătu mai repede şi simţi că o cuprinde panica. Un singur bărbat avea o asemenea nuanţă de păr, dar acesta dispăruse din viaţa ei în urmă cu patru ani!

Fără să-şi dea seama, smuci hăţurile. Neobişnuit cu un asemenea tratament, Sandy pufni şi-şi aruncă

pe spate capul, cu putere.

- Uşurel, băiete! îl potoli ea, vorbindu-i în şoaptă.

Ieşi din umbră în plin soare, iar Adam Deerfield se opri brusc, mirat de apariţia neaşteptată.

- Kate? întrebă el, răguşit. Chiar tu eşti?

Ea aprobă cu o mişcare a capului, neştiind ce să răspundă.

Ţinând în braţe un copil care dormea, Adam rămase nemişcat şi o privi din cap până-n picioare pe tânăra din faţa lui. Purta pantaloni scurţi de blugi, foarte uzaţi, şi un tricou decolorat, dar, în ciuda ţinutei simple, avea o atitudine mândră şi semeaţă. Picioarele zvelte erau bronzate, iar tălpile erau goale. Dar ceea îi atrase atenţia cu adevărat era chipul ei. În anii în care nu se văzuseră, se maturizase; chipul era acum extrem de rafinat şi atrăgător, cu ochi albaştri şi sprâncene frumos arcuite. Părul negru-albăstrui şi buclat era strâns cu o fundă şi adunat pe umărul drept.

- Te-ai schimbat, spuse el, încet.

Cu o mişcare uşoară, ea se lăsă să alunece de pe cal. În clipele de tăcere în care ştiuse că Adam o studiază, ea făcuse acelaşi lucru.

- Şi tu, răspunse ea pe acelaşi ton.

Şi chiar aşa era. Avea treizeci şi cinci de ani, dar părea mai în vârstă, iar pe chipul bronzat apăruseră noi riduri. Părea îngrijorat şi circumspect, aşa cum nu-şi amintea să fi fost în trecut. Ochii lui căprui ascundeau o dezamăgire profundă. Acum, Adam era un străin!

Stânjenită, Kathleen îşi dădu seama că strângea cu putere hăţurile în mâini.

- Văd că ai adus-o şi pe Nikki, spuse ea în cele din urmă.

Ca şi cum şi-ar fi auzit numele, copilul se mişcă în braţele
lui Adam şi-i ceru s-o lase jos, apoi o privi foarte serioasă pe Kathleen.

- Ţi-o mai aminteşti pe Kate, draga mea? o întrebă tatăl ei.

Zâmbetul lui plin de căldură îl făcea să pară mai tânăr şi,
inexplicabil, îi umplu de lacrimi ochii lui Kathleen.

- Bună, Nikki, spuse ea, blând.

Simţise că fetiţa era la fel de speriată ca şi tatăl ei din felul în care se lipise de el şi-l prinsese de mânecă. Dar apoi zâmbi larg, deloc ruşinată că era ştirbă, iar Kate se simţi în largul ei.

Brusc, îşi dădu seama că era foarte bucuroasă de această întâlnire. Adam se întorsese acasă! Dragul de Adam, care-i fusese ca un frate atâţia ani şi care îi lipsise atât de mult...

Râse sincer, din toată inima.

- Adam, cât de mult mă bucur să te revăd!

Dădu drumul hăţurilor şi alergă spre el cu braţele deschise. Se lipi de pieptul lui; îi simţea inima bătând cu putere şi trupul cald, musculos, cu un miros tipic masculin care o încânta. Spre propria-i uimire, îşi dădu seama că-i plăcea să-l simtă atât de aproape, într-o îmbrăţişare fără sfârşit. Nu mai simţise niciodată aşa ceva - cu Colin sau cu oricine altcineva. Dar să simtă aşa ceva faţă de Adam, pe care-l considerase întotdeauna un erou din poveşti, un înlocuitor pentru fraţii mai mari pe care nu-i avusese

niciodată!

Braţele lui se încleştară automat în jurul ei şi-şi aplecă uşor capul, lipindu-şi obrazul de părul ei mătăsos. Era încordat şi făcu eforturi să se îndepărteze de ea, conştient că strânsese în braţe un trup plin de femeie şi nu unul băieţesc al unei adolescente.

Şocată de senzaţiile care o copleşiseră, Kathleen îl privi cu obrajii în flăcări.

- De ce ai lipsit atâta timp?

Pe buzele lui apăru un zâmbet cinic.

- Nu fi naivă, Kate. Ar fi mai nimerit să mă întrebi de ce m-am întors, dar nu ştiu sigur că ţi-aş putea răspunde. Oricum, nu cred că o să stau prea mult, pentru că m-am obişnuit cu o viaţă de hoinar.

Înţelese cât era de rănit, dacă vorbea despre plecare la câteva minute de la sosire, dar tactul părea că o părăsise complet, pentru că se auzi spunând:

- Tatăl tău nu se simte bine. Nu se mai ridică din scaunul cu rotile! Nu şi-a pierdut speranţa că te vei întoarce şi vei rămâne aici.

El tresări cu putere, de parcă ar fi primit o palmă.

- O să fie dezamăgit! spuse el, tăios. Oricum, ce te priveşte pe tine?

Kate simţi că nu era cinstit să o întrebe aşa ceva.

- Mă priveşte tot ce are legătură cu tatăl tău! se înfurie ea. Dacă n-ar fi fost el, aş fi ajuns într-un orfelinat! Îl iubesc ca şi când ar fi tatăl meu adevărat!

- Văd că ai un temperament la fel de vulcanic! remarcă el în bătaie de joc.

Vocea îi deveni serioasă.

- N-am glumit, Kathleen! Ce s-a întâmplat între tata şi mine ne priveşte numai pe noi, nu pe tine!

- Nici prin cap nu-mi trece să mă amestec!

Brusc, Kate îşi dădu seama că nu vrea să continue acea întâlnire care ar fi trebuit să fie fericită, dar, în mod ciudat, nu era. Privirea ei se opri asupra lui Nikki, care stătea tăcută lângă tatăl ei.

- Vrei să-l călăreşti pe Sandy până la fermă, draga mea? întrebă ea. Pari obosită.

Fetiţa nu răspunse, dar se lipi şi mai mult de tatăl ei.

- Ţi-ai înghiţit limba? Doar nu ţi-e frică de Sandy! E foarte blând şi ştie să se poarte cu cei mici. Hai, vino şi salută-l!

Kate ridică privirea către Adam, aşteptând ajutorul lui. În schimb, întâlni o privire atât de dură încât se gândi câteva clipe ce anume făcuse sau spusese de declanşase o asemenea reacţie.

- Nikki rămâne cu mine, anunţă el pe un ton de oţel.

Vrând să-i răspundă cu aceeaşi monedă, Kathleen îl
întrebă:

- Am voie să anunţ sosirea ta sau vrei să le faci o surpriză şi celorlalţi? Nu ştiu dacă avem timp să tăiem cel mai gras viţel, în cinstea ta!

Adam îşi şterse broboanele de transpiraţie de pe frunte.

- Sigur că poţi să le spui. Dar nu spune nimic mai mult... Sunt atâtea lucruri pe care nu le înţelegi! Nikki şi cu mine o s-o luăm pe scurtătură, n-o să întârziem mult.

- Bine, răspunse Kate.
- Vrei să te ajut să încaleci?

Simpla lui întrebare o trimise în trecut, în perioada când avea doisprezece ani şi învăţa să călărească fără şa. Adam, mai tânăr şi mai fericit, o întrebase acelaşi lucru şi o ajutase. Ea se lăsase întotdeauna în mâinile lui, pentru că avusese o încredere oarbă în el.

Chiar dacă ştia că nu ar fi trebuit să facă acest lucru, acceptă oferta lui, mai mult de dragul trecutului. Oare el îşi amintise de acea zi?

Încercă să nu ia în seamă faptul că, pentru câteva secunde, talpa ei goală se afla în palmele lui şi încălecă.

- Mulţumesc, şopti ea, fără să îndrăznească să-l privească. Ne vedem mai târziu.

Îl îndemnă pe Sandy să meargă la galop până când dispăru din raza vizuală a celor doi, apoi îl încetini, ca să aibă timp să-şi pună gândurile în ordine. Dar acest lucru părea imposibil, pentru că erau prea multe întrebări fără răspuns. Unde fusese Adam în ultimii patru ani? De ce nu-i scrisese niciodată? Ce se întâmplase cu Nikki, care fusese întotdeauna un copil deschis şi prietenos?

Kate se opri o clipă pe malul abrupt, locul ei preferat din care admira ferma. Iubea Sevenoaks, căminul ei dintotdeauna. Casa fusese construită în pantă, cu faţa spre râu şi umbrită de câţiva stejari uriaşi. În spaţioasa aripă de vest locuia Lee; Sondra, John şi Kathleen stătea în aripa centrală, în timp ce aripa de est fusese folosită numai pentru oaspeţi de când plecase Adam.

Casa fusese renovată şi se afla acum în cea mai

bună formă. Ce bine că Adam o va vedea aşa! îşi spuse ea. Alungă rapid acest gând, pentru că nu mai voia să se gândească la el, şi-l duse pe Sandy la grajduri. Era atât de preocupată, încât nu-l văzu pe bărbatul din boxa alăturată.

- Nu vorbeşti cu mine azi, Kathie? întrebă el, pe un ton familiar.

Ea tresări.

- Lee! M-ai speriat!

Zâmbi larg şi-şi dădu o şuviţă de păr după ureche.

- Nu te-am văzut!

El se sprijini de uşa boxei. La prima vedere, semăna foarte mult cu fratele lui vitreg Adam, dar la o privire mai atentă puteai vedea sclipirea răutăcioasă din ochii albaştri.

- Visezi cu ochii deschişi la Colin, nu-i aşa?

- Nu. Chiar nu mă gândeam la el!

El deveni mai atent.

- Ce s-a întâmplat?

Cu o lipsă totală de tact, ea anunţă:

- Adam s-a întors acasă.

Dacă ar fi ştiut cum va reacţiona Lee la aflarea veştii, Kate ar fi fost mai atentă. Mâna lui se încleştă cu putere pe uşă.

- Nu e o glumă bună! se răsti el.

- Dar nu glumesc! protestă ea.

- Atunci, ce vrei să spui? Cum adică, s-a întors acasă?

Speriată de duritatea din vocea lui, ea încercă să-i explice:

- M-am întâlnit cu el mai devreme. Era pe jos, cu

Nikki în braţe. A spus că stă numai câteva zile.

- E prea mult! o întrerupse Lee. Şi unde dracu' a fost în ultimii patru ani? Asta ţi-a spus?

- Nu.

- Normal! Şi tata şi Sondra? Au aflat?

- Încă n-am fost în casă, răspunse ea, tremurat.

Ezită câteva clipe, apoi îşi adună tot curajul şi-l întrebă:

- Lee, ce s-a întâmplat? Nu te bucuri că s-a întors? La urma urmei, e fratele tău.

Lee făcu un efort să zâmbească.

- Frate vitreg, nu uita! Cred că m-ai luat prin surprindere, răspunse el, stânjenit de privirea insistentă a fetei. Las-o baltă, Kate! Sigur că mă bucur că s-a întors! Dar cred că ar fi mai bine să-l avertizez pe tata. Nu-i fac bine surprizele, chiar dacă sunt plăcute, nu-i aşa?

- Vin cu tine, spuse ea.

Simţea, fără să poată explica motivul, că era important să fie cu Lee când anunţa întoarcerea lui Adam.

- Nu vrei să-l ţesali pe Sandy?

- Nu, nu e nevoie. Şi aşa îl răsfăţ prea mult! râse ea. Hai să mergem!

Se îndreptară împreună spre casă. Dar era prea târziu să-l anunţe pe John - pe alee, nemişcat ca o statuie, se afla Adam.

Capitolul 2

Kathleen simţi din nou că inima îi bate cu putere. Dar, mai mult decât atât, avea senzaţia că nu putea controla lucrurile care petreceau chiar sub ochii ei.

Adam avea dreptul să fie acolo! Întreaga lui atitudine spunea că el este stăpânul, lucru pe care Lee nu va reuşi niciodată să-l transmită, oricât ar încerca.

Kate era sigur că Adam trebuia să rămână la Sevenoaks, pentru că numai la fermă putea să rezolve acele probleme care-l determinaseră să aleagă un exil lung şi dureros.

Adam era atât de absorbit de propriile gânduri, încât nu-i observă pe Kate şi Lee decât atunci când ajunseră foarte aproape de el. Cei doi fraţi se priviră lung, timp în care Kate se rugă în gând să aibă o discuţie civilizată.

- Ei bine, Adam...

El zâmbi scurt.

- Aşadar, eşti la fel ca toţi ceilalţi, nu-i aşa?

- Adam, ce vrei să spui? interveni Kate, pe un ton tăios. Cum adică, e la fel ca ceilalţi?

Adam îi aruncă o privire dură.

- Nu face pe nevinovata, Kate. Ştii foarte bine despre ce vorbesc!

Înainte ca ea să protesteze, Adam se întoarse către Lee.

- Cred că ar trebui să apreciez sinceritatea ta, frăţioare. Măcar nu pretinzi că te bucuri că mă vezi!

Lee încercă să evite privirea fratelui său.

- Poate ar fi mai bine să intri şi să vorbeşti cu tata.

Pentru o clipă, Kathleen avu impresia că masca lui

Adam
dispăruse, lăsând să se vadă o îmbujorare uşoară.

- Hai! îl îndemnă ea, cu o bucurie prefăcută. Cred că este în birou, bând obişnuitul pahar de lichior înainte de cină.

Îl luă de mână pe Adam, fără să ţină cont de faptul că nu era prea încântat de idee.

- Hai, merg cu tine.

Îi zâmbi lui Nikki şi-i întinse cealaltă mână.

- Cred că ţi-e sete, draga mea. O să-ţi dau un pahar de limonadă imediat după ce-l saluţi pe bunicul tău.

Simţi braţul lui Adam încordându-se şi apoi eliberându-se din strânsoarea ei.

- Sunt perfect capabil să găsesc singur drumul! Sau uiţi că am trăit aici cea mai mare parte a vieţii mele?

Kate îşi păstră demnitatea.

- Ştiu că poţi să găseşti drumul, Adam. Cu toate astea, prefer să vin cu tine!

În ciuda privirii dure, ea avu impresia că se bucură de sprijinul oferit.

- Atunci, să mergem.

Urcară scările de piatră şi pătrunseră prin uşile duble într-un hol lung. Kathleen încercă să privească interiorul casei ca şi cum l-ar fi văzut pentru prima dată, ca şi Adam. Pe pereţii zugrăviţi în culori pale se aflau tablouri ale unor pictori impresionişti, podelele erau acoperite cu parchet de stejar, iar într-un colţ se afla un dulap de mahon care adăpostea colecţia de ceramică a Sondrei.

Din birou se auzeau vocea groasă a lui John şi cea educată a Sondrei.

Kate nu-şi putu stăpâni curiozitatea şi se uită pe furiş către Adam. Stăpânirea lui de sine, aproape inumană, o uimi. Urma să-l întâlnească pe tatăl său, dar se purta ca şi cum ar fi fost vorba de o întâlnire obişnuită. În clipa următoare, ca şi cum ar fi simţit cât era de îngrijorată, Adam se uită în ochii ei albaştri, iar Kate înţelese că, pentru el, acesta era cel mai dificil moment din întreaga zi.

Îi zâmbi încurajator, cu toată căldura de care era în stare.

- John! strigă ea. Am o surpriză pentru tine!

Fără să aştepte aprobarea lui Adam, îl luă de mână şi-l trase după ea în birou. Chiar dacă nu era atât de elegant ca alte camere din casă, biroul era foarte confortabil. De la fereastră se vedeau dealurile şi văile scăldate în lumina soarelui la apus. Şemineul care domina peretele din partea de sud era flancat de rafturi de cărţi, pentru că John era avid de lectură.

Bărbat atrăgător cu părul arginitiu, John se afla în scaunul cu rotile lângă fereastră. Lângă el, elegantă ca un model dintr-o revistă de modă, stătea Sondra, într-un scaun franţuzesc de epocă.

Când intră Adam, chipul Sondrei se înnegură pentru o fracţiune de secundă. Totuşi, Kate observă, dar nu putea să creadă că femeia era furioasă. Ce motiv ar fi avut?

Reacţia lui John, însă, nu lăsă loc de îndoială. Se ridică pe jumătate în scaun, sprijinindu-se pe braţele încă puternice. Ochii căprui, pe care îi moştenise

Adam, străluceau.

- Adam! Fiule... Dacă ai şti cât de mult am aşteptat momentul ăsta!

Din trei paşi, Adam ajunse lângă tatăl său, îngenunche şi-l strânse cu putere în braţe. Două lacrimi fierbinţi căzură pe obrajii bătrânului.

Cu un nod în gât, Kathleen se întoarse, simţind că nu se cuvenea să privească scena intimă. Dar nu putu să nu observe privirea extrem de rece şi dură a Sondrei, care strângea în pumni o batistă brodată. Din nou, Kathleen se miră de reacţia ei.

Adam se ridică în picioare, iar Kate privi uimită cum pe chipul Sondrei apare un zâmbet larg. Femeia deschise braţele şi exclamă:

- Bun venit acasă, dragă Adam.

Dezgustată de această reprezentaţie demnă de o actriţă, Kathleen îşi îndreptă privirea spre fereastră. Nu se simţise niciodată în largul ei alături de Sondra, pentru că atitudinea ei exclusese întotdeauna orice apropiere. Când fusese mai mică, Kate sperase ca frumoasa Sondra să ia locul iubitei ei mame, pierdute prea devreme. Dar acest lucru nu se întâmplase niciodată, iar visul ei murise în faşă. Sondra îl făcea fericit pe John, iar pentru Kate era suficient.

Venirea lui Adam provocase reacţii foarte ciudate - ostilitatea inexplicabilă a lui Lee, mânia şi duplicitatea Sondrei. În plus, nu putea uita propria ei reacţie şi modul în care răspunsese îmbrăţişării lui. John părea singurul care se bucura sincer să-l vadă pe Adam acasă.

- Masa trebuie să fie gata curând, fiule, îl auzi ea

pe John. Sunt sigur că n-ai uitat cât se supără doamna Hicks dacă întârziem la cină! Ce-ar fi s-o iei pe micuţă şi să vă duceţi în camera ta? Ţi-am păstrat camera pregătită, pentru că am ştiut că o să te întorci într-o bună zi. Aranjează-te, spală-te şi apoi coboară la masă. O să vorbim atunci! Dar, Adam...

Vocea bătrânului tremură.

- Să nu mai pleci fără să mă anunţi!

- Nu, tată, promise el. Hai, Nikki, draga mea! Uite ce mâini murdare ai! Trebuie să ne spălăm!

Părăsiră împreună încăperea.

- Ar fi cazul să mă pregătesc şi eu, spuse Kathleen, evitând privirea Sondrei. Ne vedem peste câteva minute.

Urcă încet scările către dormitorul ei, unde rămase minute întregi în faţa oglinzii. Nu era o femeie vanitoasă, dar acum privea nemulţumită părul negru şi buclat bătut de vânt, obrajii îmbujoraţi şi hainele sărăcăcioase.

Arăt de cincisprezece ani! îşi spuse ea, nemulţumită. N-ar fi putut să explice motivul pentru care, brusc, acest lucru era important.

Aruncă hainele pe jos şi intră sub duş, fără să ţină cont de apa sau uleiul de baie pe care le împrăştia în jurul ei. Îşi prinse părul în coadă, apoi se fardă cu atenţie şi-şi puse o rochie nouă, cu un decolteu delicat, care se unduia plăcut în jurul picioarelor ei zvelte. Sandale subţiri, cercuri de aur în urechi şi... era gata!

Ieşi în fugă din dormitor şi coborî scările ca un copil, câte două trepte odată. Când îl văzu pe Adam,

care stătea la baza scărilor, se împiedică şi aproape îi căzu în braţe.

- Întotdeauna cobori scările aşa? întrebă el.

Amuzamentul i se citea în voce.

Cu palmele lipite de pieptul lui, Kate se bucură să vadă cât de tânăr părea atunci când zâmbea.

- Nu-ţi aminteşti că mereu întârziam la cină? Se pare că nu m-am schimbat...

Adam o împinse uşor, îndepărtând-o câţiva centimetri de el, pentru a o putea privi mai bine.

- N-aş spune asta.

Ea roşi, ochii ei albaştri ca safirele susţinându-i cu îndrăzneală privirea. Adam o mângâie pe obraz.

- Te bucuri că m-am întors, nu-i aşa, micuţă Kate?

Toate îndoielile păreau să dispară în prezenţa lui.

- Da, răspunse ea cu sinceritate.

Era sigură că răspunsul ei îl satisfăcuse, aşa că-şi adună curajul şi-i spuse:

- Te rog, Adam, nu mai pleca din nou!

El îi dădu drumul şi făcu un pas înapoi. Căldura din privire îi dispăru şi deveni din nou un străin.

- O să fac ceea ce trebuie, spuse el pe un ton dur. Nu pot să-ţi promit nimic, Kate. Iar acum, dacă nu vrem să ne supărăm bucătăreasa, ar fi mai bine să mergem la masă.

În ciuda temerilor tinerei, masa decurse fără probleme, mai ales datorită talentului lui John de a aduce în discuţie subiecte neutre.

Adam fusese întotdeauna preferatul doamnei Hicks, aşa că aceasta se întrecuse pe sine şi pregătise o masă de zile mari. Kathleen stătea vizavi de Nikki şi observase mirarea din ochii puştoaicei

atunci când se succedau felurile de mâncare. Era clar că nu era obişnuită cu asemenea mese.

Sondra, care conversa bine dispusă cu Adam, îşi îndreptă atenţia asupra micuţei:

- Ai mâncat destul, Nikki?

Ea aprobă cu o mişcare a capului, în timp ce un zâmbet timid îi înflorea pe buze.

- Mai vrei desert? Doamna Hicks face întotdeauna mai mult şi poţi să mai ceri o porţie, să ştii!

- Cred că e suficient, interveni Adam. În plus, cred că e momentul să meargă la culcare.

- Poţi să stai în camera verde, lângă tatăl tău, sau în camera roz, care a fost a ta pe vremea când erai doar un bebeluş, continuă Sondra. Pe care o preferi?

Fetiţa se uită către tatăl ei, dar acesta începuse să discute cu John şi n-o observă.

- Te-am întrebat ceva, Nikki! insistă Sondra, cu o uşoară iritare în vocea ei de obicei plăcută şi controlată. Spune-mi ce cameră vrei, ca să-i cer menajerei s-o pregătească.

Kathleen simţi o strângere de inimă. Ceva nu era în ordine! Simţea acest lucru, dar nu putea să spună despre ce era vorba.

Nikki se lipise de spătarul scaunului, iar ochii căprui păreau imenşi pe feţişoara ei. Era prea timidă să răspundă sau era copleşită de casa mare, elegantă în care intrase?

- E în ordine, Nikki, spuse Kathleen cu blândeţe. Nu-ţi fie frică!

Dar Sondra nu avea de gând să cedeze.

- Fiica ta trebuie să înveţe bunele maniere, Adam,

spuse ea tăios.

El se întoarse brusc.

- Îmi cer scuze, Sondra, nu te-am auzit. Ce-ai spus?

- Am spus că Nikki are nevoie de lecţii de bună purtare. Nu vrea să răspundă nici măcar unei simple întrebări!

Dintr-o privire, el îşi dădu seama de încordarea fiicei sale şi de aerul arogant, de corectitudine exagerată al Sondrei. O bătu uşor pe genunchi pe fetiţă şi spuse pe un ton egal:

- Ar fi trebuit să vă spun că Nikki are mici... probleme. Am fi evitat aceste neînţelegeri, Sondra. Îmi cer scuze.

- Probleme? repetă ea, impacientată. Despre ce naiba vorbeşti?

Înainte să-i răspundă, Adam se uită către Kathleen. Ea îl
privea cu atenţie maximă, simţind instinctiv că îi era greu să vorbească despre problemele fiicei sale, pentru care se considera unic responsabil. Ar fi vrut să-l sprijine şi să-i aline durerea; probabil că privirea ei spunea foarte multe, pentru că Adam trase aer în piept şi explică, foarte calm:

- Nikki n-a scos nici un cuvânt din ziua în care Leslie a fost ucisă. Ea a văzut tot ce s-a întâmplat. Îţi aminteşti, Sondra? Doctorii - şi te rog să mă crezi că am fost la cei mai mari specialişti - mi-au spus că va vorbi din nou, într-o bună zi.

- Vrei să spui că e retardată? vru să ştie Sondra.

- Nu! replică el, furios. În nici un caz! Înţelege tot

ce i se spune şi are note foarte bune la şcoală. Dar şocul din acea zi a făcut-o, pur şi simplu, să nu mai vorbească. Până când îşi va reveni, are nevoie de toată dragostea şi răbdarea pe care i le putem acorda.

- Psihologia asta modernă! pufni ea. Pe vremea mea, o asemenea purtare n-ar fi fost acceptată.

- Sondra, te rog! interveni John. Cred că trebuie să acceptăm explicaţia lui Adam şi să sperăm că micuţa Nikki se va vindeca foarte curând.

Se întoarse către Adam:

- Nu se ştie, fiule. Poate că o să-i facă bine statul la fermă.

Se lăsă o tăcere apăsătoare.

- N-am spus că rămân aici, tată, spuse Adam, după câteva secunde.

Lee, care abia dacă scosese două vorbe în timpul mesei, se aplecă înainte, ca un şarpe asupra prăzii.

- Eu, spre exemplu, aş vrea să aflu răspunsurile la câteva întrebări. De ce nu ne spui unde ai fost în tot acest timp, Adam? Şi ce te-a făcut să revii aşa, dintr-o dată?

Kathleen încercă să protesteze faţă de acest întrebări foarte dure, dar Adam părea să se descurce fără sprijinul ei.

- Cred că cel mai bine ar fi s-o duc pe domnişorica asta în pat, spuse el cu căldură, ciufulind părul fiicei sale. Ce-ar fi să bem o cafea în birou şi să stăm puţin de vorbă acolo?

- Pot să te ajut? se oferi Kathleen.

Îşi dădu seama că o luase gura pe dinainte, dar se

bucură când îl auzi:

- Dacă vrei...

O luă pe fetiţă de mână şi-i zâmbi.

- Hai la culcare, draga mea.

Cei trei ieşiră din salon împreună. Kathleen o luă înainte pe hol şi intră le uşile duble de stejar care făceau legătura cu aripa de est. Intrase rareori în acea parte a casei, în absenţa lui, aşa că privi în jurul ei cu mult interes. Totul era în perfectă ordine, iar vântul uşor de vară abia mişca draperiile vechi, dar curate.

Adam o duse pe Nikki în camera lui. Cu pereţii de un albastru pal şi mobila albă, de lemn, încăperea avea un aer simplu, specific masculin. Pe perete, în stânga şi în dreapta şemineului, erau două tablouri cu peisaje marine; pe peretele opus, în nişe special construite, se aflau două vase în miniatură, replici ale unor vase care existau în realitate. În jurul patului mare şi alb, cu baldachin, se afla un covor de lână, de un albastru ultramarin.

Kathleen alunecă în trecut şi-şi aminti de perioada când avea cincisprezece ani şi era o adolescentă veselă, plină de viaţă. Într-o seară, fusese la o petrecere şi voise să le povestească lui Adam şi lui Leslie. La ora unsprezece, bătuse la uşa lor, exact uşa pe care intrase în urmă cu câteva minute.

- Intră, se auzise vocea lui groasă.

Ea deschisese uşa.

- Leslie, n-o să ghiceşti niciodată!

Se oprise brusc, uimită să observe că Adam era singur în pat şi citea, sprijinit pe perne.

- Unde e Leslie? întrebase ea.

- În ultima vreme, Leslie doarme în camera verde, venise răspunsul, pe un ton neutru. Nu s-a simţit prea bine şi nu vrea să mă deranjeze.

În ciuda vârstei fragede, Kathleen înţelesese că Adam îi ascunsese ceva. Descoperirea faptului că Leslie şi Adam nu mai dormeau în aceeaşi cameră fusese un adevărat şoc. Îi auzise pe servitori vorbind pe la colţuri despre acest lucru, dar preferase să nu-i ia în seamă. Întotdeauna considerase căsătoria celor doi perfectă, pentru că nu-şi putuse imagina că cineva era nefericit alături de Adam...

Preferase să păstreze pentru sine toate întrebările şi-i povestise pe scurt despre petrecere, după care se retrăsese în camera ei.

- Arăţi de parcă ai fi văzut o stafie, îi întrerupse Adam şirul gândurilor.

Ea reuşi să-şi păstreze cumpătul.

- Am venit să te ajut, nu să visez cu ochii deschişi, nu-i aşa? Mă duc să pregătesc baia.

Baia se dovedi un adevărat ritual, la care luau parte numai Adam şi Nikki, motiv pentru care Kathleen se aşeză într-un fotoliu de răchită şi-i privi în tăcere. Adam se juca atât de frumos şi de afectuos cu fiica lui, încât fu impresionată. Dar nu putu să nu observe trupul lui suplu, musculos, care o tulbura mai mult decât ar fi vrut să recunoască. Oare vizita lui era atât de scurtă pentru că undeva îl aştepta o femeie? Sau fusese credincios memoriei lui Leslie în ultimii patru ani?

Ise părea greu de crezut, pentru că femeile îl

considerau irezistibil din pricina părului său blond, a buzelor pline şi senzuale a trupului puternic, a siguranţei de sine pe care o emana.

Care era numele femeii care-l aştepta? se întrebă Kathleen. Era tânără, era frumoasă? Oare îl iubea? Dar el o iubea?

Îi venea să strige din pricina tristeţii care o cuprinsese. Ce se întâmplase cu ea, de era atât de afectată atunci când se gândea la cineva despre care nici nu ştia sigur dacă exista? Şi ce ar fi spus Colin, dacă ar fi ştiut ce-i trece prin minte? Dragul de Colin, pe care ştia că se poate baza şi căruia îi datora loialitate...

Adam o scoase pe Nikki din cadă şi o înfăşură într-un prosop roz pufos. Fetiţa îşi aruncă braţele după gâtul lui şi-l strânse cu putere, într-un gest plin de afecţiune care nu avea nevoie de cuvinte. Adam o ţinu aproape, protector; îşi ridică privirea şi o întâlni pe cea a lui Kathleen, îngrijorată. Pentru o clipă, toate barierele care existau între ei dispăruseră, iar el îi zâmbi, făcând-o astfel părtaşă la momentul lor de intimitate.

Ea îi zâmbi la rându-i, şi-i spuse pe un ton plin de căldură:

- Sunt sigură că totul va fi bine, Adam. E evident cât de mult te iubeşte! Şi cât o iubeşti tu...

El îşi trecu degetele prin părul negru, buclat al micuţei.

- Da. Ea e tot ce mi-a mai rămas de la Leslie.

După o pauză insesizabilă, se adresă fiicei sale:

- Hai, domnişoară! E timpul să te culci!

Apoi reveni la Kate:

- O să-i citesc un capitol din povestea ei preferată, ca de obicei, după care o să cobor în birou.

Kate înţelese că trebuia să plece. Schimbarea de dispoziţie era derutantă, dar se ridică fără să comenteze şi-i zâmbi lui Nikki:

- Noapte bună, draga mea. Pe mâine! Dacă vrei, o să mergem să vedem căţeluşii, care s-au născut de numai două zile.

Strălucirea din ochii ei ţinu loc de răspuns. Fără să-l privească pe Adam, Kathleen ieşi din încăpere.

Un sfert de oră mai târziu, Adam se alătură celorlalţi în birou. Se schimbase în pantaloni de catifea şi cămaşă crem de mătase, care-i scotea în evidenţă părul blond. Părea dur şi oarecum periculos, ca şi când momentul de vulnerabilitate din cameră nu existase niciodată.

Cu aerul unui bărbat stăpân în casa în care se afla, îşi turnă un pahar din carafa de cristal aflată pe dulap şi se apropie de fereastră, privind fără ţintă spre valea care se desfăşura în faţa ochilor. Soarele se ascunsese după dealuri, iar pe cer apăruse prima stea a nopţii.

- Am uitat câtă linişte este aici, spuse el, în cele din urmă.

- Asta înseamnă că o să rămâi aici? întrebă John, plin de speranţă.

Poate numai Kathleen observă că degetele lui se încleştară pe pahar.

- Mi-ar plăcea să rămân, John. Crede-mă! Dar am

nevoie de mai mult timp...

Privi către Kathleen, care stătea pe un fotoliu, cu picioarele strânse sub rochia înfoiată, şi continuă, ca şi când i s-ar fi adresat numai ei:

- Cred că Nikki are mare nevoie să fie din nou aici. Are nevoie de un cămin, de stabilitate... Dar nu sunt sigur că îi place să fie atât de aproape de fosta cameră a lui Leslie...

Cui nu-i place: ei sau ţine? se întrebă Kathleen, în gând. Cât de prostuţă fusese atunci când se gândise la o altă femeie care ar fi apărut în viaţa lui! Era clar că Adam era încă legat de soţia lui, deşi nu putea pricepe în ce mod.

- În cazul acesta, Adam, interveni Sondra numai lapte şi miere, poate ar trebui să locuieşti cu Nikki în casa de vară. Dacă rămâi, fireşte! Ne-am obişnuit să folosim aripa aceea pentru musafiri şi ar fi mai comod pentru servitori să nu facem schimbări.

- Sondra, în casa de vară nu se poate locui! interveni John.

Dar Adam îl întrerupse:

- E o idee foarte bună, Sondra! Sunt obişnuit să locuiesc în condiţii mai dure şi am nevoie de spaţiu. În casa de vară nu m-aş simţi... îngrădit.

Kathleen îşi dădu seama că Sondra nu se gândise nici o clipă la binele lui Adam. Pur şi simplu, nu dorea ca acesta să stea cu ei în casă, ci voia să fie izolat de restul familiei. Dar de ce?

Renunţă să-şi mai pună întrebări, pentru că auzi vocea lui Lee, plină de ostilitate:

- Vorbeşti atâta de spaţiu şi de faptul că nu vrei să

fii îngrădit, încât ai crede că ai fost în închisoare! De ce nu ne explici, Adam? Suntem foarte curioşi să aflăm unde ai fost şi ce ai făcut în ultimii patru ani!

Fără nici o emoţie, Adam acceptă provocarea lui Lee.

- După cum ştiţi, am plecat direct la Edmonton...

- De unde să ştim? îl întrerupse Lee. Se pare că uiţi că n-am ştiut nimic de tine timp de patru ani!

- Asta aşa e, fu de acord John. De ce nu ne-ai scris niciodată, Adam? Am fost atât de îngrijoraţi! Am crezut că ai păţit şi tu ceva... aşa cum a păţit Leslie!

Adam îşi miji ochii şi se încruntă, privind către tatăl său care stătea în scaunul cu rotile.

- Ti-am scris de două ori, spuse el, răspicat. Când am ajuns la Edmonton, ţi-am scris şi ţi-am comunicat adresa mea. Ti-am spus că o să stau acolo două săptămâni, timp în care aştept un semn de la dumneata. Dar nu mi-ai răspuns!

- Nu am primit scrisoarea, răspunse John. Doamne! Dacă aş fi ştiut că mi-ai scris...

- De ce nu ai telefonat? interveni Kathleen, nefiind în stare să mai tacă.

Privi în direcţia ei, fără s-o vadă. În mintea lui retrăia zilele acelea întunecate şi pline de durere.

- Am ajuns la concluzia că şi dumneata, ca restul oraşului, mă consideri vinovat pentru moartea lui Leslie. De vreme ce nu mi-ai răspuns... Eram prea mândru ca să te implor!

- Dar ai spus că mi-ai scris de două ori, îl întrerupse Lee, cu duritate.

- Asta a fost mai târziu, continuă Adam. După ce au trecut cele două săptămâni, am plecat cu Nikki în nord, către terenurile petroliere. Am muncit acolo, în construcţii. Bucătarul şantierului avea grijă de Nikki în timpul zilei. Petrecusem şase luni acolo atunci când m-am hotărât să vă scriu a doua oară.

- N-am primit nici acea scrisoare! Dacă aş fi ştiut că mi-ai scris, Adam, repetă el. După ce ai plecat, am făcut un atac cerebral şi am rămas pironit aici!

Lovi cu putere în braţul scaunului cu rotile, vrând să se elibereze de toată frustrarea pe care o simţea un bărbat cândva foarte activ.

- O scrisoare de la tine ar fi schimbat complet lucrurile!

- Cu condiţia să fi existat acea scrisoare, spuse Lee încet.

Adam îşi ridică brusc capul, iar furia i se citea în ochi.

- Ce dracu' vrei să spui?

- Nu există nici o dovadă, nu-i aşa? Înţeleg să se piardă o scrisoare, dar două? E o coincidenţă cam mare!

John vorbi pe un ton sever:

- Nu e nevoie de asemenea insinuări, Lee. Întotdeauna am avut încredere în cuvântul lui Adam şi nu văd nici un motiv pentru ca lucrurile să fie altfel acum. Dacă a spus că a scris două scrisori, înseamnă că a scris două scrisori! Poate că n-o să ştim niciodată ce s-a întâmplat cu ele, dar acum, când ştiu că le-a trimis, parcă mi s-a ridicat o povară de pe

umeri. Nu pricepeam cum ai putut să dispari fără nici un cuvânt, Adam!

- Mă întreb ce s-a întâmplat cu scrisorile, meditä Adam. Lee are dreptate - nu s-ar fi putut pierde amândouă!

- Probabil că n-o să aflăm niciodată, repetă John, uşor impacientat. Vino lângă mine, Adam, şi povesteşte-mi despre zona petrolieră. A fost muncă grea, nu-i aşa?

- Da, recunoscu el, zâmbind amar. Acum vreo doi ani am avut un incendiu de proporţii. Poate ai văzut la televizor...

Se făcuse deja târziu când Sondra, cu un aer posesiv, anunţă că John trebuia să se retragă.

- Nu mai este atât de viguros cum îl ştiai, Adam, spuse ea. Anii în care ai fost plecat au lăsat urme asupra lui. Uneori, mă întreb dacă ar fi făcut atacul, dacă n-ar fi fost atât de îngrijorat din cauza ta!

Adam se crispă în faţa reproşului.

- E o prostie, Sondra! interveni John, pe un ton aspru. Dar, Adam... N-o să mai pleci încă o dată fără să ne anunţi, nu-i aşa?

- Nu, tată. Îţi promit! Noapte bună şi... mă bucur să fiu din nou acasă.

Îşi strânseră cu putere mâinile.

Kathleen privi scena fără să intervină şi-şi dădu seama că era stânjenită în clipa în care rămăseseră singuri în cameră.

Veni către ea şi-i întinse o mână, fără să-i adreseze nici un cuvânt. Ea îşi puse mâna în a lui şi se ridică în picioare, lăsându-se condusă până la

fereastră. Adam stinse lumina şi priviră împreună luna suspendată pe cerul negru de mătase.

Extrem de încordată, Kathleen era perfect conştientă de faptul că Adam stătea atât de aproape de ea. Ridică privirea către el, parcă pentru a se convinge că nu mai era acelaşi Adam din amintirile ei. Pe bărbatul de lângă ea nu-l mai putea considera un frate mai mare, ci era un străin, în stare să răvăşească mica ei lume în numai câteva ore.

- Asta înseamnă „acasă", Kate, spuse el încet. Asta mi-a lipsit! Nici nu ştii cât de mult...

Pentru că nu ştia ce să-i spună, ea preferă să tacă.

- Kate, continuă el, în şoaptă. Micuţa fetiţă care s-a transformat în femeie!

Se aplecă şi o sărută uşor, iar Kate se pierdu în îmbrăţişarea lui. Dar tandreţea lui dispăru la fel de repede precum apăruse, iar degetele se încleştară pe braţul ei.

- Nu-ţi dai seama cât de frumoasă şi atrăgătoare eşti, nu-i aşa? Eşti la fel de inocentă ca un nou-născut, Kate! Nimeni nu ţi-a spus cât este de periculos să te săruţi la lumina lunii?

Trase adânc aer în piept şi se depărtă de ea.

- Ei bine, îţi spun eu acum! Nu mai face aşa ceva decât dacă eşti gata să accepţi consecinţele!

Ea îşi ridică bărbia, mândră.

- Mă tratezi ca pe un copil, îl acuză ea. Am aproape douăzeci şi unu de ani şi nu sunt complet lipsită de experienţă, să ştii!

Ultima afirmaţie nu era nici pe departe adevărată, pentru că îmbrăţişările stângace ale lui Colin n-o pregătiseră pentru ceea ce simţea acum, alături de Adam.

- Ai aceeaşi limbă ascuţită pe care o ştiu dintotdeauna! spuse el, zâmbind larg şi neimpresionat de furia lui Kate. Hai, la culcare! Şi nu uita ce ţi-am spus: nu-i bine să te joci cu focul, dacă nu vrei să te arzi!

- Nu-mi mai vorbi aşa! explodă ea. Nu ţi-am cerut sfatul! După cum vorbeşti, ai zice că eşti tatăl meu!

- Du-te la culcare, Kate, până nu-ţi arăt că nu sunt tatăl tău!

Făcu un pas în direcţia ei, cu o sclipire ameninţătoare în
privire.

Cu adevărat înspăimântată, ea se retrase către uşă, se răsuci pe călcâie şi fugi din cameră. Ajunsă în dormitorul ei, Kate încercă să se liniştească şi să-şi amintească fiecare detaliu al discuţiei avute.

Adam era un bărbat sofisticat şi avusese dreptate când o considerase lipsită de experienţă.

Capitolul 3

Razele soarelui bateau uşor în geamul de la camera lui Kathleen, invitând-o să se trezească pentru o nouă zi. Ea stătea în pat, gândindu-se cu teamă şi bucurie în acelaşi timp la întoarcerea lui Adam. Îşi aminti momentul în care-l văzuse şi-şi dăduse seama că Adam se întorsese acasă.; de momentul în care înţelesese cât de mult îi lipsise din ziua ploioasă şi rece în care avusese loc înmormântarea lui Leslie, când Adam dispăruse fără urmă. Dar acum se întorsese...

Cu inima plină de o emoţie necunoscută, Kate se ridică din pat, se îmbrăcă în blugi şi o cămaşă în carouri şi ieşi pe hol, aranjându-şi părul din mers.

Coborî în tăcere scările şi zâmbi la gândul că Adam dormea în aceeaşi casă, în vechea lui cameră. Ieşi din casă şi se îndreptă spre grajduri. Iubea Sevenoaks şi-şi amintea cu bucurie de fiecare zi petrecută aici, pentru că nicăieri nu mai avusese senzaţia că este „acasă". Fusese nevoită să petreacă doi ani în exil, pentru că, după ce terminase liceul, Sondra o trimisese doi ani la Halifax; reuşise să-l convingă până şi pe
John că face acest lucru pentru binele fetei, care trebuie să-şi găsească o „slujbă profitabilă", după cum se exprimase Sondra. Cei doi ani trecuseră greu pentru ea, în ciuda faptul că venea acasă în fiecare weekend.

Ii înşeuă pe Sandy şi încălecă, îndemnându-l să meargă spre râu.

Ce dimineaţă minunată! îşi spuse ea, trăgând cu

nesaţ în piept aerul curat.

Când se apropie de râu, îşi aminti îmbrăţişarea pe care o primise de la Adam cu o zi în urmă, pe mal. Acum, când încerca să privească oarecum detaşată, îşi spuse că exagera importanţa acelui moment şi că Adam o considera în continuare sora lui mai mică, nimic mai mult.

Încetinind când se apropie de malul râului, îşi aminti cât de amabil şi de prietenos fusese întotdeauna faţă de ea, făcând-o să se simtă importantă şi membru cu drepturi depline al familiei. O făcuse mereu să râdă, chiar şi atunci când nimeni altcineva nu reuşea. Chiar în locul în care stătea acum o învăţase să înoate!

Fusese fratele ei mai mare, cel pe care-l adorase şi pe care-l considera un model de bunătate şi putere. Dar, în ciuda acestor lucruri, plecase şi o părăsise...

Ce se întâmplase cu Adam, omul pe care-l cunoştea atât de bine? Omul care era atât de apropiat de familia lui...

Îl struni pe Sandy, cerându-i să meargă la pas.

- Ce prostuţă eşti, Kathleen Cameron! se certă ea cu voce tare. Lasă-l să se obişnuiasă din nou acasă! La urma urmei, au trecut patru ani şi e normal să fie schimbat! Iar întrebările tale indiscrete nu-l vor ajuta să se simtă mai bine.

Sandy începu să urce dealul şi, înainte să-şi dea seama, Kate se pomeni în faţa vechii case a lui Adam. Sau, mai corect, în faţa a ceea ce rămăsese din casa

lui... Privi fix ruinele casei care fusese distrusă de flăcări chiar în ziua în care Leslie murise într-un accident de maşină. Într-o singură zi, Adam îşi pierduse şi soţia, şi casa.

O nelinişte ciudată puse stăpânire pe Kathleen. Erau multe lucruri pe care nu le înţelegea şi pe care nimeni din familie nu voia să i le explice. Pentru anumite motive, mai ales Sondra refuza cu încăpăţânare să discute despre acea zi. Era ca şi cum Adam, Leslie şi Nikki încetaseră să existe pentru ei.

Deranjată de faptul că imaginaţia ei bogată o luase razna, Kate se răsuci în şa şi privi înapoi, către vale. Tot ce se desfăşura în faţa ei era proprietatea Deerfield. Toată viaţa ei şi-a dorit să fie cu adevărat o Deerfield şi să fie stăpână măcar pe o parte din acel teren. Adam râsese întotdeauna de ea şi o asigurase că era un membru cu drepturi depline al familiei lor.

- Ceea ce iubeşti devine parte din tine, micuţa mea. Tu eşti o adevărată Deerfield, să nu te îndoieşti niciodată de asta!

Kate nu uitase niciodată cuvintele lui. Trecuseră de atunci mai bine de zece ani, dar îşi amintea perfect fiecare cuvânt, aşa cum îşi amintea şi privirea lui atunci când se uita la aceste pământuri.

În zare se vedea oraşul care fusese numit după tatăl şi unchiul lui John Deerfield, Ben şi Sam Deerfield. Kate profită de ziua frumoasă şi se plimbă câteva ore. Se întoarse acasă cu câteva minute înainte de masa de prânz, spre nemulţumirea Sondrei:

- Era şi timpul, Kate! Tare mult mi-aş dori să fii mai punctuală... Ştii foarte bine la ce oră se serveşte masa!

Adam şi John stăteau de vorbă pe terasă şi se părea că toată lumea o aştepta pe ea.

- Îmi pare rău, Sondra, dar am pierdut noţiunea timpului. E o zi atât de frumoasă şi nu m-am putut abţine...

Zâmbi a scuză şi se îndreptă spre John.

- Bună ziua, îl salută ea, sărutându-l pe obraz. Cum te simţi azi?

- Foarte bine, Kathleen. Ti-ai făcut plimbarea călare, nu?

- Da, e o zi prea frumoasă ca să nu profit!

Îşi ridică privirea către Adam, conştientă de faptul că o cerceta cu insistenţă.

- Bună, Adam.

El o salută cu o mişcare a capului, dar nu răspunse.

Nikki stătea lângă el, ţinându-l strâns de mână. Kathleen îngenunche în faţa ei şi-i zâmbi.

- Bună, Nikki. Ce-ai făcut în dimineaţa asta?

Fetiţa nu-i răspunse şi se trase mai aproape de tatăl ei.

- Prânzul e gata! spuse Sondra.

În timpul mesei, Sondra sporovăi veselă despre o persoană sau alta, despre familiile din Deerfield, despre oamenii care au plecat sau au rămas în oraş. Adam nu vorbi aproape deloc, concentrat asupra mesei şi a lui Nikki.

Apetitul părea să-i fi pierit lui Kathleen; nu se

simţea în largul ei şi avea nervii întinşi.

Vocea Sondrei se auzi din nou:

- Kathleen, când ai fost plecată azi-dimineaţă, te-a sunat Colin.

Se întoarse zâmbind către Adam.

- Ti-l aminteşti pe Colin Draper, nu, Adam? Acum e un tânăr de succes.

El ridică privirea către Sondra, dar nu făcu nici un comentariu.

- Oricum, Kathleen, te-a sunat ca să se scuze că nu a reuşit să mai ajungă, aşa cum rămăsese stabilit. A intervenit ceva foarte important, legat de primarul Donaldson, cred. Nu mi-a spus nimic, sunt doar bănuielile mele...

Deşi mesajul era pentru Kathleen, Sondra continua să vorbească în direcţia lui Adam.

- E un tânăr straşnic, aşa cum n-am mai văzut de mult! În plus, e foarte interesat de Kathleen a noastră. Curând, s-ar putea chiar să avem o nuntă în familie, asta dacă nu va mai continua Kate să facă pe inaccesibila.

Zâmbi satisfăcută, cu gândul la petrecerile pe care le va oficia. Kathleen vru să protesteze, dar Sondra nu-i dădu răgazul:

- Colin e avocat. Ştiai, Adam? A absolvit ca şef de promoţie. Cel mai de succes avocat din Deerfield!

John râse uşor şi adăugă:

- Singurul avocat din Deerfield, Sondra! Cel puţin, pentru moment.

- John, nu fi prostuţ! E un tânăr sclipitor, ştii foarte bine! Ar fi un soţ foarte bun pentru Kathleen.

Îşi îndreptă din nou atenţia asupra lui Adam.

- Margaret, sora lui Colin, dă o petrecere la sfârşitul lunii. Cei mai importanţi oameni din ţinut vor fi acolo. Adam, tu ai fost foarte apropiat de Margaret odată, nu?

Făcu o pauză şi aşteptă răspunsul.

- Da, am fost prieteni într-o vreme. După cum ştii foarte bine, sunt câţiva ani de când n-am mai văzut-o.

- Atunci, sunt sigură că vei fi încântat să afli că încă e singură, aşa că ai putea să reiei relaţia de unde ai lăsat-o înainte... înainte să...

Adam împinse nervos farfuria din faţa sa.

- Înainte să fac greşeala de a mă însura? Sondra, mai taci odată! încetează cleveteala asta despre Colin, Margaret şi restul lumii din Deerfield. Nu-mi pasă de ei! Chiar nu poţi să înţelegi? Nu-mi pasă!

Împinse scaunul şi se ridică.

- Să mergem, Nikki. Poate vorbim mai târziu, John. Eu...

Sondra îl întrerupse cu asprime.

- Vai, Adam! Cum de-mi vorbeşti aşa? Încercam să te pun la curent cu ce s-a mai întâmplat aici cât timp ai fost plecat. Credeam că vrei să ştii ce mai e cu oamenii alături de care ai trăit ani buni! Cum e posibil să nu-ţi mai pese de ei?

Într-un sfârşit, John punctă concis:

- Stai jos, fiule! Iar tu, Sondra, te rog să taci un moment, da?

Enervată de lipsa de susţinere a soţului, Sondra se retrase

în bucătărie, lăsându-i pe cei doi bărbaţi să-şi continue conversaţia.

- Ei, Adam, ai de gând să rămâi?

Privi drept în ochii fiului său. Pe faţa sa nu se vedea nimic, deşi Kathleen ştia cât îi fusese de dor şi cât îşi dorise ca Adam să nu plece.

- Aş vrea, John. Chiar aş vrea! M-am săturat să tot umblu, iar Nikki are nevoie de un cămin. Am crezut că pentru ea ar fi mai bine să fie cât mai departe de acest loc, dar acum nu mai sunt atât de sigur. Cred că amândoi vom avea de înfruntat aici unele lucruri, asta dacă ziua de mâine va avea vreo importanţă.

John se întinse şi-şi aşeză palma pe mâna lui.

- Adam, eşti fiul meu şi te iubesc foarte mult. Sunt fericit că te-ai întors şi aş vrea să te stabileşti aici. Aceasta este casa ta, aici e locul căruia îi aparţii.

El păru neîncrezător.

- Vreau, John. Dumnezeu mi-e martor că vreau! Dar nu sunt sigur cum vor evolua lucrurile cu Lee. Sentimentele lui în privinţa mea nu s-au schimbat. Cine ştie ce iad va fi aici, dacă nu vom reuşi să îndreptăm lucrurile între noi.

- M-am gândit foarte mult la această situaţie. De fapt, asta am făcut toată noaptea şi cred că aş avea o soluţie. Mai dă-mi câteva săptămâni şi cred că voi putea face primul pas pentru a remedia divergenţele. Măcar voi şti că am încercat...

-John, dacă va fi să rămân aici, ar fi bine să locuim în casa de vară, dacă n-ai nimic împotrivă. Am fost mult timp pe cont propriu şi astfel îi va fi mai uşor şi lui Nikki să accepte situaţia.

- Nu-i nici o problemă, fiule. Ştii bine că acest loc îţi aparţine şi ţie! Asta înseamnă că vei rămâne, nu?

Cu aerul unui om care ia o hotărâre dificilă, Adam răspunse:

- Da, voi rămâne.

John îşi lăsă o mână noduroasă pe genunchiul fiului său şi, pentru a doua oară, Kathleen văzu lacrimi în ochii bătrânului.

- Bun venit acasă, Adam!

Sondra se întoarse cu cafelele şi se aşeză confortabil într-un scaun din faţa lui Adam.

- Acum, Adam, poate-mi vei permite şi mie câteva întrebări. Am şi eu dreptul să ştiu ce se petrece pe aici. Aş vrea să ştiu când pleci şi unde ai de gând să te duci.

Adam o fixă cu o privire sumbră. Înainte ca el să-i poată răspunde, Kathleen interveni rapid:

- Dar va rămâne aici, Sondra! Şi nu mai pleacă... Acum, că Adam e acasă, totul va fi ca odinioară.

Vocea Sondrei sună aspru:

- Niciodată nu va mai fi ca odinioară...

Figura ei se albise, cuprinsă de o emoţie pe care Kathleen n-o putea identifica.

- Adam, fii rezonabil! Ştii că nu poţi rămâne aici, ţinând cont de tot ce s-a întâmplat. Imposibil!

Adam se aplecă spre ea, cu trupul încordat.

- Îmi dau seama că te stânjenesc, Sondra. E ceva ce nu poţi discuta cu prietenele tale, la o cafea. De fapt, ştiu că ţi-ai fi dorit să fi fost vorba de fiul altuia, nu al lui John! Sau să nu mă fi născut deloc, nu? Îmi pare rău pentru toate astea, dar trebuie să mă obişnuiesc să accept consecinţele faptelor mele. Ar

trebui să faci la fel! Nici unul dintre noi nu poate şterge trecutul cu buretele! Şi crede-mă că am încercat...

Cu degetele încleştate de marginea mesei, Sondra deschise gura să spună ceva, dar John o întrerupse autoritar:

- Taci, Sondra! Ai spus destule pe ziua de azi!

Apoi se întoarse către Adam:

- Crede-mă, Adam, eşti binevenit aici. Sevenoaks a fost, este şi va fi căminul tău! Eşti fiul meu şi sunt mândru de tine. Acum, că te-ai întors, aş vrea să nu mai aud discuţii de acest gen.

Îşi îndreptă scaunul către uşile de sticlă.

- Cred că ai putea să mă ajuţi, Sondra. Sunt obosit şi am nevoie de odihnă.

Privi din nou către Adam şi-i zâmbi:

- Da, lucrurile vor redeveni ce au fost odată.

Ieşiră pe terasă, lăsându-i singuri pe Kathleen, Adam şi Nikki.

Adam privea în gol, către câmpii, iar un muşchi i se mişca spasmodic pe obraz, trădându-i suferinţa interioară. Kathleen observă şi inima i se strânse de dorinţa de a-l compătimi.

- Adam, ce-ai vrut să spui mai devreme? îl întrebă ea, în cele din urmă.

El o privi ironic şi-şi aprinse o ţigară.

- Când am spus... ce?

Nikki îl trase de mânecă şi-i arătă aleea către cabană. El zâmbi şi încuviinţă cu o mişcare aproape imperceptibilă a capului. Fetiţa o zbughi către cabană.

Adam îşi întoarse privirea către Kathleen, dar

zâmbetul îi dispăruse.

- Te-ai schimbat, îi spuse ea, mirată de răceala lui.

El îi răspunse cu un râs batjocoritor.

- Ei bine, da. Aşa e! Oricine se poate schimba într-o singură secundă... chiar şi eu.

Ignorând senzaţia de stinghereală, ea continuă:

- De ce? Ce s-a întâmplat? Ce ai vrut să spui mai devreme, când ai vorbit cu Sondra?

El deveni nerăbdător.

- Când i-am spus ce, Sondrei? Treci la subiect, Kate!

- Când i-ai spus că se ruşinează cu tine, că-şi doreşte ca tu... să nu fi fost fiul lui John.

- Nu te înţeleg, Kate. Îmi pui întrebări la care cunoşti deja răspunsul. Ce naiba vrei să spun? Vrei să-ţi mai spun o dată ce am făcut acum patru ani? Vrei să auzi direct de la mine ceea ce ai auzit de la alţii de nenumărate ori?

Privirea lui dură îi scrută chipul, căutând ceva, apoi spuse cu amărăciune:

- Da, draga mea Kate. Şi tu te-ai schimbat.

Se ridică brusc şi porni cu paşi hotărâţi pe urmele lui Nikki.

Kathleen rămase singură şi nemişcată. Lacrimile îi ardeau ochii, dar şi le reprimă, dojenindu-se pentru vulnerabilitatea de care dădea dovadă. Era tulburată şi nedumerită de ceea ce se întâmpla în familia ei, care fusese atât de închegată, de fericită. Amărăciunea lui Adam şi ura fratelui său Lee erau lucruri noi pentru ea, de neînţeles...

Ieşi din cameră şi se duse pe malul râului. Se

aşează pe iarbă şi stătu mult timp la soare, în timp ce vântul îi răvăşea uşor părul. Îşi scoase clema şi-şi lăsă cârlionţii negri să-i cadă liber pe umeri. Închise ochii şi gândurile îi fugiră înapoi, la dimineaţa rece şi ploioasă de octombrie, în ziua în care Leslie fusese îngropată.

Intrase în bibliotecă pentru că îl căutase pe John. Adam stătea privind pe fereastră. Simţindu-i prezenţa, se întorsese şi o privise cu ochi trişti, palid şi cu buzele strânse. Această imagine o bântuise multă vreme de atunci. Ochii lui trădau suferinţa, tortura emoţională prin care trecea. Îi întinsese uşor o mână, ca şi când i-ar fi cerut ajutorul, dar o secundă mai târziu o lăsase să-i cadă pe lângă corp. Tocmai când pornise către el, uşa se deschisese brusc şi intrase fratele său Lee.

- Kathleen, te rog, ne poţi lăsa singuri? Vreau să discut cu Adam între patru ochi.

Tonul lui nu lăsase loc nici unui comentariu, iar ea se supusese. În clipa în care închisese uşa, mai apucase să-l vadă pe Lee stând acuzator în faţa lui Adam, strângând în pumn o hârtie mototolită. Apoi îşi încrucişase privirile cu Adam...

Kathleen se ridică brusc, pentru că nu-i făcea plăcere să rememoreze aceste lucruri. Îşi făcu de lucru ca să-şi alunge gândurile, aruncând cu pietricele în râu. Fără să-şi dea seama, se îndreptă spre cabana lui Adam.

Când ajunse în faţa ei, se opri şi privi nostalgică balansoarul ce inducea o stare de confort şi relaxare. Se jucaseră deseori aici, când erau copii. Se urcau pe

marginea verandei, săreau în iarba înaltă şi se rostogoleau până la marginea râului. Iar totul părea să se fi petrecut cu nu mai mult de o zi în urmă...

Urcă treptele şi bătu la uşă. Nu primi nici un răspuns, aşa că intră. Privi în jur, intră în dormitor şi făcu un inventar mental a ceea ce era de făcut. Scoase husele albe de pe mobilier, le duse afară, le scutură şi le lăsă pe marginea verandei. In bucătărie găsi detergenţi şi se apucă de treabă. Dădu cu mătura, şterse praful şi spălă pereţii.

Era atât de absorbită de activitatea ei că nici nu-i auzi venind pe Adam şi Nikki; realiză abia când auzi râsetele fetiţei. Se duse la fereastră şi-şi şterse transpiraţia de pe frunte.

Adam fugi cât să-l ajungă Nikki, care îl prinse de pantalon. Simulă o cădere spectaculoasă, apoi se rostogoli în iarbă trăgând-o şi pe Nikki după el. Fetiţa râdea şi chicotea pentru că Adam o gâdila, dar nici ea nu se lăsa mai prejos.

Kathleen surâse, văzând în Adam băiatul pe care îl ştia din copilărie. Sperând că nu e doar o stare de moment, se hotărî să iasă şi să-i strige. Dar zgomotul unor copite o făcu să se oprească.

Lee se apropia într-un galop rapid, având o atitudine ameninţătoare. Descălecă nervos şi-l priponi brutal pe Oberon, puternicul armăsar castaniu.

Kathleen observă efectul pe care îl avu sosirea lui asupra lui Nikki. Fetiţa, relaxată şi fericită cu câteva momente în urmă, deveni rigidă şi se ascunse în spatele tatălui ei.

- Stai liniştită, Nikki. Vreau să te duci în cabană şi

să mă aştepţi acolo.

Fetiţa o rupse la fugă spre cabană.

Kathleen nu mai văzuse niciodată atâta groază în ochii unui copil. Era atât de uimită, încât înţepeni în penumbra din cadrul uşii, incapabilă să mai facă ceva. Fetiţa urcă împleticit treptele verandei şi se chirci speriată în balansoar.

Deodată, se auzi vocea dură a lui Lee:

- Zău, Adam! Nu crezi că ar trebui să faci ceva în privinţa acelui copil? Există anumite locuri unde pot fi trataţi cei ca ea. Cel puţin, va sta printre alţii care sunt la fel.

Adam se mişcă ameninţător spre el.

- Ea este printre cei ca ea! Dacă nu vrei nimic, eu am treabă.

- Şi eu am nişte treabă, dragul meu frate, şuieră Lee. Sondra mi-a spus că te-ai hotărât să rămâi. E adevărat?

Adam nu răspunse imediat. îşi miji ochii şi încercă să-şi dea seama care era tăişul ascuns al întrebării. Răspunse cu o voce calculată:

- Da. M-am decis să rămân.

Lee se aprinse.

- De ce? Nu s-au întâmplat destule? Au trecut deja patru ani şi oamenii începuseră să uite. Şi acum, ai apărut dintr-o dată. De ce? Asta aş vrea să ştiu. De ce te-ai întors? Ce vrei?

Faţa îi era roşie şi o venă de la tâmplă îi pulsa nervos.

- M-am întors pentru că acesta este căminul meu, Lee. Aparţin acestui loc şi aici vreau să fiu. Crezi că

poţi înţelege? Ştiu că nu ţi-a fost uşor dar, pentru numele lui Dumnezeu, Lee... suntem fraţi! Asta nu înseamnă nimic?

Adam mângâie gâtul calului şi-l privi pe Lee, căutând înţelegere.

- Ştiu că nu putem uita trecutul, dar n-ar fi mai bine să iertăm şi s-o luăm de la zero? Am obosit, Lee. Nu pot să mai plec, încă o dată, din Sevenoaks. În plus, Nikki are nevoie de un cămin; sunt dator să-i ofer şansa unei vieţi decente. Nu poţi să înţelegi?

Expresia de furie şi frustrare de pe faţa lui Lee se transformă într-o mască a urii.

- Da, înţeleg. Te-ai întors pentru fermă. De-aia eşti aici, dragul meu frate! Restul sunt prostii sentimentale.

Lee smuci hăţurile şi urcă pe cal. Se îndreptă ameninţător spre Adam şi-l încolţi lângă gard. Toată ura strânsă în patru ani părea să erupă acum.

- Nu mai sunt fratele cel mic de altădată, Adam. Acum eu sunt stăpânul aici şi aşa vreau să şi rămână. Eu m-am ocupat de toate în ultimii trei ani, de la accidentul lui John. E al meu, iar tu nu mi-l vei lua. înţelegi?

Lee trase de hăţuri şi aduse calul aproape de gard, prinzându-l pe Adam la mijloc. Acesta încercă zadarnic să împingă animalul. Lee râse batjocoritor.

- O, nu încerca să te împotriveşti, frate! Calul face ce i se spune, ca toţi oamenii de aici, de altfel. Asta e prima lecţie pe care o primeşti, acum că te-ai întors acasă. Iţi demonstrează că aici cuvântul meu e lege. Tot aşa, la fermă şi în oraş. Eu sunt cel mai important

din Deerfield, nu fratele meu mai mare. Adam, cum te mai simţi acum, când nu mai eşti şef? Spune-mi!

Dar nu mai aşteptă răspunsul. Ridică cravaşa şi-l plesni cu sete peste obrazul stâng. Adam se chirci de durere, dar Lee tot nu-l eliberă.

- Iată o mică mostră din ce vei păţi dacă o să mi te mai împotriveşti, Adam. M-am obişnuit cu puterea şi am de gând s-o folosesc în avantajul meu.

Vocea lui Adam sună gâtuită de durere şi mirare:

- Ce naiba e cu tine, Lee?

- Nu mai pune întrebări prosteşti. Ştii foarte bine. Tu! Tu şi Leslie! îţi jur că nu voi uita şi nici nu ţi-o voi ierta. Niciodată! Iar dacă ai de gând să rămâi, vei face exact cum spun eu.

Adam clătină din cap, nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

- Cred că ai înnebunit, Lee! Ai înnebunit de tot!

Şoptise cuvintele mai mult pentru el însuşi, dar Lee îl auzi
şi ridică din nou cravaşa.

Kathleen realiză intenţia lui şi ieşi pe verandă.

- Opreşte-te, Lee! Opreşte-te!

Lee blestemă printre dinţi, enervat de intruziunea fetei, dar îşi lăsă mâna jos.

- Ce faci aici, Kathleen? N-ai nici un drept să te afli aici. Du-te înapoi în casă, fato! Acum!

- Nu-mi da tu mie ordine, Lee Deerfield! Mai bine mi-ai explica ce se întâmplă aici.

Lee dădu calul câţiva paşi înapoi şi Adam căzu lângă gard, ducându-şi palmele la faţă. O şuviţă de sânge i se prelinse pe obraz. Lee o privi pe Kathleen.

- Nu voi răspunde întrebărilor puse de o fată. în special de tine, Kathleen. Nici măcar nu eşti o Deerfield, eşti doar o soră mai mică, adoptată. De altfel, locuieşti aici doar pentru că John e prea slab şi nu te-a gonit. Dar, aşteaptă să preiau eu controlul...

întoarse calul şi se îndepărtă.

Kathleen îşi ţinu respiraţia, rănită de remarca lui. îşi aţinti privirea în pământ şi se simţi singură, izolată de toţi cei din familia Deerfield. Nimeni nu-i mai spusese asta până acum, dar în sufletul ei simţea că totul era adevărat.

Adam veni lângă ea, îi ridică cu un deget bărbia şi o privi cu intensitate. Ii şterse cu blândeţe lacrimile şi îi spuse cu un ton calm:

- Nu plânge, Kate! Pe mine era supărat, nu pe tine. întâmplarea a făcut să apari şi tu în calea lui.

Kathleen suspină din rărunchi şi, într-un moment de slăbiciune, îşi sprijini fruntea de pieptul lui. Ritmul inimii lui
i se păru foarte liniştitor. îl privi şi reuşi să zâmbească, atingându-i cu tandreţe obrazul învineţit.

- Se pare că şi-a vărsat furia pe amândoi. Hai să-ţi curăţ rana asta.

El dădu din cap.

- Nu, nu-i nevoie. O să mă ocup eu de ea.

Kate oftă şi încercă, timid:

- Nu mai înţeleg nimic, Adam. De ce ai stat şi nu ai reacţionat? Şi oricum, de ce ţi-ar face una ca asta tocmai ţie, care eşti fratele lui?

Ridică mâna din nou ca să-l atingă, dar el se feri.

- Da. Sunt sigur că nu înţelegi.

Râse sardonic şi adăugă:

- E un lucru uimitor că a mai rămas măcar un singur Deerfield inocent.

Ignorând figura ei uimită, exclamă:

- Doamne! Am şi uitat, unde e Nikki?

Se întoarse şi alergă spre cabană, strigând-o. Urcă din doi paşi treptele verandei şi o luă în braţe. O legănă ca s-o liniştească.

- Stai liniştită, fetiţa mea! Acum eşti cu tăticul; unchiul Lee a plecat.

La auzul acestui nume, fetiţa tresări şi se ghemui la pieptul lui.

Kathleen se oferi să-l ajute.

- Hai s-o ţin eu pe Nikki o vreme, până îţi termini treaba.

Răspunsul lui veni abrupt şi tăios.

- Nu! N-am nevoie de ajutorul tău, Kate. N-am nevoie de ajutorul nimănui. Mai bine ai fugi acasă, până nu se întoarce Lee să te caute. Iar noi nu vrem să se întâmple aşa ceva, nu? Poate că nici n-ar fi trebuit să vii aici. Ne-ar fi scutit de multe necazuri.

Se întoarse să intre în cabană, dar Kathleen îl opri.

- Te... te urăsc! strigă ea, furioasă. Am venit doar ca să te ajut şi atâta tot. Dar tu nu mai eşti în stare să mai accepţi de la nimeni un gest frumos. Ce s-a întâmplat cu tine, Adam Deerfield?

Se luptă cu lacrimile care-i ardeau ochii.

- Ah, de ce a trebuit să te întorci acasă... aşa?

Spusese aceste cuvinte la mânie şi le regretă imediat, deşi Adam nu păru deloc afectat.

- Măi, măi... în sfârşit, draga mea Kate s-a alăturat majorităţii.

- îmi pare rău, Adam! Nu am vrut să sune aşa...

O întrerupse cu un gest al mâinii, iar vocea lui sună tăios.

- Taci, Kate! Cel mai bun sfat pe care ţi-l pot da e că ar fi bine să încerci să acorzi cuvintelor toată greutatea. E mai sigur pentru tine să mă urăşti, crede-mă!

Deschise uşa şi intră în cabană ţinând-o pe Nikki aproape adormită în braţele sale.

Capitolul 4

Kathleen se mai întâlni cu Adam abia după două săptămâni. îl mai văzuse, dar numai de la distanţă, muncind pe câmp sau cu caii, Nikki fiind tot timpul în preajma lui. Adam gătea pentru el şi pentru fetiţă, îşi vizita tatăl şi stăteau de vorbă. Astfel, Kathleen ajunse să stea zilnic cu Nikki. Copilul deveni din ce în ce mai relaxat în prezenţa ei, iar cu timpul, ajunse chiar să-i dorească prezenţa. Kathleen realiza că făcea acest lucru de dragul ei, dar şi pentru şansa de a-l vedea pe Adam. Acesta, însă, era rece şi distant.

Se gândi că trebuia să-l abordeze cu orice preţ, iar această ocazie i se ivi într-o frumoasă dimineaţă de iulie.

- Bună dimineaţa, Adam! Cum te mai simţi?

- Neaţa, Kate! spuse Adam şi vru să plece mai departe.

- Stai puţin, Adam. Aş vrea să vorbesc ceva cu tine.

- Treci la subiect, Kate. Mă aşteaptă John.

- Ştii... Poimâine începe bâlciul anual din Deerfield şi m-am gândit că n-ar fi rău să mergem şi noi, împreună cu Nikki. Sunt sigură că i-ar face mare plăcere.

Gata, o spusese. Acum aştepta nerăbdătoare reacţia lui, dar el răspunse pe un ton inflexibil:

- Nu, nu cred.

- Dar, de ce nu? De ce n-ai vrea să mergi? Nu-i corect. Nikki stă tot timpul aici, cu tine, şi n-a ieşit niciodată din Sevenoaks. E copil şi trebuie să mai vadă şi alte lucruri...

Tonul lui se înăspri.

- Ce ştii tu despre ce a văzut sau făcut ea? Nu-mi spune mie ce are nevoie şi ce nu! Eu...

Vocea calmă a lui John îl întrerupse.

- N-aţi vrea, vă rog, să continuaţi cearta aici, în bibliotecă? Kathleen intră şi-l sărută pe bătrân pe obraz. John îi luă
mâna în mâna sa.

- Bună dimineaţa, Kathleen! Bună dimineaţa, fiule! Bătrânul îi studie, pe rând. Nu părea nerăbdător să audă
cauza disputei lor.

- Sper că mă veţi scuza, dar am auzit, fără să vreau, o parte a discuţiei voastre.

Se întoarse spre Adam.

- Kathleen are dreptate şi cred că o ştii şi tu. Sunteţi aici de trei săptămâni şi cred că aveţi nevoie de puţină distracţie. Eu zic că ar trebui să vă duceţi la bâlci. De fapt, îl declar un eveniment obligatoriu pentru voi toţi! Şi te asigur că nu vei avea de ce să te plângi din cauza tinerei Kathleen. întreabă orice băiat din oraş şi-ţi va spune că e cea mai bună dansatoare din ţinut.

- Nu ştiu, John... Am atâta treabă, nu pot să-mi iau liber acum.

- Prostii! Ştii foarte bine că în perioada bâlciului toată lumea îşi ia liber. De ce trebuie să fii atât de încăpăţânat, tot timpul?

Adam cedă cu un oftat.

- Bine... O să mergem.

Kathleen nu-şi mai încăpea în piele de bucurie.

- Mă bucur foarte mult, Adam, îngăimă ea. Ne vom distra de minune, ai să vezi. Dar, unde e Nikki? Aş vrea să-i spun şi ei.

- E la hambar, se joacă acolo cu nişte păpuşi.

- Atunci, ne vedem mai târziu.

Se scuză şi plecă în căutarea fetiţei.

O găsi stând pe iarbă, cu păpuşile ei.

- Bună, Nikki. Ce mai faci?

Fetiţa nu mai era aşa de speriată şi nici nu mai alerga în braţele tatălui ei, de fiecare dată când cineva îi vorbea.

- Pot să mă aşez şi eu lângă tine? o întrebă Kate.

Nikki zâmbi şi dădu din cap.

- Tocmai am vorbit cu tatăl tău şi am o mare surpriză pentru tine. Poimâine vom merge la bâlci. Ai mai fost vreodată la vreun bâlci?

Fata negă cu o mişcare a capului şi o privi cu interes.

- Atunci, hai să-ţi spun. Sunt prezentări de animale, lupte de cocoşi, dansuri, paradă, picnic şi încă multe, multe alte lucruri distractive. Şi, bineînţeles, în fiecare an se organizează o mare cursă de cai. Eu am concurat întotdeauna cu Sandy şi pariez şi ultimii mei bani că voi ieşi, din nou, câştigătoare. Pot să jur că are aripi calul ăsta!

Nikki începu să facă o serie de semne specifice surdomuţilor.

- îmi pare rău, Nikki, dar nu înţeleg ce vrei să spui...

- Spune că n-ar fi drept faţă de ceilalţi cai să

concurezi pe un cal înaripat, se auzi o voce din spatele ei.

Surprinsă, Kathleen se întoarse brusc spre Adam, apoi o privi pe fetiţa care zâmbea larg, lăsând să se vadă lipsa celor doi dinţişori din faţă.

- Glumeşte cu tine, Kate. Când ajungi s-o cunoşti, îţi dai seama că e un copil foarte haios. îi place să râdă de fiecare dată când i se oferă ocazia şi motivul; mi-aş fi dorit ca aceste ocazii să fie cât mai dese...

- îi spuneam despre bâlci, spuse Kathleen.

- Da, ştiu. Te-am auzit.

Apoi o întrebă pe fetiţă:

- Vrei să mergi, Nik?

Nikki aprobă dând de mai multe ori din cap şi şi spunându-i ceva în limbajul semnelor. Kathleen îi privi, nedumerită.

- Te vei obişnui cu asta, în timp. Se descurcă chiar bine cu acest limbaj pe care ea îl numeşte „vorbitul cu degetele", râse Adam.

- Dar, cum de l-aţi învăţat?

- Când am lucrat în Alberta, am cunoscut un muncitor a cărui soţie era surdomută. Ei ne-au învăţat, dar Nikki a prins mult mai repede decât mine. Acum, tăcerea pe care o împărtăşim nu mai e... aşa tăcută.

Făcu o pauză, apoi continuă:

- Aşadar, tu şi Sandy intraţi în cursă?

- Da. Am câştigat trei ani la rând. E un cal minunat.

- Ştiu, doar eu l-am antrenat. îţi mai aduci aminte?

- Bineînţeles că da. L-ai mai călărit de când te-ai întors acasă?

- Nu. De când cu acel accident din Alberta, n-am mai călărit.

Kathleen îl privi cu atenţie. Nu-i stătea în fire să vorbească
despre ce se întâmplase în aceşti patru ani.

- Dar, ce s-a întâmplat, Adam? încercă ea.

- Aa, mi-am rupt piciorul în acel incendiu de acum doi ani. A durat mult până să se vindece; de fapt, nici acum nu e complet vindecat. încă mă mai supără când sunt obosit.

- Atunci, poate că n-ar trebui să te mai oboseşti, îl tachină ea cu blândeţe.

Apoi, luându-şi inima-n dinţi, continuă:

- Ascultă, Colin Draper va veni în această după-amiază. Vom face un picnic şi vom călări până la vechea moară. De ce n-ai veni şi tu cu Nikki? Ştiu că mă vei refuza şi că-ţi vei găsi o scuză, dar... te rog! Ar fi o după-amiază foarte frumoasă. în plus, tu şi Colin eraţi buni prieteni. Ei, ce zici? Vii sau mă vei refuza din nou?

Adam nu răspunse imediat. Privi nostalgic spre câmpii şi livezi, apoi oftă şi spuse:

- Bine, vom veni. Ne va face bine amândurora.

- Minunat! Atunci, vom pleca pe la ora unu, când va veni Colin. Eu mă duc să pregătesc prânzul. Pa, Nikki!

Se întoarse şi o luă la fugă prin iarbă, trăind o bucurie pe care nu o mai simţise de când se întorsese Adam.

Călătoria până la vechea moară fu foarte plăcută. Adam călărea pe Oberon ţinând-o pe Nikki pe şa, în faţa lui. Kathleen se simţea veselă şi avea chef de

joacă luând-o la galop, din când în când. Veselia ei părea molipsitoare, pentru că cei doi bărbaţi se prindeau imediat în jocul ei, urmărind-o îndeaproape.

Pe când mergeau pe o potecă umbrită de pomişori, Kathleen nu se putu abţine şi viră brusc, ieşind pe câmpie, apoi luând-o la goană. Ca să nu se lase mai prejos, Colin şi Adam îşi mânară şi ei caii şi începu urmărirea.

Adam o ajunse imediat, ţinând ritmul fără nici un efort.

- Ei, Kate? Credeai că eşti experta în călărie? Parcă nu mai eşti atât de rapidă... Nu vei câştiga niciodată, dacă asta e tot ce poţi.

Zicând acestea, râse şi-şi mână calul mai departe.

Văzându-l că se îndepărtează, Kate îşi struni calul şi porni în urmărirea lui. Ajunseră la iaz umăr la umăr.

Adam descălecă, o ajută şi pe Nikki, apoi se întoarse spre Kathleen.

- Nu-i rău... Se pare că n-ai uitat ce te-am învăţat.

- Hai, nu fi bandit, Adam! Oricând te-aş putea învinge într-o cursă, spuse ea ţinându-şi mâinile-n şold, provocatoare.

- Nu-i bine să fii atât de sigură de tine, micuţa mea Kate. E bine să ai încredere în forţele proprii, dar să te supraestimezi... ar fi o mare greşeală.

Kathleen chicoti veselă.

- Dacă eşti atât de bun, de ce nu concurezi cu mine? Te provoc! Atunci vom şti care e mai bun. Oricum, nu-mi fac griji, pentru că ştiu că n-ai cum să-mi iei trofeul...

- Măi, fetiţă! Dar sigură pe tine mai eşti azi...

- în primul rând, nu sunt fetiţă. Iar în al doilea

rând, îţi spun că pot să te învinge. Ti-e frică să afli? întrebă ea, insinuant.

Adam zâmbi, dar îi răspunse serios:

- Vom vedea. O să mă mai gândesc la asta.

- E bine să te gândeşti, dar să nu faci nimic în privinţa asta... ar fi o mare greşeală. Cel puţin, aşa mi-a spus mie cineva... zâmbi ea cu subînţeles.

Adam se îndreptă spre ea.

- Nu numai că eşti mândră şi arogantă, dar eşti şi un copil obraznic. Iar copiii obraznici trebuie învăţaţi să-i respecte pe cei mai în vârstă. Ce-ai zice de o băiţă în iaz... chiar acum?

Nikki îi urmărea cu plăcere şi se amuza văzând-o pe Kathleen cum se pregătea de fugă. Ii trase pe Adam de mânecă şi-i făcu câteva semne care-i stârniră acestuia râsul.

- Da? Nici nu mi-am dat seama...

Apoi se uită la Kate.

- Ştii ce-a spus? Crede că nu voi fi în stare să te prind pentru că picioarele tale sunt lungi ca ale unei căprioare.

Această remarcă inocentă a fetiţei o făcu pe Kathleen să roşească şi să-şi plece genele dese şi lungi. Apoi, Adam şi Kate se priviră în tăcere văzând lucruri pe care şi le aminteau din copilărie, dar şi schimbările care avuseseră loc. Adam o întrebă încet:

- Crezi că te-aş putea prinde? Ai fugi de mine ca o căprioară înspăimântată, Kate?

Ochii ei se ridicară şi întâlniră privirea lui plină de magnetism. Nici nu-l auziră pe Colin venind.

- Ei, gaşcă, facem baia aia pentru care am venit?

Apa era rece şi revigorantă, iar vântul adia uşor, desenând cerculeţe pe suprafaţa apei. Aveau impresia că înoată într-o oglindă. Kathleen se duse până la una din margini şi rupse o trestie.

- Uitasem cât este de plăcut acest loc, se auzi o voce din spatele ei.

Kathleen se întoarse brusc.

- Adam! exclamă ea. M-ai speriat.

El o privi cu un licăr ciudat în ochi.

- Arăţi ca o nimfă a apelor. Dacă te ating, o să dispari?

- încearcă! răspunse Kate, realizând cât de aproape venise Adam.

Dintr-o singură mişcare, el veni atât de aproape că îi putea simţi respiraţia. Îşi petrecu un braţ pe după umerii ei goi şi o strânse la piept. Kate simţi ceva asemănător unui şoc electric în momentul în care sânii îi fură striviţi de pieptul lui şi picioarele li se încolăciră. Buzele lor se uniră, mai timid la început, apoi din ce în ce mai pasional.

- Kathleen! Adam! Unde sunteţi? se auzi vocea lui Colin.

Adam se îndepărtă rapid de Kate.

- Aici!

Apoi, adăugă uşor:

- Am făcut o greşeală, Kate.

- Ce vrei să spui? întrebă ea, nevenindu-i să creadă.

- Nu eşti o nimfă a apelor, draga mea Kate. Eşti mult prea umană. Şi mult prea atrăgătoare pentru liniştea mea sufletească. Acum, ar fi mai bine să te

întorci la Colin. La urma urmei, el e însoţitorul tău, nu?

înainte ca ea să-i răspundă, el trase aer în piept şi se scufundă. Ieşi la suprafaţă tocmai în celălalt capăt al iazului.

Kate oftă. Adam avea dreptate: venise însoţită de Colin. Ce fel de femeie se aruncă în braţele lui Adam, practic un străin, pe când toată lumea se aştepta să se mărite cu Colin?

încă simţea gustul buzelor lui Adam şi se gândi că nimic nu va mai fi la fel de acum încolo. Sări din apă şi-şi luă un prosop. Se întinse la soare şi se gândi că de mult timp nu mai fusese atât de fericită.

Cineva se trânti lângă ea, dar starea euforică îi dispăru când văzu că nu era Adam.

- Ah, ce bine a fost! Chiar aveam nevoie de aşa ceva, spuse Colin.

Kate îl privi. Era acelaşi Colin liniştit, conservator şi
previzibil pe care îl ştia ea.

- Parcă au trecut sute de ani de când n-am mai făcut aşa ceva. A fost aşa o nebunie azi, la birou, de mă şi mir cum de am reuşit să mai ajung.

Îi luă mâna în mâna sa.

- Dar mă bucur că am reuşit. Când nu te văd, mi-e dor de tine, draga mea.

Brusc, Kate simţi o stare de disconfort. Lucrurile merseseră bine între ei dar acum, vorbele şi atingerile lui o iritau. îi îndepărtă uşor mâna şi spuse:

- Da, a trecut mult timp de când n-am mai trecut pe aici.

îşi mută privirea spre iazul în care se bălăceau Adam şi
Nikki.

Fetiţa se urca pe umerii tatălui său şi apoi sărea. De vreo două ori, Adam o ţinu de picioare şi căzu pe spate, râzând. Toată lumea părea a lor.

- La ce te gândeşti, Kathleen? se auzi vocea lui Colin.

- A, nu ştiu. Mă uitam la ei cum se joacă şi admiram iazul. Parcă ar fi o oglindă, atât de nemişcat este. Priveşte reflecţia morii, parcă e o fotografie sau un tablou. Totul e atât de frumos şi de liniştit...

- Hm... Liniştea dinaintea furtunii, spuse el încet.

Ea râse absentă, fără să audă răspunsul lui.

Colin îi luă din nou mâna, dar ea nu şi-o mai retrase.

- îmi place când vorbeşti aşa mult, iubito. Spune-mi, la ce oră să vin să te iau sâmbătă, pentru dans?

Ea îl privi nedumerită.

- Dans?

- Da, prostuţo. Dans. Ai uitat? Marea finală a concursului de dans organizat în cadrul bâlciului...

- Ăăă... a, da! Nu-mi dădeam seama la ce te referi.

- Of, prostuţo! Aştepţi bâlciul ăsta de mai bine de-o lună.

- Da, ştiu.

Kathleen se gândi, neştiind cum să-i spună.

- Colin, anul ăsta mă duc la bâlci cu Adam şi Nikki. Deja totul a fost aranjat. Sper că nu te-am dezamăgit...

- Asta include şi dansul?

- Da.

Kathleen se simţi teribil de stânjenită şi nu mai ştiu ce să spună. El se încruntă puţin, dar acceptă cu fruntea sus refuzul ei.

- Ei bine, dar cu cina de mâine seară cum rămâne? Ne-am putea duce la Baddeck, am vedea un film... Ce zici?

- Da, Colin. Cred că mi-ar face plăcere.

- Bine. O să trec să te iau pe la opt.

Nu mai spuseră nimic şi Kathleen se uită din nou spre iaz.

- Cât timp mai are de gând să stea, Kathleen?

- Poftim? întrebă ea, neatentă.

- Te-am întrebat cât timp mai are de gând Adam să rămână aici?

- Pentru totdeauna, Colin.

- De unde ştii? Cei de genul lui nu stau prea mult într-un singur loc. „Acasă", pentru el, este acolo unde se află a doua zi.

Kathleen îl scrută cu dojană.

- „Cei de genul lui"? Ce vrei să spui? Colin, am crezut că eşti prietenul lui. Cum poţi să vorbeşti aşa despre el?

- O, Kathleen! Te rog, nu mă înţelege greşit. îl cunosc de când eram copii, dar s-a schimbat. Destul de mult. Iar dacă va mai ţine multe în el, va exploda. Aşa e el. N-aş vrea să te văd rănită.

- Ce vrei să spui, Colin? Nu înţeleg. Ştii la fel de bine ca şi mine că Adam n-ar face nimic care să mă rănească. Niciodată!

- Ştiu că nu ţi-ar face nimic intenţionat, draga

mea. Dar nu ştiu dacă va putea să ţină evenimentele sub control, ţinând cont de cele ce s-au întâmplat.

- Fii mai explicit, Colin. E prima dată că-l vezi după atâta timp şi crezi că eşti în stare să spui ce s-a întâmplat? De fapt, ce vrei să spui?

- Kathleen, nu sunt prost. Văd şi eu cum îl priveşti. Şi numai ca pe un frate nu.

- Ţi se pare, izbucni ea.

- Nu cred. Mi-aş fi dorit să fie aşa, dar nu e. De altfel şi el a simţit-o...

- Nu vreau să mai vorbesc despre asta. Hai să schimbăm subiectul, te rog.

Colin dădu din umeri şi începu să bată darabana pe pătură.

- Şi... cum mai merg lucrurile între Adam şi Lee?

- Asta nu înseamnă că ai schimbat subiectul, ştii bine.

- Kathleen, uite cum stau lucrurile. El nu poate sta în Deerfield; ar fi un dezastru şi pentru el şi pentru familia lui. Ar fi distrus. Ştiu, pentru că îi cunosc pe Sondra şi pe Lee. Lumea deja vorbeşte nemulţumită de întoarcerea lui.

- Dar, de ce? Asta e casa lui, Colin. A fost născut şi a crescut aici, iar Lee şi Sondra fac parte din familie. De ce ar fi împotriva lui? Nu înţeleg de ce şi tu şi ceilalţi aveţi părerea asta despre Adam. E unul de-al nostru.

- Ba nu e unul de-al nostru, Kathleen. Iar pentru ce s-a întâmplat acum patru ani, nu va mai fi niciodată binevenit în Deerfield.

Kate se întoarse brusc.

- M-am săturat să tot aud aluzii despre ce s-a întâmplat atunci! De fapt, ce a fost? Un bărbat îşi pierde soţia într-un accident tragic şi casa într-un incendiu, apoi e tratat ca un străin din această cauză? N-am auzit în viaţa mea aşa o prostie!

Colin o privi neîncrezător.

- Tu chiar nu ştii nimic, nu-i aşa?

- Ce să ştiu? N-ai putea să încetezi cu acest joc de cuvinte şi să-mi spui?

- Am întrerupt ceva?

Kathleen sări în picioare, vizibil agitată. Era Adam, care venise fără ca vreunul dintre ei să-l audă.

- Nu! Unde-i Nikki? încercă ea să-i distragă atenţia.

- Nu pot convinge acest copil să iasă din apă. Iubeşte acest loc. Cred că o să mai facem excursia asta de câteva ori în această vară.

Kathleen încercă să mai spună ceva, dar nu reuşi să-şi găsească vorbele. Adam o văzu agitată şi întrebă:

- Dar ce-i cu voi aşa serioşi? Cum vă puteţi certa într-o zi aşa de frumoasă?

- Nu... nu ne certam, încercă Kathleen. Doar că e o zi atât de relaxantă, iar eu...

Nu mai reuşi să termine fraza şi se lăsă o tăcere stânjenitoare.

Colin reuşi să schimbe subiectul.

- Unde a învăţat Nikki să înoate aşa bine? Are doar şapte ani, dar înoată ca un peşte. Cine a învăţat-o?

- Eu, răspunse Adam.

Kathleen se lumină la faţă.

- Tot tu m-ai învăţat şi pe mine, îţi mai aduci aminte?

- Cum să nu, erai gata-gata să mă îneci...

Râseră toţi cu poftă, dar încă mai persista o notă de răceală.

- Kathleen mi-a spus că vă duceţi la bâlci, comentă Colin.

Adam se întinse pe pătură, ferindu-şi ochii de soare.

- Da. Nikki e foarte încântată. De altfel, de curând a mai apărut şi o provocare pe care nu pot s-o ignor.

- Da? Care?

- Ei bine, Kate a noastră are impresia că trofeul de la cursa de cai e proprietatea ei personală. în ultimii trei ani a tot câştigat. Anul ăsta m-am gândit că va trebui să muncească mai mult ca să-l merite. De aceea, m-am decis să particip şi eu pe Oberon. Oricum, vom încerca să păstrăm trofeul în familie.

Colin tăcu, nu tocmai încântat de această veste. Kathleen tăcu şi lăsă conversaţia pe seama bărbaţilor. Deşi păreau prietenoşi, se simţea o tensiune între ei care ameninţa să strice o după-amiază care se dorise a fi una lipsită de griji.

După ce-şi terminară picnicul, Adam se plimbă până la moară, Colin se apucă să citească o carte, iar fetele se jucară leapşa în iarbă.

Se întoarseră pe înserat. Adam deshămă şi hrăni caii, iar Kathleen îl însoţi pe Colin la maşină.

- Noapte bună, Kathleen! Şi mulţumesc pentru

picnic. M-am simţit foarte bine.

- Nu e nevoie să mă minţi, Colin Draper, spuse ea tranşant. Ştiu cum te-ai simţit azi, iar „bine" nu e tocmai termenul potrivit.

- Ei, hai Kathleen! M-am simţit bine cu tine. Totdeauna îmi face plăcere să-mi petrec timpul cu tine.

O sărută uşor pe obraz şi îi şopti:

- Totuşi, îmi va face şi mai multă plăcere atunci când te voi avea numai pentru mine şi nu va mai trebui să te împart şi cu alţii. Ne vedem mâine seară.

Se urcă în maşină şi plecă, făcându-i cu mâna.

Uşurată de plecarea lui, Kathleen se întoarse la hambar.

- Adam, ai nevoie de ajutor?

- Nu, mulţumesc. Aproape am terminat.

- Unde e Nikki?

- A plecat la cabană. E destul de obosită; cred că va adormi înainte să ajung eu acolo.

Kathleen veni mai aproape de el.

- Mă bucur că ai venit şi tu azi cu noi. Mi-a făcut plăcere să fiu din nou cu tine, spuse ea.

Adam se întoarse şi-şi trecu uşor degetele prin părul ei.

- Eşti un copil haios, Kate.

Apoi îşi ridică în joacă mâinile, ca pentru a se feri de o lovitură.

- Nu, iartă-mă! N-am vrut să spun asta. Ştiu că nu mai eşti un copil.

Zâmbetul îi trecu şi redeveni serios.

- Oricum, tot un copil haios eşti.

- De ce spui asta?

De această dată, îşi lăsă mâna fermă şi grea pe umărul ei, simţind căldura trupului firav şi spuse:

- Pentru că, din tot oraşul ăsta, doi oameni se bucură sincer de întoarcerea mea. Iar unul dintre ei eşti tu. Pentru că nu mă urăşti... aşa cum probabil ar trebui.

Kathleen îl privi şi văzu clar durerea ce i se citea în ochi. Nu putea ghici ce i se întâmplase dar, orice ar fi fost, fusese destul de puternic pentru ca durerea să mai persiste şi acum.

- Kate, eu...

întinse mâinile, iar Kate veni singură şi rămaseră îmbrăţişaţi în semiobscuritate. O cuprinse fericirea simţind că el chiar simţise nevoia acelei îmbrăţişări.

- Eu... vreau să stau... vreau să rămân, spuse el pe un ton răguşit. Dar Dumnezeu mi-e martor că nu vreau să te rănesc.

Atingerea lui îi răscoli sentimentele şi, pentru un moment, se abandonă senzaţiei, plăcerii de a sta strâns lipită la pieptul lui.

- Adam, nu m-ai putea răni decât... dacă ai pleca din nou. Bărbatul îşi spori strânsoarea, iar trupurile lor se contopiră
în penumbra grajdului.

Pentru Kathleen, timpul îşi încetă scurgerea şi speră ca şi Adam să simtă la fel. Dar ea nu se simţea numai confortabil, mai era ceva. O flamă uşoară care trecea prin venele ei. Toate aceste senzaţii necunoscute o speriară şi se îndepărtă de el.

- Ne vedem mâine, mai spuse ea cu răsuflarea tăiată şi fugi. De cum ieşi din grajd, se ascunse după

un colţ şi se lipi
cu spatele de zidul rece şi dur. Tremură şi îşi dori să nu fi plecat din braţele lui, gândindu-se totodată ce ar fi fost dacă n-ar fi fugit...

Capitolul 5

Era foarte târziu când Kathleen se duse în bibliotecă, pentru a-l căuta pe John. Intră precaută, neştiind cum să deschidă subiectul. Singura metodă pe care o cunoştea era abordarea directă, aşa că începu fără altă introducere:

- John, pot să-ţi vorbesc o clipă? Este vorba despre Adam...

Nu spusese nimănui despre cearta violentă dintre Adam şi
Lee, la care fusese martoră în urmă cu două zile. Dar, după lucrurile pe care le spusese Colin în urmă cu doar câteva ore, avea mare nevoie să discute cu cineva despre sentimentele ei contradictorii. Şi cine era mai potrivit decât John?

El o ascultă în tăcere, fără s-o întrerupă.

- Aflasem despre acel incident, pentru că mi-a spus chiar Adam. Mi-a mai spus că te-a văzut acolo... şi a fost foarte îngrijorat din cauza asta.

Ea îşi ridică privirea, uimită.

- Nu fi atât de surprinsă! Ce motiv ar avea Adam să se ascundă de mine? Şi de ce să nu-şi facă griji pentru tine, micuţo?

- N-nu ştiu, se bâlbâi ea. Dar a fost un lucru îngrozitor! Iar acum Lee, propriul lui frate, nu vrea să mai fie în preajma lui! Îl evită complet, cu excepţia momentelor când îi comandă ce să facă. Parcă Adam ar fi angajat aici! Parcă n-ar fi şi casa lui, John...

Trase aer adânc în piept.

- E foarte greşit, iar Adam suferă!

- Ştiu. Kathleen. Şi mai ştiu că se gândeşte serios

dacă e bine să rămână.

- Nu se poate să plece! se grăbi ea să exclame. Nu încă o dată!

- Nu cred c-o să rămână, atâta vreme cât lucrurile nu se rezolvă între el şi Lee.

Ea se îndreptă spre fereastră, foarte tensionată. Unde dispăruse fericirea şi bucuria care o cuprinseseră când îl văzuse pe Adam pe drumul către Sevenoaks?

- John? se răsuci ea brusc pe călcâie. Ce se întâmplă aici? Ce se întâmplă cu noi? Înainte nu era aşa - eram atât de fericiţi împreună! Ştiu sigur asta!

Deşi i se adresa lui John, părea că încerca să se convingă pe sine de adevărul propriilor cuvinte.

El o privi cu ochi trişti şi-i făcu semn să se apropie.

- Vino aici, fetiţo! Stai lângă mine, pentru că trebuie să discutăm.

- John!

Ochii i se umplură de lacrimi, dar se strădui să le reţină.

- E ceva ce nu ştiu, nu-i aşa? Ceva teribil...

El o privi gânditor, încercând să se decidă ce şi cât să-i dezvăluie.

- Da, Kathleen. Adevărul este că nu ştii totul despre noi.

Îi luă mâna mică în palmele lui.

- Eşti ca şi fiica mea, Kathleen. Nu te-aş fi iubit mai mult nici dacă ai fi fost sânge din sângele meu. Ţin foarte mult la tine şi aş face orice ca să nu suferi.

Închise ochii, ca şi când şi-ar fi adunat puterea să continue, iar tânăra îl privi, înspăimântată.

- Cred că e timpul să afli... Singurul meu regret este că lucrurile au devenit atât de grave încât nu-ţi mai pot ascunde adevărul.

O privi şi zâmbi slab.

- Ai fost întotdeauna o fată veselă, fericită şi am vrut ca nimic să nu se schimbe. Poate că am greşit, dar n-am vrut decât să te protejez. Crede-mă, am procedat aşa numai pentru că te iubesc!

O strânse uşor de mână.

- Ştiu, John, îi şopti ea, încercând să-l liniştească. Şi eu te iubesc şi întotdeauna am fost fericită aici. Ştiu că n-ai vrut niciodată să mă răneşti.

- Mulţumesc, copila mea.

Clătină rapid din cap.

- Nu, am greşit! Iartă un bătrân care nu mai vede bine... Nu mai eşti un copil, ci o adevărată femeie! Dar eu n-am văzut acest lucru decât atunci când s-a întors Adam.

Se opri din nou, adâncit în propriile gânduri.

- Te rog, John! încercă ea să-l convingă. Spune-mi, trebuie să ştiu!

- Adam şi Lee n-au avut niciodată o relaţie prea bună. N-am ştiut niciodată motivul adevărat, dar am presupus că este vorba de faptul că sunt fraţi vitregi. Nu le-a lipsit nimic în copilărie - nici bunuri, nici dragostea părinţilor. Îi iubesc pe amândoi, dar trebuie să recunosc că Lee n-a suportat niciodată faptul că este fratele mai mic. Încă de când era un puşti, a concurat cu Adam, de cele mai multe ori pentru nişte

motive prosteşti. Nu ştiu de ce simţea nevoia să-l provoace pe Adam ori de câte ori i se ivea prilejul, dar aşa au stat lucrurile. Era foarte diferit de Adam şi mereu a încercat să fie ca el, să facă lucrurile aşa cum le făcea el. Ba chiar mai bine! La început am crezut că era o competiţie normală, frăţească, dar acum ştiu că nu e aşa.

Îi lăsă mâna şi-şi masă uşor fruntea. Kate încercă să vorbească, dar el îi făcu semn să tacă.

- Nu, lasă-mă să termin! Acum nu mai e vorba de competiţie, ci de ură!

Vocea îi era plină de tristeţe.

- N-am vrut să recunosc niciodată, dar acum, când s-a întors Adam, nu mai pot evita adevărul. Ura asta o să-l distrugă pe unul dintre ei, dacă nu chiar pe amândoi! Trebuie să facem ceva! Adam e atât de retras şi de înverşunat... Nu l-am văzut niciodată aşa. Niciodată!

Kathleen se ridică de pe capanea şi se duse lângă fereastră.

- John, mă simt ca şi când nu-i cunosc deloc pe oamenii lângă care am trăit atâţia ani. Cum se poate să nu fi observat nimic din ceea ce se întâmpla aici?

- Erai doar un copil şi trăiai în lumea ta. Şi mai ştiu că Adam s-a chinuit mult să te ferească de toate astea... Voia să rămâi acelaşi copil inocent!

Ea privi în continuare grădina frumos îngrijită, acum cufundată în întuneric.

-John, povesteşte-mi despre Leslie. Nimeni nu mai vorbeşte despre ea, ca şi cum nici n-ar fi existat vreodată! Cu ceva timp în urmă, am întrebat-o pe

Sondra ce s-a întâmplat cu Leslie şi a fost atât de furioasă încât n-am mai îndrăznit să deschid subiectul.

- Da, au fost momente când Sondra şi-ar fi dorit ca Leslie să nu fi existat...

Tonul lui John era plin de amărăciune.

- O iubesc pe Sondra, dar uneori ţine cont prea mult de gura lumii.

Făcu o scurtă pauză.

- Mi-e greu să-ţi vorbesc, Kate, dacă nu te uiţi la mine! N-ai vrea să vii înapoi pe canapea?

Ea făcu aşa cum i se ceruse, impresionată de durerea din vocea şi din privirea lui.

- înainte să continuu, trebuie să înţelegi ceva. Uneori, un bărbat este în stare de orice ca să spele onoarea familiei şi să salveze o persoană pe care o consideră victimă. Chiar dacă propria persoană are de suferit! Şi nu e nici o ruşine dacă se va dovedi că sacrificiul a fost inutil...

- Ce vrei să spui, John? E vorba de Adam? Ce a făcut? Vorbeşti în dodii!

- Da, e vorba de Adam. A făcut ceea ce nici un bărbat n-ar trebui să fie obligat să facă! Acum opt-nouă ani, Lee ieşea cu Leslie. Am crezut că se va aşeza la casa lui... Ea era o tânără drăguţă, liniştită şi foarte atentă. Toţi o plăceam! În plus, se vedea că are o mare influenţă asupra lui Lee, care era cam nesăbuit. Au fost împreună aproape un an şi toată lumea presupunea că se vor căsători. Într-o noapte, Adam a venit la mine. Era foarte îngrijorat şi furios pe Lee. Atât de furios, încât cred c-ar fi fost în stare să-l omoare!

Trase adânc aer în piept şi continuă:

- Se pare că Leslie, într-un moment de disperare, i-a spus lui Adam că e însărcinată cu Lee şi că acesta refuzase s-o ia de nevastă. Lee i-a spus bietei fete că nu vrea să mai audă de ea şi că nu vrea să fie prins în capcana căsniciei. A vrut să se sinucidă, dar Adam a reuşit s-o calmeze şi s-o conducă acasă. Apoi a venit aici, căutându-l pe Lee. Slavă Domnului că m-a găsit pe mine, şi nu pe el! Nici nu vreau să mă gândesc ce ar fi putut să se întâmple... Oricum, rezultatul e că Adam a hotărât să se însoare cu Leslie, ca să protejeze onoarea ei şi a noastră, în egală măsură. Eu am fost împotrivă, dar nu a contat, de vreme ce el se hotărâse. Lucrul cel mai rău este că Leslie nu fusese însărcinată, ci se înşelase!

- Dar... cum rămâne cu Nikki?

Kathleen era extrem de tulburată după noutăţile aflate, dar voia să ştie adevărul în legătură cu Nikki. Dar de ce fusese ţinută în minciună atâta timp?

- Nikki s-a născut la un an şi jumătate după căsătoria lor. E fiica lui Adam, nu a lui Lee. Cred că este singurul lucru bun care a rezultat din căsătoria lor. Pentru Adam, măcar, e sigur că aşa s-a întâmplat! Fetiţa e viaţa lui...

- Dar de ce au rămas căsătoriţi? Probabil că ajunseseră să se iubească, altfel n-ar fi stat împreună.

- Nu înţeleg întotdeauna comportamentul oamenilor, dar ştiu sigur că Leslie şi Adam nu se iubeau. Singurul lucru pe care-l aveau în comun era Nikki. Cred că ea a fost motivul pentru care au rămas împreună.

Se lăsă o linişte apăsătoare, întreruptă în cele din

urmă de vocea tremurătoare a lui Kate:

- Cum a murit Leslie, John? Ce s-a întâmplat, cu adevărat?

- Ce vrei să spui, Kathleen?

- Mă gândeam că... nimeni nu vorbeşte despre^ moartea ei, aşa cum nu vorbeşte nici despre viaţa ei la fermă. Încep să mă întreb de ce nu mi s-a spus nimic despre acest subiect. De plidă, nu e ciudat că locuinţa lui Adam a fost distrusă de incendiu chiar în ziua în care Leslie a murit în accidentul de maşină?

El îşi îngropă faţa în palme.

- Kathleen, nu! Nu mă întreba aşa ceva! Crezi că eu nu m-am chinuit zile şi nopţi în şir, încercând să găsesc răspunsul? Să se întâmple două tragedii în aceeaşi zi... Moartea lui Leslie şi incendiul au avut loc la interval de o oră! Iar micuţa Nikki, care atunci avea numai trei ani... A văzut sau a auzit ceva care a şocat-o şi n-a mai scos nici un cuvânt de atunci! Nu m-am temut de multe lucruri în viaţa mea, dar îţi spun sincer că mi-e frică să aflu ce s-a întâmplat în seara aceea. Nu vreau să ştiu!

Îngrozită, Kathleen nu-şi mai putu reţine lacrimile.

- Crezi... crezi că Adam... ar fi putut să...? întrebă ea, printre suspine.

John răspunse cu o voce dură şi stăpânită.

- Ţi-am spus, Kathleen! Nu ştiu ce s-a întâmplat acolo şi nici nu vreau să ştiu!

Kathleen nu mai rezistă şi ieşi în fugă din cameră, fără să se uite înapoi, către bătrânul pe chipul căruia se citea disperarea şi teama.

***

Kathleen avu un somn foarte agitat. Când se trezi, se simţi obosită şi extrem de confuză. Dezvăluirile

făcute cu o noapte în urmă o şocaseră, dar mai mult o speriase refuzul lui John de a discuta despre circumstanţele morţii lui Leslie. Oare despre ce era vorba, dacă el nu avea curajul să discute despre acea dublă tragedie - un accident de maşină şi un incendiu? Cum îşi explica John dispariţia lui Adam, imediat după ce rămăsese văduv, şi întoarcerea, după o absenţă de patru ani?

Mai mult, Kathleen se întreba dacă Adam se simţea responsabil de moartea soţiei sale şi dacă aceasta era povara pe care o purtase ani de zile. Dar instinctul ei îi spunea că aşa ceva era imposibil! Nu putea fi Adam... sau, mai exact, nu putea fi Adam pe care îl cunoştea ea, cel care plecase în urmă cu patru ani.

Oftă, amintindu-şi fără să vrea că el şi Leslie obişnuiau să doarmă în camere separate. Îşi amintea că, nu doar o dată, o căutase pe Leslie, iar Adam evitase să-i spună cu exactitate unde era. Atunci când erau împreună şi credea că n-o observă nimeni, Leslie îl privea pe soţul ei cu teamă.

Kathleen îşi aminti toate aceste lucruri şi-şi dădu seama că, în ultimele luni de viaţă, Leslie fusese înspăimântată de Adam. Dar din ce motiv?

Încercă să rememoreze toate evenimentele din acea perioadă, dar nu reuşi să găsească o explicaţie pentru întrebarea care o frământa.

În cele din urmă, se ridică din pat. Trase draperiile şi lăsă lumina dimineţii de vară să intre în cameră. Brsuc, îşi aminti că în acea zi avea întâlnire cu Colin, care o invitase la cină şi la film. Se bucură la gândul că, măcar pentru câteva ore, putea evada şi va fi

departe de Sevenoaks, de Adam şi de misterul pe care îl reprezenta acel bărbat.

Kathleen îşi petrecu ziua evitând cu multă precauţie orice întâlnire cu Adam. Făcu o plimbare cu Sandy în timpul dimineţii, se jucă împreună cu Nikki după prânz şi-şi făcu de lucru în grădină. După ce duse uneltele la locul lor, urcă în dormitor, făcu un duş şi se spălă. Alese un costum uşor, înflorat, şi sandale albe de piele. Îi spusese deja Sondrei de planurile pentru acea seară, aşa că ieşi pe furiş din casă şi se îndreptă spre aleea unde obişnuia s-o aştepte Colin.

Maşina lui opri lângă ea după numai câteva minute.

- Bună, frumoaso! Pot să te conduc undeva?

- Mama m-a învăţat să nu stau de vorbă cu necunoscuţi, replică ea, cu o modestie prefăcută.

El izbucni în râs, iar Kate îl privi cu atenţie. Colin era un bărbat exagerat de îngrijit, cu părul atent pieptănat, cu trăsături comune. Instinctiv, se gândi că era foarte diferit de Adam - trăsături dure, părul neîngrijit.

- Ce s-a întâmplat? întrebă Colin, mirat. Am uitat să mă spăl pe faţă?

Ea avu eleganţa să roşească.

- Iartă-mă. Mă uitam fix, nu-i aşa?

Curăţenia şi aerul lui de bărbat sigur pe sine erau foarte atrăgătoare, după stresul emoţional produs de Adam. Într-un impuls de moment, se aplecă şi-l sărută pe obraz.

- Mă bucur să te văd. Toată ziua am aşteptat momentul acesta!

Ochii lui străluciră.

- Îmi place! Ar trebui să facem mai des asta! Hai, urcă. Mergem la Colonial Inn, am făcut o rezervare pentru ora opt şi jumătate.

Restaurantul fusese deschis într-o casă tradiţională din vale. Grădina plină de trandafiri era luminată feeric; înăuntru, podelele de stejar erau acoperite de covoare în culori vii, iar perdelele lucrate manual scoteau în evidenţă tapetul cu motive florale.

- A fost delicios! exclamă Kathleen, după ce înghiţi ultima bucăţică de prăjitură cu ciocolată. Mulţumesc, Colin! Dar am mâncat prea mult...

El o privi cercetător.

- Nu cred că există pericolul să-ţi pierzi silueta de fetiţă!

Se aplecă peste masă şi-i acoperi palma cu a lui.

- Kathleen, voiam să-ţi spun ceva de mai mult timp...

Brusc neliniştită, ea încercă să-şi tragă mâna, dar el nu-i
permise.

- Colin...

- Nu, ascultă-mă! îi ceru el. Ştii că-mi doresc să devii soţia mea. Vreau acest lucru de câteva luni, dar am crezut că e mai bine ca, înainte să-ţi spun ceva, să fiu sigur că afacerea îmi merge bine.

Deşi ar fi vrut să schimbe subiectul, prudenţa lui Colin o făcu să zâmbească în sinea ei. Viaţa lui, aşezată pe o traiectorie bine definită, nu putea fi tulburată de o afacere amoroasă; pasiunea, oricât de puternică ar fi fost, n-ar fi modificat bunul lui simţ

nativ. Adam, în schimb, s-ar fi căsătorit foarte repede cu femeia pe care o dorea, fără să ţină cont de circumstanţe sau consecinţe.

- Ne potrivim foarte bine, continuă Colin. Ne plac aceleaşi lucruri şi nici unul dintre noi nu vrea să plece din Deerfield.

Se înflăcără şi vorbi mai departe, părând să nu ia în seamă lipsa ei de răspuns:

- Pot să văd, cu ochii minţii, cum vei primi oaspeţii la petrecerile noastre fastuoase; te văd în postura de mamă a copiilor noştri. Ai fi perfectă ca soţie a mea!

- Da, dar tu ai fi soţul potrivit pentru mine?

Când citi uimirea şi durerea pe chipul lui, Kathleen îşi dădu seama că ar fi trebuit să tacă.

- Îmi pare rău, Colin. Dar n-ai spus lucrul cel mai important...

- Ce anume?

- Ce anume?! Nu mi-ai spus că mă iubeşti!

- Dar este de la sine înţeles, draga mea.

- Nu, nu este. Tot ce mi-ai spus până acum sunt ifose, fasoane. Dragostea este singura temelie pentru o căsătorie!

- Ştii că te iubesc. Te iubesc de luni de zile, poate chiar ani. Dar a trebuit să aştept să creşti.

Convins că i-a spulberat toate îndoielile, Colin îi ceru pe un ton încrezător:

- Hai să stabilim data! Ce-ai zice de începutul lunii august? Întotdeauna îmi iau concediul în acea perioadă şi am putea pleca fără probleme în luna de miere.

Kathleen era deranjată de încăpăţânarea lui, dar nu voia să-l jignească, aşa că-i spuse pe un ton blând:

- Colin, îmi pare rău, dar nu mă pot căsători cu tine.

- Draga mea, nu trebuie să fii timidă!

- Nu sunt timidă! replică ea, iritată. Te plac mult, Colin, şi preţuiesc prietenia ta. Dar nu te iubesc...

- Uite cum stau lucrurile, îi spuse el calm. Cred că te-am luat prin surprindere şi ai nevoie de timp ca să te gândeşti. Ştiu că, în cele din urmă, ai să accepţi. Sunt sigur că suntem meniţi să fim împreună! Dar între timp... să lăsăm lucrurile aşa cum sunt. Hai să ne grăbim, altfel o să pierdem începutul filmului.

N-a auzit nimic din ce i-am spus, se gândi Kathleen în timp ce ieşeau din restaurant.

Dar nu găsi momentul să redeschidă subiectul, pentru că, pe drumul către cinematograf, Colin vorbi numai despre un caz la care lucrase în ultimele zile.

Filmul era o comedie romantică, aşa încât, pentru două ore, Kathleen reuşi să uite de toate gândurile care nu-i dădeau pace. Încă mai chicotea când ieşiră în hol, iar Colin îi atrase atenţia asupra unui cuplu.

- Uite-i pe Carol şi David. I-ai cunoscut, Kathleen? Sunt nişte prieteni vechi din Sydney, dar acum stau în Toronto. David e avocat acolo.

Cei doi bărbaţi se salutară, dar ea avu impresia că David are un aer superior.

- Bună, bătrâne! Mă bucur să te văd. Tot îngropat în Deerfield, în ciuda talentului tău?

- Mă simt foarte bine aici, zâmbi Colin. Daţi-mi voie să vă prezint o bună prietenă. Kathleen Cameron - Carol şi David Richards.

- Şi tu locuieşti în Deerfield? întrebă Carol.

- Da, la periferie. Mai exact, la ferma Sevenoaks.

Aţi auzit de ea?

David o privi cu interes sporit.

- Sevenoaks? Acolo unde locuiesc Adam şi Leslie Deerfield, nu?

Ea aprobă, tulburată că fusese menţionat numele lui Leslie.

- Da. Eşti din Sydney, David, nu-i aşa?

- Da, răspunse el, cu un aer absent.

Apoi se întoarse către Colin:

- Ştii, lucram în zonă atunci când Leslie Deerfield a fost ucisă. Întotdeauna am considerat că accidentul acela n-a fost lucru curat... Mă miră faptul că poliţia n-a cercetat cazul mai în profunzime.

- De ce să fi făcut asta? întrebă Kathleen, tăios.

- Păi, toată lumea ştia că Adam şi Leslie nu se înţelegeau. Şi dispariţia lui neaşteptată după accident... Trebuie să recunoşti că pare ciudat!

Poate simţind iritarea lui Kathleen, Colin interveni:

- Ai grijă ce spui, Dave! Adam e din nou acasă şi...

- Vrei să spui că s-a întors?

- Da, cam acum o lună.

- Ce tupeu are!

- Sevenoaks e casa lui! se răsti ea. Are tot dreptul să fie aici!

David păru că n-o ia în seamă.

- Cred că zvonurile au început din nou să circule. Sper că nu e uşor impresionabil!

- Ce zvonuri? întrebă ea.

- Las-o baltă, Kathleen, şopti Colin. E târziu şi trebuie să ajungem acasă.

- Ei bine, răspunse David lungind cuvintele, s-a vorbit atunci despre două ipoteze: crimă şi

sinucidere.

Ea păli şi făcu ochii mari. Era uluită de ignoranţa în care trăise, pentru că nu auzise niciodată aceste zvonuri. Adam, în schimb, le cunoştea şi astfel se explicau tensiunea şi încordarea lui, tăcerea ameninţătoare, dorinţa de a ieşi cât mai puţin în oraş.

- Oamenii ar trebui să fie atenţi când folosesc cuvinte precum „crimă", spuse Colin, foarte răspicat. Adam ar putea să-i dea în judecată pentru calomnie. Chiar trebuie să mergem, Kathleen. Mă bucur că ne-am întâlnit, David!

Fără nici o urmă de politeţe, o împinse către ieşire. Acceptă să fie condusă de el, fără nici o împotrivire, şi reacţionă abia când simţi maşina oprindu-se.

- Unde suntem? întrebă ea, privind nedumerită în jur. Suntem la Lookout, nu?

- Da, spuse el pe un ton sumbru. Cred că avem ceva de discutat. Vino!

Simţi încordarea din vocea lui şi-l ascultă fără să facă vreun comentariu.

Erau pe un platou de pe care se putea vedea întreaga vale. Liniştea absolută, cerul înstelat, luminile caselor din depărtare o liniştiră încet-încet pe Kathleen.

- Mulţumesc, îi spuse ea lui Colin. Chiar aveam nevoie de asta!

Dar el nu părea la fel de bine dispus.

- Acum înţeleg de ce nu mi-ai acceptat cererea în căsătorie, spuse el posomorât. Cred că am fost orb, dacă n-am observat de mai mult timp!

- Ce vrei să spui?

- Eşti îndrăgostită de Adam!

Tot trupul i se înfioră.

- Nu vorbi prostii, îi spuse ea, încercând să pară indiferentă. Nu e adevărat!

- Nu te obosi să negi! Am văzut cum ai reacţionat la spusele lui David. E la fel de clar ca...

Făcu un gest larg.

- ... ca luna de pe cer!

- Nu sunt îndrăgostită de Adam! spuse ea, pe un ton vehement. Dar mă deranjează că oamenii spun lucruri atât de grave despre el. Nu e normal să reacţionez aşa?

El oftă. În razele lunii, părea mai obosit şi mai bătrân.

- Bine, bine! N-are rost să mai discutăm despre asta... Hai să mergem acasă.

- Colin... începu ea, plină de remuşcări pentru schimbarea lui de dispoziţie.

- Am spus să încetezi!

Cu paşi mari, se îndreptă către maşină, intră şi trânti cu putere portiera.

Kathleen simţi că o cuprinde furia. Colin se purta ca un copil, pentru simplul motiv că avea impresia că-l iubea pe Adam. Şi ce impresie ridicolă!

Fără să comenteze, intră în maşină, iar Colin porni motorul şi ieşi in drumul principal. După numai câţiva metri, opri şi mormăi în barbă, nemulţumit.

Ieşi din maşină, iar Kathleen strigă după el:

- Ce s-a întâmplat?

- Avem pană de cauciuc.

Ironia situaţiei o făcu pe Kathleen să-şi recapete simţul umorului.

- Nu cred! se alintă ea. Caută o replică mai bună!

El îi aruncă o privire dură.

- Lasă glumele şi vino să mă ajuţi cu cricul!

Se îndreptă spre spatele maşinii, iar ea se strâmbă în urma lui, deranjată de purtarea lui copilărească. În timp ce-l ajuta să schimbe roata, ajunse la trista concluzie că întoarcerea lui Adam mai provocase o schimbare de comportament - Colin fusese întotdeauna amuzant, bine dispus, plin de viaţă. Iar acum era supărat pe ea!

- Colin, nu mai fi aşa întors pe dos!

După ce puse roata dezumflată în portbagaj, se uită către ea.

- Aşa sunt, nu? Îmi pare rău, draga mea. Dar a trecut de ora unu şi ar fi trebuit să te duc acasă până la miezul nopţii.

- Nu contează, spuse ea, atingându-l uşor pe braţ. Important este să nu fii supărat pe mine!

El o sărută pe obraz, iar Kathleen observă cu bucurie că starea lui de spirit se schimbase.

- Cred că speram să anunţăm chiar din seara asta că ne-am logodit. Dar nu mi-am pierdut speranţa, draga mea. Înţeleg că venirea lui Adam te-a tulburat, dar ştiu că ai să-ţi revii. Şi, Kathleen...

Vocea lui deveni foarte serioasă.

- ... dacă ai nevoie de mine, la orice oră din zi sau din noapte, e de-ajuns să mă chemi şi o să fiu lângă tine.

- E foarte frumos din partea ta, Colin, răspunse ea, întorcându-i sărutul pe obraz. Acum chiar că trebuie să mergem acasă!

O sărută de rămas-bun în faţa fermei, dar cu

blândeţea şi afecţiunea unui prieten, nu a unui iubit. Kathleen respiră uşurată când maşina dispăru din raza ei vizuală şi se hotărî să nu meargă la culcare şi să profite de noaptea foarte frumoasă. Cu paşi de pisică, se îndreptă spre grajduri, cu gândul să facă o plimbare cu Sandy.

Se auziră paşi apropiindu-se, iar ea se lipi de perete, speriată. Silueta ieşi din conul de umbră, iar ea îl recunoscu pe Adam.

- Cât de tare m-ai speriat! răsuflă ea uşurată.

- Chiar aşa? întrebă el, cu o voce neaşteptat de înceată.

Kathleen îşi dădu seama că era nervos.

- Ce s-a întâmplat? îl întrebă ea.

- Ce te face să crezi că s-a întâmplat ceva?

-Adam, nu te juca aşa cu mine! Vocea ta îmi spune că ceva nu e în regulă. Poate Nikki...

- Nikki e în pat şi doarme de câteva ore bune!

- Mă gândeam că i s-a întâmplat ceva...

- Pe mine mă interesează ce ţi s-a întâmplat ţie!

Consternată, Kathleen îşi dădu seama că Adam era supărat
din pricina ei. Pentru că nu se putea gândi la un eventual motiv, îl întrebă surprinsă:

- Ce am făcut, Adam? Spune-mi, pentru că e clar că eşti supărat!

El se apropie şi o prinse cu putere de umeri.

- Supărat? repetă el, sarcastic. De ce aş fi supărat?

- Habar n-am.

Nu făcu nici un efort să-şi ascundă iritarea.

- N-ai vrea să mă lămureşti tu?

- Aş vrea să te scutur şi să-ţi bag minţile-n cap!

- N-o să îndrăzneşti să...

- Nu?! Nu mă provoca!

Furioasă peste măsură, Kathleen îi susţinu privirea.

- Nu e uimitor cum bărbaţii recurg la forţa fizică atunci când vor să câştige confruntarea cu o femeie?

- Nu uita că am şi alte arme!

Se aplecă spre ea şi o făcu să tacă, presându-i buzele cu putere. Nu era nici o urmă de tandreţe în sărutul lui, ci numai violenţă, în faţa căreia Kate nu putea rezista. Nu mai încercă să se elibereze şi, lipsită de vlagă, alunecă în direcţia lui.

Adam o împinse cu putere, lipind-o de zid. Încercă să se stăpânească şi-l fixă insistent cu privirea, fără să spună nici un cuvânt.

- Nu ştiu de ce te-am sărutat! şuieră el. N-am chef să primesc ce rămâne în urma lui Colin!

Ea îşi înălţă capul, cu mândrie.

- Te rog să-mi explici ce vrei să spui.

- E destul de clar, nu crezi?

Se uită semnificativ la ceas.

- E ora două, draga mea Kate!

- Nu sunt draga ta Kate! Şi am făcut pană de cauciuc, adăugă ea, ca şi când s-ar fi apărat.

- Clasica scuză!

- De data asta, e adevărat!

- Şi unde aţi făcut pană de cauciuc?

- La Lookout, răspunse ea, foarte încet.

- Colin nu e prea original, nu-i aşa? Ăla a fost dintotdeauna locul în care se duceau îndrăgostiţii!

- Nu suntem îndrăgostiţi! Pur şi simplu, am stat de vorbă...

Când îşi aminti subiectul discuţiei, roşi violent şi nu mai fu
în stare să continue.

- Sigur că da! pufni el, sarcastic. Te rog să mă scuzi, pentru că nu te cred!

- Oricum, nu e treaba ta ce fac! M-am descurcat foarte bine fără tine în ultimii patru ani, să ştii!

Văzu durerea din ochii lui şi-şi dădu seama că-l rănise profund.

- Îmi pare rău... şovăi ea.

- Poate că am meritat să-mi spui asta, răspunse Adam, făcând eforturi să rămână calm.

Îi luă mâna şi o mângâie uşor.

- Hai s-o luăm de la început, Kate. Am fost foarte îngrijorat din pricina ta. Sondra mi-a spus că întotdeauna te întorci la miezul nopţii şi, când am văzut că întârzii... Am crezut că ai avut un accident.

- Chiar am făcut pană de cauciuc, şopti ea, dezarmată de purtarea lui.

- Bine, te cred! Dar nu uita că, oricât de frumos s-ar purta, Colin e la urma-urmei bărbat, iar tu nu eşti decât un copil! Cred că Sondra îţi dă prea multă libertate...

- Nu sunt un copil! replică ea, iritată. Sunt o femeie în toată firea şi am depăşit de mult perioada în care dădeam socoteală - Sondrei sau oricui altcuiva - pentru felul în care-mi petrec timpul liber.

- Cineva trebuie să-ţi poarte de grijă, dacă ea n-o face!

- Nu am nevoie de nimeni care să-mi poarte de

grijă! Parcă ai vrea să iei locul tatălui meu!

Spre surprinderea ei, Adam începu să râdă, sincer amuzat.

- Nu, Kate, nu vreau deloc acest lucru. Vino încoace!

Ştiind instinctiv că poate să aibă încredere, Kate se apropie
de el. De această dată, îmbrăţişarea lui fu blândă, iar sărutul plin de tandreţe. Buzele lui insistară până când topiră şi ultima urmă de împotrivire; degetele lui, pe care le simţea în păr, o făceau să aibă impresia că pluteşte. O mângâie pe obraz, pe gât, iar ea se înfioră sub atingerea palmelor lui fierbinţi.

- Ti-e frig! spuse el, când simţi că tremură.

- Nu...

Dar vraja fusese ruptă.

- Te conduc până la conac. Hai să mergem!

În faţa uşii, o atinse uşor pe obraz, iar ea se gândi cu părere de rău că la fel ar fi procedat şi cu Nikki.

- Noapte bună, Kate. Ne vedem mâine.

Silueta lui se topi în întuneric.

Kathleen deschise cu grijă uşa şi intră în casă. Îşi scoase sandalele ca să nu facă zgomot şi se îndreptă spre scări. În ultimul moment, văzu că lumina din salon era aprinsă şi se duse s-o stingă.

Tresări când îl văzu pe Lee stând în picioare lângă fereastră.

- Am crezut că ai ieşit cu Colin, spuse el, fără nici o altă introducere.

- Aşa e.

- Atunci, de ce te-a adus Adam acasă?

Când văzu că urma să fie supusă unui alt interogatoriu o făcu să râdă.

- M-am întâlnit cu el acum câteva minute, atâta tot. Stingi tu lumina, Lee? Eu mă duc la culcare.

- Stai, Katie! Vreau să-ţi spun un singur lucru.

Părea sincer îngrijorat, iar ea nu-i puse la îndoială sinceritatea.

- Ştiu că te-a mirat felul în care m-am comportat de când s-a întors Adam, dar crede-mă că am motivele mele. Vreau doar să te avertizez... Ai grijă, bine? Orice ai face, să nu te încurci cu el!

- De ce, Lee?

- Pentru că o să se folosească de tine, aşa cum s-a folosit şi de Leslie. Iar când n-o să mai aibă nevoie de tine, o să te arunce ca pe o măsea stricată. Am mai văzut scena asta! Pare fermecător, dar nu ştii cât poate fi de nemilos!

Ea îşi aminti cele două săruturi - primul brutal, al doilea plin de tandreţe. Oare Lee avea dreptate?

Ca şi când ar fi simţit că o pusese pe gânduri, el continuă:

- El e genul de om care nu are nevoie de altcineva. Iar tu nu meriţi să fii rănită de el! Ascultă-mi sfatul şi rămâi alături de Colin. E un bărbat cumsecade şi te va trata aşa cum meriţi!

O prinse uşor de umeri.

- Gata, ajunge cu vorba! La culcare! O să stig eu luminile şi o să încui.

Ea îl ascultă şi urcă scările către dormitor.

Toate lumea o avertizase în legătură cu Adam - Lee, Sondra, Colin. Chiar Adam însuşi îi spusese că ar fi fost mai bine să-l urască. În cazul acesta, de ce se simţea atât de atrasă de el? De ce-şi dorea atât de

mult să-i alunge durerile şi tristeţea?

Epuizată şi extrem de confuză, adormi, lăsând întrebările fără răspuns.

Capitolul 6

Bâlciul se deschise într-o zi capricioasă de vară, în care cerul era acoperit de nori cenuşii. Prevăzătoare, Kathleen puse pelerina de ploaie şi ghetele lui Nikki pe bancheta din spate a maşinii.

Pe chipul fetiţei se citea clar nerăbdarea de a ajunge cât mai repede la târg. Alergă înapoi în casa de vară, de unde ieşi după câteva minute, trăgându-l pe Adam după ea.

Purta blugi şi o cămaşă albastră, deschisă la primii nasturi, iar pe umărul drept îşi aruncase neglijent un pulovăr. Kathleen îl admiră în timp ce se apropia, fără să-şi dea seama cât de provocatoare părea în blugii ei, mulaţi pe coapsele subţiri, şi în bluza albă ce-i scotea în evidenţă silueta feminină.

- Suntem gata? întrebă, oarecum inutil, Adam.

Puse coşul de picnic pe bancheta din spate şi se aşeză în faţă, făcându-i loc lui Nikki între el şi Kathleen.

Ca în fiecare an, bâlciul se ţinea într-o poiană împrejmuită de ulmi, cam la doi kilometri de fermă. Muzica veselă, strigătele vânzătorilor şi râsetele oamenilor îi făcură pe Adam si Kathleen să intre rapid în atmosferă. Se dădură în carusel, traseră la ţintă si câştigară un imens urs de plus, de culoare galbenă, cumpărară vată de zahăr.

Kathleen uită toate îndoielile cu privire la trecutul lui Adam şi la moartea lui Leslie. Fără să se gândească la consecinţe, se bucură de compania celor doi; era mândră să fie alături de un bărbat chipeş, care-şi iubea atât de mult fiica.

La prânz, se întoarseră la maşină şi hotărâră să mănânce pe malul râului, la câţiva kilometri distanţă de bâlci. Se delectară cu friptură de pui, roşii, chifle proaspete, banane şi prăjitură cu ciocolată.

După masă, Nikki se jucă pe malul râului, făcând castele de nisip, iar Kathleen se întinse pe iarbă, mângâiată de razele soarelui, care străluceau acum în toată puterea lui. Fără să-şi dea seama, adormi; ultima imagine pe care o reţinu fu a lui Adam, care-şi scosese cămaşa, şi se aşezase lângă ea, privind-o insistent, dar în tăcere.

Se trezi la un moment dat, deranjată de zgomotul făcut de Adam şi Nikki, care strângeau masa.

- N-ar fi trebuit să mă lăsaţi să dorm, murmură ea, cu obrajii în flăcări.

- Nu ne grăbim, zâmbi el.

Îi întinse mâna şi o ajută să se ridice. Trupurile lor se apropiară, iar Kathleen îşi ţinu răsuflarea, aşteptând următoarea mişcare din partea lui. Adam, însă, privi semnificativ către fiica lui, care-i urmărea cu interes.

- Avem un spectator, spuse el, făcând un pas înapoi. Ne întoarcem la bâlci, Nik?

Kathleen se îndreptă către maşină, repetându-şi în gând că Adam Deerfield nu reprezenta nimic pentru ea. Ştia însă că, dacă ar fi sărutat-o, i-ar fi răspuns plină de dorinţă, fără nici o urmă de teamă. Nu trebuia să uite că, pentru Adam, ea nu era decât o puştoaică lipsită de experienţă!

În următoarele două ore, încercă să pară mai reţinută, dar observă cu tristeţe că Adam nu părea să

observe schimbarea ei de comportament.

Coborâră pe malul lacului să urmărească o cursă a unor copii, când se auziră tunete puternice. Kathleen ridică privirea şi văzu nori negri şi deşi care acopereau soarele. Picături grele de ploaie începură să cadă, iar Adam o atinse uşor pe mână.

- Ar trebui să alergăm către maşină. Altfel, o să fim uzi leoarcă!

O luă pe Nikki în cârcă şi începu să urce dealul, iar Kathleen făcea eforturi să ţină pasul cu el. La un moment dat, un bărbat care alerga cu capul plecat se lovi de ea, dezechilibrând-o.

- Mă iertaţi, doamnă... Kathleen Cameron, nu? De la ferma Sevenoaks!

Dându-şi părul de pe faţă, Kathleen îl recunoscu pe Ben, şeful gării. Pentru că răsufla greu din pricina efortului, nu putu decât să dea din cap în semn de salut.

- Kate, te simţi bine? întrebă Adam.

- Şi domnul Deerfield... adăugă Ben, zâmbind semnificativ la tonul grijuliu al lui Adam. Ce drăguţ! Toţi trei, ca o familie adevărată...

Vocea lui ascundea o ironie care nu-i scăpă lui Kathleen. Se gândise şi ea, nu doar o dată, că un străin putea avea acea impresie atunci când îi vedea împreună. Ideea nu-i displăcea, dar acum se simţea stânjenită.

- Poate c-o să fie în curând nuntă la Sevenoaks, continuă Ben. Să sperăm că de data asta se va termina mai bine...

- Ajunge, Ben, interveni tăios Adam. Kathleen mi-a

fost ca o soră şi tu ştii asta! N-ai decât să spui ce vrei despre mine, dar nu târî şi numele ei în noroi. Ai înţeles?

Fără să pară intimidat, Ben îl dojeni blând:

- Haideţi, domnule Adam, nu exageraţi! Nu vrem decât să vă vedem la casa dumneavoastră şi mai fericit decât eraţi atunci când... aţi plecat. Mare păcat! Doamna Leslie era atât de tânără, dar... N-ar trebui să vorbesc despre asta, mai ales că este şi fetiţa de faţă.

Îşi scoase pălăria în faţa lui Kathleen, făcând o plecăciune exagerată.

- Îmi cer scuze din nou că v-am lovit. La revedere!

Kathleen se uită către pe Adam, care-l urmărea cu o privire
duşmănoasă pe Ben.

- Mare băgăcios! exclamă el. E cel mai mare bârfitor din zonă!

Ploaia cădea cu putere, iar bluza lui Kathleen se lipi de trup.

- Adam, ne udăm! spuse ea, încet.

El se întoarse brusc.

- Poftim?! se răsti, cu mintea în altă parte.

- Am spus că m-am udat, repetă ea, supusă.

Sper bucuria ei, Adam râse gros, uitând cu totul de supărare.

- La naiba cu Ben! strigă el.

O trase spre el şi o sărută cu putere, lipind-o de trupul lui fierbinte. Când îi dădu drumul, ochii ei albaştri ca safirele străluceau de dorinţă şi emoţie.

-Acum trei sute de ani, ai fi fost arsă pe rug dacă

ai fi arătat aşa!

Îşi trecu mâna prin păr, iar ea observă cu plăcere că
degetele îi tremurau uşor. Pentru prima oară, deveni conştientă de puterea feminităţii ei, lucru care o tulbura şi o încânta în acelaşi timp.

- Dacă mai stăm mult aici, o să facem pneumonie, zise el, încercând să glumească.

- Şi cum o să-i explici Sondrei? întrebă ea, pe acelaşi ton.

- Vechea explicaţie biblică - o să-i spun că am fost tentat de o femeie.

Îi zâmbi larg şi adăugă:

- Hai să vedem cine ajunge primul la maşină!

O luară la fugă în acceaşi clipă, dar, în ciuda faptului că o avea în cârcă pe Nikki, Adam o întrecu lejer.

- Credeam că nu mai ajungi! o tachină el, deschizându-i portiera.

Se prăbuşi pe scaun, respirând cu greutate.

- M-ai învins astăzi, Adam Deerfield! Dar o să-mi iau revanşa mâine, în cursă!

***

Cursa de cai era ultimul eveniment important al manifestării anuale, aşa că publicul era foarte numeros.

Kathleen făcu o ultimă verficare a harnaşamentului şi încălecă. Îşi petrecuse câteva ore, în timpul dimineţii, pentru a-l ţesăla pe Sandy. Îi împletise coama cu funde roşii şi-l periase până când strălucise ca satinul. Costumul ei era elegant, iar chipiul de catifea neagră îi ascundea părul şi înăsprea

trăsăturile feţei.
Sandy se mişcă neliniştit, deranjat de zgomotul mulţimii.

- Uşor, băiete, uşor! murmură ea.

- Tot mai crezi că o să câştigi?

Se răsuci în şa şi-l văzu pe Adam călare pe Oberon. Armăsarul era neliniştit, dar el îl strunea fără nici un efort.

- Sigur că da! bravă Kathleen.

- Mai vedem noi!

Adam ridică o mână în semn de salut şi se îndreptă spre linia de start.

În cursă se mai înscriseseră alţi cinci competitori, oameni din partea locului pe care Kathleen îi cunoştea foarte bine. Nici unul nu reprezenta o ameninţare serioasă, lucru pe care nu-l putea afirma despre Adam şi Oberon.

Aşteptă nerăbdătoare semnalul de start, dornică să-i arate lui Adam că nu mai era un copil, ci o femeie demnă să fie considerată egala lui.

Sandy porni ca din puşcă, iar Kathleen se calmă brusc, concentrându-se la obstacolele pe care trebuia să le depăşească. Trecu fără probleme peste primul gard, apoi se îndreptă spre groapa cu apă.

- Bravo, băiete! îl felicită ea.

În stânga ei apăru Oberon.

- Asta-i tot ce poţi? strigă Adam.

Kathleen zâmbi şi nu căzu în capcană, ştiind că nu putea să meargă mai repede la începutul cursei. Umăr lângă umăr, trecură peste alte două obstacole şi depăşiră trei concurenţi. În faţa lor nu mai era

decât Dave Pe trie, dar ea ştia, din experienţa concursurilor trecute, că iapa lui nu va putea executa săritura triplă care urma. Se întâmplă exact cum prevăzuse, aşa că ea şi Adam ajunseră la conducerea cursei.

Goniră printre copaci, apoi Kathleen îl struni pe Sandy, ştiind că obstacolul care urma trebuia abordat dintr-un anume unghi. Adam fu luat pe nepregătite, aşa că tânăra trecu în frunte. Nu avu timp să se bucure, pentru că auzi ameninţător de aproape copitele lui Oberon. Renunţă la ultima urmă de precauţie şi dădu pinteni calului. Traversă râului, împroşcând apă în toate părţile. Urcă un pic mai greu malul, dar fu exact ezitarea de care avea nevoie Adam ca s-o depăşească.

În faţa lor apăru linia de finiş, iar spectatorii începură să-i aclame.

- Hai, Kate! strigă Adam. Să le arătăm ce înseamnă o cursă adevărată!

Mai erau numai două obstacole - unul triplu, format din trei garduri destul de apropiate, şi încă o groapă cu apă.

Săriră în acelaşi timp peste garduri, iar ea prinse curaj.

- Mai repede, Sandy! strigă din toate puterile.

Îl depăşi atunci când trecură peste groapa cu apă, dar Oberon recuperă.

Cincizeci de metri, treizeci, zece... În uralele mulţimii, trecură linia de finiş în acelaşi timp.

Reuşi să-l liniştească pe Sandy şi se uită către Adam. Cu părul blond care strălucea în razele

soarelui, părea tânăr, lipsit de griji şi extrem de fericit.

Într-o fracţiune de secundă, îşi dădu seama că-l iubeşte pe acel bărbat. Inconştient, trase de hăţuri, iar Sandy se ridică în două picioare, făcând-o să-şi piardă echilibrul.

- Doar n-o să te faci de râs şi-o să cazi tocmai acum! chicoti Adam. Ce s-a întâmplat? Parcă ai fi văzut o fantomă!

Ea încercă să-şi recapete cumpătul.

Iubire... Ce însemna asta? Că se topea doar la o simplă privire de-a lui? Că un zâmbet sau un gest îi făcea inima să bată mai repede? Că îl dorea, aşa cum nu mai dorise niciodată un bărbat? Că, trup şi suflet, era a lui?

- Kate, eşti sigură că te simţi bine?

Ea clipi şi făcu un efort să revină la realitate.

- Da, sunt sigură.

Se îndreptară spre locul de premiere şi ridicară împreună trofeul deasupra capului, în timp ce fotografii făceau poze pentru ziarele locale.

Când ajunse acasă, se retrase în dormitorul ei, simţind nevoia să fie singură. Se pregăti cu multă grijă pentru balul care urma să încheie bâlciul. Îşi prinse părul într-un coc lejer, lăsând câteva şuviţe să-i încadreze chipul machiat cu atenţie; rochia era albă, scoţând în evidenţă pielea bronzată şi talia de viespe. Alese un colier de perle şi cercei lungi, ca nişte lacrimi, de asemenea de perle.

Coborî scările şi-şi dădu seama că aştepta cu nerăbdare să-l vadă din nou pe Adam. Voia să se

convingă că avusese dreptate când îşi spusese că-l iubea, dar se temea de această confirmare.

Uşa de la intrare se deschise şi Adam intră în hol. Imediat, îşi ridică privirea şi o văzu pe scări. Inima ei începu să bată mai repede şi avu răspunsul pe care-l căuta. Da, îl iubea pe Adam!

Coborî treptele, cu ochii fixaţi asupra lui. El o luă de mână şi-i strânse uşor degetele fine.

- Eşti foarte frumoasă! şopti el.

- Vă mulţumesc, domnule! răspunse Kathleen, făcând o reverenţă adâncă. Mă bucur să merg la dans cu dumneavostră!

- Şi eu mă bucur că te bucuri!

O sărută uşor, apoi mai îndrăzneţ. Speriată că răspunsul ei i-ar putea dezvălui adevăratele sentimente, se depărtă de el, cu obrajii în flăcări.

- Mergem?

Sala unde se ţinea balul era deja plină. Kathleen ştia că nu va uita niciodată acea noapte în care se simţise ca Cenuşăreasa alături de un prinţ cu adevărat fermecător.

Când se îndreptară spre maşină, auziră o voce:

- Ia uite! Micuţa Kate şi fratele meu Adam!

Până atunci atentă la drum, Kathleen îşi ridică privirea şi-l văzu pe Lee rezemat de un camion, cu o sticlă de bere în mână.

- Bună, Lee, îl salută ea.

Simţi că, lângă ea, Adam se încordase brusc.

- Tu nu mă saluţi, Adam? întrebă Lee, abia articulând cuvintele de beat ce era. Nu vrei să tragi o

duşcă?

Îi întinse sticla cu atâta violenţă, încât câţiva stropi săriră pe sacoul lui Adam.

- Cred că eşti destul de matur ca să ştii ce faci. Să mergem, Kate!

- Da, Kate! continuă Lee. Pleacă de lângă nesuferitul de Lee cât mai repede! Deşi, draga mea Kathie, nu cred că eşti foarte atentă la oamenii cu care ieşi în oraş... Circulă nişte zvonuri foarte interesante despre regretata soţie a lui Adam, să ştii!

- Şi tu eşti cel care împrăştie aceste zvonuri! rosti scurt Adam. Ai grijă ce spui, Lee! Limba asta spurcată o să te bage în bucluc cât de curând.

- Sper că asta nu e o ameninţare, Adam?!

Lee se apropie, iar Kathleen se temu de ceea ar fi putut să urmeze.

- Sigur că nu e! interveni ea, repede. Iar acum o să plecăm acasă.

Îl trase pe Adam după ea, încercând să nu ia în seamă hohotele de râs ale lui Lee.

- Purtarea lui Lee e ridicolă! spuse ea. Nu înţeleg de ce face asta!

Regretă scena care avusese loc, pentru că-i strica seara absolut perfectă.

- Sper să nu înţelegi niciodată, spuse el, pe un ton dur.

O ajută să urce în maşină şi schimbă intenţionat subiectul de discuţie:

- Nu eşti obosită, Kate? o întrebă el, luându-i mâna în a lui. Ai dansat aproape toată noaptea... N-am crezut că eşti atât de lipsită de milă!

Ea îşi sprijini capul pe umărul lui.

- De ce spui asta?

- Ar fi trebuit să-ţi fie milă de un om de vârsta mea. Dar nu... M-ai silit să dansez până nu m-am mai putut ţine pe picioare.

Kate chicoti, amuzată.

- Aşa spui tu! Ai fost cel mai bun dansator! Nu te mai plânge, ştii bine că ţi-a plăcut fiecare minut din seara asta!

El râse din toată inima.

- E adevărat, m-am simţit foarte bine. Adevărul e că a trecut mult timp de când nu m-am mai distrat atât de mult. Mă simt tânăr din nou.

În vocea lui se simţi o notă de tristeţe.

- Îţi mulţumesc pentru seara asta, Kate.

Ea se lipi şi mai mult de el, fericită să fie alături de bărbatul pe care-l iubea. Închise ochii şi, legănată de sunetul ritmic al ploii, aţipi.

La un moment dat, deschise ochii şi se întinse, leneşă.

- Aproape am ajuns acasă, Kate, îi şopti Adam.

- Plouă mai tare acum, nu?

- Da. Cred că o să dureze câteva zile.

Un fulger lumină cerul, iar ea încremeni.

- Sper că nu ţi-e frică de fulgere...

- Nu, dar m-a luat prin surprindere.

Adam opri în faţa intrării.

- Ştii că nu poţi să mă minţi, Kate. Am ştiut întotdeauna când ai încercat să-mi ascunzi adevărul.

O mângâie uşor pe obraz.

- Eşti atât de frumoasă...

Se răsuci brusc şi vru să deschidă uşa.

- Hai, femeie-copil ce eşti! Te conduc până la intrare.

- Nu trebui s-o faci, Adam, protestă ea. O să te uzi!

Dar el ieşise deja din maşină.

Alergară mână-n mână până la conac, râzând de apa care se ridica în urma lor. Se opriră în faţa uşii, uitând de ploaia care cădea cu putere, şi se priviră intens câteva secunde.

Adam îşi drese vocea:

- Kate, eu...

Uşa masivă de stejar se deschise, iar Adam se opri când îl văzu pe fratele său.

- Ca să vezi! Scumpul meu frate Adam şi surioara mea Kathie! comentă el pe un ton sarcastic. Păreţi atât de fericiţi împreună... Ce frumos din partea ta s-o conduci acasă pe surioara noastră!

Ochii lui erau roşii, iar respiraţia îi mirosea a alcool.

- Intră imediat în casă, Kathleen! Iar tu, Adam, du-te acasă la tine! Cred că toată lumea s-a săturat de prezenţa ta...

O prinse pe Kate de mână şi o trase cu atâta putere că ea îşi pierdu echilibrul şi era gata să cadă, dacă n-ar fi ţinut-o Adam.

- Dă-mi drumul, Lee. Mă doare!

Vocea ei era foarte înceată, pentru că nu voia ca între cei doi să izbucnească o nouă ceartă.

- Ce nevinovată eşti, Kate! Mă doare, o imită el, cu chipul schimonosit de ură. Oare Colin Draper mai crede acest lucru? Treci imediat în camera ta!

O trase către el, apoi o împinse pe uşă.

Adam păli brusc.

- N-o mai atinge, Lee! Nu te mai purta aşa cu ea! Jur că te ucid dacă...

- Normal! pufni el. La ce să mă aştept de la tine? Doar ai mai ucis pe cineva, nu, Adam?

El înjură printre dinţi şi-l prinse pe Lee de reverele hainei, apoi îl împinse în casă şi închise uşa cu piciorul.

- Nu vreau să mă bat cu tine, Lee. În nici un caz acum şi aici! Pentru numele lui Dumnezeu, nu mai spune nimic! Eşti beat, aşa că ar fi mai bine să te duci la culcare.

Lee se smuci şi se eliberă din strânsoare.

- De ce nu acum şi aici, Adam? De ce nu?

Vocea lui împroşca venin.

- Pentru că ea nu ştie nimic?

Adam făcu un pas înapoi, dar Lee continuă:

- Asta te îngrijorează? Faptul că micuţa şi naiva Kathleen ar putea să înţeleagă că nu eşti un erou, ci un criminal nenorocit?

Adam tresări puternic, ca şi când ar fi fost pălmuit, dar nu reuşi să rostească nici un cuvânt.

Lee văzu ce efect avuseseră vorbele lui şi profită de avantajul câştigat:

- Ştiai, Kathleen? Ştiai ce i-a făcut acest om soţiei sale? El a ucis-o pe Leslie! Legea a stabilit că a fost sinucidere, dar eu - şi mulţi alţii - spunem că a fost crimă! Pentru că el este autorul moral! Dumnezeu ştie cum poate să trăiască după tot ce-a făcut. Eu n-aş putea!

Se apropie ameninţător de Adam.

- Acum ieşi afară din casa mea! Nu suport să te văd!

În cele din urmă, Kathleen reuşi să-şi adune curajul.

- Spune-i că nu are dreptate! Spune-i, Adam! Spune-i... De ce accepţi asemenea acuzaţii? De ce nu negi?

Adam văzu spaima din privirea ei. Trase aer în piept şi vorbi pe un ton egal, fără să-şi dezvăluie durerea:

- Nu pot să neg, Kate. Aş vrea să pot, dar... tot ce a spus este adevărat.

Capitolul 1

Următoarele zile trecură greu pentru Kathleen. Evită orice contact cu Adam, tulburată de sentimetele care o încercau şi pe care nu le putea controla. Ştia, din discuţia cu John, că Adam n-o iubea pe Leslie, dar s-o împingă la sinucidere? Cum era posibil aşa ceva? Îl cunoştea de atâţia ani şi era convinsă că nu putea să facă rău nimănui. Cu toate acestea, răvăşită de faptul că el recunoscuse că era autorul moral, nu se simţea în stare să-l înfrunte.

Într-o după-amiază, Kathleen călărea pe poteca de munte care cobora în vale, pe malul râului. Descălecă, uimită de tăcerea profundă din jurul ei, şi îngenunche lângă râu. Bău o gură de apă şi se privi în oglinda de cristal.

Nu se putea, îşi spuse ea în gând. N-o să cred niciodată că Adam e în stare de aşa ceva! Îl iubesc atât de mult...

Se înserase deja când se întoarse la grajduri. Când intră, văzu o siluetă sprijinită de boxa lui Sandy.

- Adam! Nu mă aşteptam să te văd aici...

Inima îi bătea să-i spargă pieptul.

- Ştiu că nu te aşteptai, remarcă el sec. Mă eviţi de câteva zile. Dă-mi voie să te ajut.

Se apropie, luă hăţurile din mâna ei şi-l conduse pe Sandy în boxă. Se mişca încet, ca şi când ar fi avut ceva de spus, dar căuta cuvintele potrivite. Scoase frâul şi şaua, apoi începu să perie cu atenţie calul.

Kathleen îl privea cu atenţie.

- La ce te gândeşti, Kate? Cum stau lucrurile între noi?

Vocea lui blândă o tulbură şi, pentru că nu găsea nimic
potrivit de spus, se întoarse şi vru să plece.

- Nu fugi, Kate! o opri el.

Ea se întoarse, dar nu găsi curajul de a-l privi în ochi.

- Mă urăşti, acum când... ştii adevărul?

Cu voce tremurătoare, ea îi răspunse:

- N-aş putea să te urăsc niciodată, Adam. Niciodată! Şi n-o să accept niciodată faptul că eşti responsabil de moartea lui Leslie!

Veni în faţa ei şi-i ridică bărbia, silind-o să-i înfrunte privirea.

- Doamne, Kate! Dacă ai şti cât de mult mi-aş dori să nu fie adevărat... Dar este! Am văzut biletul pe care l-a lăsat după acea noapte. Lee mi l-a arătat în dimineaţa zilei în care a avut loc înmormântarea.

Închise ochii şi clătină din cap.

- N-am iubit-o, dar nu i-aş fi făcut nici un rău, niciodată. I-aş fi redat libertatea, dacă asta ar fi vrut. Dacă asta mi-ar fi cerut... N-am ştiut niciodată ce a fost în sufletul ei.

Ochii ei se umplură de lacrimi, iar Adam o îmbrăţişă, ţinând-o strâns la pieptul său şi mângâindu-i părul.

- Nu, Adam, n-o să cred niciodată! Nu te cred în stare să faci aşa ceva!

- Kate... Ce pot să mai spun? Ai face bine să accepţi, pentru că este adevărat. A trebuit să trăiesc cu gândul ăsta... De patru ani mă chinuie! Nu pot decât să las trecutul în urmă şi să încerc să-mi continuu viaţa. Trebuie să fac asta, dacă vreau să

existe un viitor pentru mine şi Nikki. Trebuie să încerc!

Cu tristeţe în voce, în dădu drumul.

- Hai, te conduc acasă.

O luă de mână şi merseră unul lângă altul.

- Vreau să rămân aici, Kate, şi se pare că va trebui să lupt din răsputeri cu Lee. Mi-aş dori ca lucrurile să nu fie aşa, dar n-am ce face!

Se opriră în faţa casei.

- Vrei să intri, să mănânci ceva? întrebă Kathleen.

El clătină din cap, fără să-şi ia privirea de la ea.

- Nu, mulţumesc. Nu în seara asta, mă aşteaptă Nikki. I-am spus că o să lipsesc câteva minute şi cred că a trecut mai bine de o oră.

Îi zâmbi cu căldură.

- Ai venit mai târziu decât am crezut...

Vru să plece, dar se opri în ultima clipă.

- Să nu uit.. Am foarte multă treabă mâine şi Nikki se plictiseşte, singură toată ziua. Poţi să-mi faci un serviciu şi să ai grijă de ea, câteva ore? Ti-aş fi recunoscător.

- Nici o problemă, mi-ar face plăcere. O să mă duc la Deerfield mâine dimineaţă, pentru că John m-a rugat să-i fac nişte comisioane, aşa că am s-o iau cu mine.

- Mulţumesc, Kate. Ne vedem mâine.

Dispăru în întuneric, iar Kathleen rămase zâmbind în urma lui.

- Te iubesc, şopti ea.

***

A doua zi, Nikki şi Kathleen plecară la Deerfield.

Fetiţa se bucură de călătoria cu maşina şi părea o mică prinţesă, în cabina camionetei. După ce termină ce avea de făcut, Kathleen o luă pe Nikki la cumpărături - o rochie nouă, un pereche de blugi şi un tricou.

- Vrei să mâncăm ceva, Nik? Poate un hamburger...

Fetiţa, care o ţinea strâns de mână pe Kathleen, încuviinţă
cu o mişcare viguroasă a capului.

Intrară în cafenea şi se aşezară într-un separeu. Maggie, chelneriţa care lucra acolo de ani de zile, se apropie de ele.

- Bună dimineaţa, Kathleen. Ce mai faci?

- Bine, mulţumesc, Maggie.

- Ce doreşti? întrebă ea, cu ochii la fetiţa care stătea în faţa lui Kathleen.

- Să vedem... Doi hamburgeri, două pahare cu lapte şi... plăcintă cu mere. E la fel de bună ca întotdeauna, nu?

Maggie notă comanda şi dispăru în bucătărie. Cât aşteptară, Kathleen se uită cu atenţie la fetiţă şi se bucură să observe că se simţea relaxată în compania ei. Deveniseră bune prietene în săptămânile care trecuseră de la întoarcerea lui Adam.

Maggie le aduse comanda.

- Poftă bună!

Se îndreptă spre o altă masă, ca să ia comanda. Din şoaptele care ajungeau până la ea, Kathleen îşi dădu seama că ea şi micuţa Nikki erau subiect de

discuţie.

- Deci, ea e copilul lui Adam Deerfield... Am auzit că n-a mai scos nici un cuvânt... de când a văzut ce i-a făcut mamei sale.

Kathleen îşi pierdu buna dispoziţie într-o clipă; din fericire, Nikki era prea concentrată asupra mesei ca să asculte discuţiile oamenilor din jur.

- Nu înţeleg cum de i s-a permis să aibă grijă de copil! Ar fi trebuit să-l ia de lângă el... Nu e de ajuns cât rău i-a făcut? Am auzit că are de gând să rămână aici. Ascultă-mă pe mine, o să iasă scântei! Oamenii cumsecade nu acceptă asemenea... specimene în preajma lor. O să afle el! Bătrânul Ben mi-a spus că se poartă ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat, ca şi când are dreptul să fie aici! Nici măcar propriul lui frate nu se bucură că s-a întors...

Kathleen închise ochii, încercând să-şi stăpânească lacrimile. Simţea că o cuprinde furia, dar se străduia să n-o arate. Nu trebuia să facă o scenă, măcar de dragul lui Nikki!

- Ai terminat, Nik? Vrei să mergem la un film, în Baddeck? Facem o jumătate de oră cu maşina.

Reuşi să-i mulţumească lui Maggie şi să iasă din cafenea fără să facă scandal.

Ajunseră la Sevenoaks la ora cinei şi se îndreptară direct spre casa de vară, ca să-l aştepte pe Adam. După câteva minute, Nikki îl văzu pe fereastră şi alergă bucuroasă în întâmpinarea lui. Îi sări în braţe, iar el o strânse cu putere la pieptul lui.

- Bună, draga mea. Ce faci? Te-ai distrat bine azi?

O lăsă jos, iar ea dădu din cap, zâmbind.

Kathleen, care-i aştepta pe verandă, îl privi cu atenţie. Era obosit şi transpirat, iar şchiopătatul era acum mult mai evident.

- Bună, Kate.

Îşi şterse sudoarea de pe frunte şi se aşeză pe prima treaptă, alături de ea. Închise ochii şi oftă prelung.

- Mulţumesc că ai stat cu Nikki. Îi e foarte greu fără mamă... Orice aş face, eu nu sunt de ajuns.

- Nu trebuie să-mi mulţumeşti, Adam. Ştii că-mi face plăcere să stau cu ea. E un copil minunat şi te iubeşte foarte mult. E foarte fericită cu tine!

Îl privi, dar continuă să-şi ţină ochii închişi. Îşi fricţionă piciorul, iar ea înţelese, după grimasa lui, cât de tare îl durea.

- Nu sunt de-ajuns, repetă el. Şi-mi fac griji din pricina asta! Îmi fac griji atunci când trebuie să plec ore în şir de lângă ea şi nu are pe nimeni alături... nici o femeie... Nu are o mamă!

Se lăsă o tăcere apăsătoare.

La un moment dat, se auzi zgomotul făcut de copitele unui cal care se apropia. Era Lee călare pe Oberon.

- Adam, ţi-am spus să mă anunţi când termini treaba la cai! îi spuse el pe un ton dur, oprind în faţa lor. De ce dracu' n-ai făcut cum ţi-am cerut?

Adam se ridică în picioare, foarte încet.

- Se terminase programul de lucru, iar tu nu erai acolo. Eram îngrijorat din cauza lui Nikki, aşa că am plecat acasă. Aveam de gând să te caut mai târziu.

- Programul de lucru se termină atunci când îţi

spun eu! Ia-ţi echipamentul şi întoarce-te la grajd! Vreau să cari toţi baloţii de pe câmp în livadă. Şi asta imediat!

Adam oftă, ca şi când ar fi încercat să-şi păstreze răbdarea în faţa unui copil enervant.

- Lee, e târziu şi sunt obosit. Am muncit fără pauză toată ziua, nici măcar n-am mâncat de prânz. Baloţii pot fi mutaţi mâine.

Kathleen se ridică în picioare.

- Lee, fi rezonabil. Vremea o să fie frumoasă mâine, aşa că nu e nici o grabă.

Lee o întrerupse.

- Nu te băga, Kathleen. Asta e între mine şi Adam!

Se apropie de fratele său, iar ura i se citi pe chip.

- Te-ai întors după patru ani şi te aştepţi ca lucrurile să fie ca atunci când ai plecat. Marele Adam Deerfield face ce vrea, când vrea? Nu mai merge aşa, Adam! Nu mai merge!

Ridică un deget acuzator.

- Ia-ţi lucrurile şi mişcă-te înapoi! Du-te şi fă ce ţi-am spus! Dacă nu, poţi să-ţi faci bagajele şi să pleci de aici, cu plodul tău cu tot. Şi să nu te mai întorci!

Adam rămase nemişcat, dar fiecare muşchi din trupul său era încordat. Îşi strânse pumnii, iar Kathleen avu impresia că o să-l tragă pe Lee de pe cal. Dar momentul trecu, iar Adam se întoarse, cu o mască impenetrabilă pe chip.

- Foarte bine, Lee. O să fac aşa cum spui tu, spuse el foarte încet. Vin într-un minut.

Lee dădu pinteni calului şi se întoarse la conac.

Kathleen îl prinse de mână pe Adam.

- Nu fi ridicol! Nu trebuie să faci ce spune el! E o prostie ce-ţi cere, e inutil, e...

Din cauza furiei, nu-şi mai găsea cuvintele.

- E cea mai mare prostie pe care am auzit-o!

Adam îşi trase mâna şi intră în casă. Ea îl urmă, din ce în ce mai furioasă.

- De ce te duci? Nu pricep! De ce faci tot ce-ţi cere? Eşti bărbat, stăpânul propriei tale persoane! Nu trebuie să...

Se întoarse către ea şi-i vorbi pe un ton dur:

- Las-o baltă, Kathleen! Pur şi simplu, las-o baltă!

Bău dintr-o înghiţitură un pahar de apă şi se îndreptă cu paşi înceţi către uşă.

- Ai grijă de Nikki până mă întorc?

Kathleen îşi dădu seama cât de greu îi venea să-i ceară acest lucru.

- Da, mormăi ea. O să stau cu ea. Adam, eu...

Nu apucă să termine, pentru că el ieşi şi trânti uşa.

Când Kathleen auzi tractorul apropiindu-se, era trecut de ora unsprezece. Ştia că se va duce întâi în hambar, aşa că ieşi pe verandă să-l aştepte.

Era o noapte călduroasă, chiar înăbuşitoare şi nu se simţea nici o pală de vânt. Cu siguranţă, va ploua foarte curând, îşi spuse ea.

Adam se apropie, cu umerii lăsaţi.

- Nu mai trebuia să stai cu Nikki, după ce a adormit.

- Nici o problemă... Nu m-aş fi simţit liniştită dacă aş fi lăsat-o singură. A fost atât de supărată după ce tu şi Lee aţi plecat, că a durat aproape o oră până am

liniştit-o. Am vrut s-o duc la cină la conac, dar mi s-a părut că se simte mai în largul ei aici.

Urcă scările şi intră în casă. După câteva secunde, Kathleen îl urmă. 11 găsi întins pe canapea, cu cămaşa deschisă şi ochii închişi.

Cât e de slab! exclamă ea în gând, convinsă că Adam slăbise de când se întorsese la fermă. Ar fi vrut să-l atingă, să-l ţină în braţe, să-l mângâie...

Adam deschise ochii şi-şi fixă privirea asupra ei.

- Am crezut că ai plecat acasă.

- Nu, am... am rămas ca să-ţi fac ceva de mâncare.

- Mulţumesc, dar nu vreau, oftă el. Sunt prea obosit ca să mănânc. În plus, Lee poate să vină în orice clipă să-mi ceară socoteală pentru cine ştie ce prostie!

Încercă să zâmbească, dar nu reuşi.

- Dar trebuie să mănânci! Chiar tu ai spus că n-ai mâncat nimic de dimineaţă. Pot să-ţi pregătesc ceva în câteva minute.

Se îndreptă hotărâtă spre bucătărie.

- Tare eşti insistentă! spuse el. Bine, dar mai întâi am nevoie să fac un duş. Sunt foarte murdar!

Ea se întoarse rapid.

- Ce-ar fi să facem o baie în râu? N-am mai făcut asta de secole... Îţi aminteşti ce bine ne distram? Sondra înnebunea ori de câte ori ne furişam din casă ca să înotăm! Mă mir că n-a făcut infarct din cauza noastră! Hai să mergem!

El ezită.

- Nu ştiu ce să spun. Ce facem cu costumele de

baie?

- Prostuţule, ai uitat? Avem costume de baie în cufărul din camera din spate.

Zâmbi poznaş.

- Dar nu prea le foloseam când mergem singuri, noaptea...

El o privi cu atenţie.

- Acum cine e cea prostuţă? Aveai zece ani atunci, pe când acum ai de două ori mai mult! Cred că ar fi mai bine să folosim costume de baie, altfel Sondra chiar o să facă infarct!

Râse amândoi, iar Kathleen se bucură să-l vadă mai relaxat.

- Ei, vii sau nu? A fost ideea ta şi acum văd că ai rămas stană de piatră!

Se schimbară în costume de baie şi merseră la râu, ca atunci când erau copii. Înotară, se jucară şi râseră ca şi când ar fi scăpat de toate grijile din timpul zilei.

- Mare zgomot mai faci, Adam Deerfield! O să ne audă Sondra şi o să vină cu lingura de lemn!

La un moment dat, Adam dispăru sub apă. Primul ei gând fu că glumeşte cu ea, dar secundele se scurgeau şi el nu mai apărea.

- Adam! Te rog... Unde eşti? Adam! Nu râde de mine!

Se uită agitată în jurul ei, strigând neîncetat numele lui.

La un moment dat, se auzi vocea lui, de pe malul râului:

- Kate! Katie...

Vocea lui amuzată o înfurie peste măsură. Înotă către mal, ieşi din apă şi se înfăşură într-un prosop.

Întins pe spate, Adam râdea din toată inima.

- Adam Deerfield, ai făcut un lucru josnic! Am crezut că...

- Ce ai crezut? întrebă el, încercând să devină serios. Că m-am înecat? Că am dispărut pentru totdeauna în apele întunecate...

Inima ei bătea să-i sară din piept şi el făcea glume! Nu putea să priceapă teama care o cuprinsese în apă, când văzuse că nu mai este lângă ea.

- Adam, e groaznic ce faci!

Ochii i se umplură de lacrimi, iar el o privi cu mai multă atenţie.

- Nu-mi spune că ai fost îngrijorată cu adevărat! Doar n-ai uitat că eu te-am învăţat să înoţi!

- Nu, n-am uitat! Dar nu ştiam că eşti imun la accidente! Da, am fost îngrijorată cu adevărat. De ce eşti atât de mirat? Crezi că nimeni nu-şi face griji din pricina ta, că nimănui nu-i pasă?

Lacrimile îi curseră pe obraji şi se întoarse, vrând să fugă de lângă el. Dar braţele lui puternice o prinseră.

- Stai, Kate. Te rog!

El o întoarse, ca s-o poată privi în ochi.

- Kate... îmi pare rău. N-am vrut să te sperii. Pur şi simplu, nu m-am gândit. A fost un lucru prostesc, recunosc.

O privi cu atenţie, ca şi când ar fi putut să-i citească în adâncul inimii. Îi şterse cu grijă lacrimile, apoi o mângâie uşor pe obraz şi pe gât.

- Ti-e frică de mine, Kate? întrebă el, când simţi că tremură în braţele lui.

Nu răspunse, ci preferă să-şi privească tălpile goale, ascunse în iarba înaltă.

- Te-am întrebat ceva, insistă el. Vreau să ştiu dacă ţi-e frică de mine.

- Nu. Dar mi-e frică de ceea ce-mi faci.

Adevărul era că se temea de emoţiile pe care le trezea în ea, de dorinţa care creştea atunci când o atingea.

O lipi de trupul lui, iar ea simţi că se topeşte sub mângâierile lui fierbinţi. Îi înconjură talia cu braţele, încercând să-şi menţină echilibrul, dar şi să fie cât mai aproape de el. O trase în jos şi se aşezară amândoi pe pământ. Palmele lui îi acoperiră tot trupul, măcinat de aceeaşi dorinţă pe care o simţea şi ea. Îi îndepărtă breteaua subţire a sutienului, dezvelindu-i sânii mici, dar fermi. Îi acoperi trupul cu al lui, iar Kathleen suspină, speriată de emoţiile pe care le trezea în ea.

El gemu şi se ridică brusc.

- Doamne-Dumnezeule! Ce fac?

Vocea lui era dură.

- Îmi pare rău, Adam. N-aş fi vrut să fiu înspăimântată, dar n-am ştiut...

- Aveai dreptul să fii speriată. Ce era să fac... N-am nici o scuză!

Nu îndrăzni s-o privească.

- Ar fi mai bine să te îmbraci şi să te duci acasă. E târziu şi poate că se întreabă unde eşti.

- Nu vreau să mă duc acasă. Vreau să stau cu

tine!

- Nu ştii ce spui, Kate. Ţi-am spus să te îmbraci. Hai!

Vocea lui redeveni dură, ceea ce-o făcu să protesteze:

- Nu te îndepărta de mine, Adam! Nu mai sunt un copil!

- Ba eşti, şi e mai mult decât evident!

Se ridică şi o privi.

- Iar dacă spui că vrei să stai cu mine, că mă doreşti, înseamnă că nu ştii ce e bine pentru tine. Nu sunt o afacere bună, Kate!

Făcu o scurtă pauză, apoi continuă pe un ton de gheaţă:

- Îmi pare rău că m-am lăsat dus de val. A trecut mult timp de când n-am mai fost cu o femeie... E vorba de o dorinţă fizică, nimic mai mult. Acum, pentru Dumnezeu, du-te acasă!

- O, Adam!

Rănită în orgoliul propriu, Kathleen alergă către conac.

Singură în camera ei, îşi sfâşie costumul de baie, cu gesturi pline de furie.

- Nu! Nu...

Nu se mai simţise niciodată atât de ruşinată. Nu credea că o să ajungă atât de departe cu cel pe care ani de zile îl considerase fratele ei mai mare. Dar dragostea pe care o simţea pentru el nu avea nici o legătură cu sentimentele frăţeşti...

Mult mai rău era faptul că Adam nu simţea nimic pentru ea. Ce se întâmplase în acea noapte - sau, mai exact, ce era să se întâmple - fusese urmarea

unor nevoi naturale, firești. În locul ei putea fi orice femeie!

Kathleen reuşi să adoarmă abia în zori, pe perna udă de lacrimi.

Capitolul 8

Era trecut de prânz când Kathleen coborî din camera ei. Nu voia să discute cu nimeni, dar ştia că nu se putea izola în dormitor la nesfârşit.

Apatică, intră în bucătărie. Doamna Hicks observă faţa ei umflată şi ochii roşii, dar nu comentă.

- Cred că ai fost foarte obosită, dacă ai dormit atât de mult! Sondra a dat ordine clare să nu te deranjăm, aşa că te-am lăsat să dormi.

Doamna Hicks se învârtea prin bucătărie, pregătind prânzul.

- Te simţi bine, draga mea? Eşti puţin cam palidă, dacă-mi permiţi să-ţi spun.

Doamna Hicks locuia şi muncea la Sevenoaks de aproape treizeci de ani, iar Kathleen ştia că întotdeauna spunea ce gândea, indiferent dacă i se permitea sau nu. Era extrem de directă, iar lui Kate îi plăcea acest lucru, pentru că ştia că întotdeauna îi spunea adevărul despre o problemă sau alta.

Kathleen mai ştia că nu putea să se ascundă de ea, aşa că decise că ar fi mai bine să nu zăbovească prea mult prin bucătărie. Era singura posibilitate de a scăpa de interogatoriul care, era sigură, nu avea să întârzie.

Îşi turnă un pahar de suc şi ieşi din încăpere, dar auzi vocea doamnei Hicks şi se opri:

- Adam a venit de două ori şi a întrebat de tine. Părea că e foarte îngrijorat de ceva. Poate că ar fi bine să te duci până la cabană, să vezi despre ce e vorba.

Deşi nu se întoarse, era sigură că menajera

aştepta un răspuns.

- Poate o să mă duc mai târziu, spuse ea, cât putu de calmă. O să fiu ocupată în după-amiaza asta. Colin şi cu mine o să...

Doamna hicks oftă, iritată.

- Cu cine crezi că vorbeşti, copilă? Nu mă lua pe mine cu „Colin şi cu mine". Nu sunt oarbă şi văd foarte clar ce se petrece între tine şi Adam!

Veni lângă ea, ştergându-şi palmele pe un prosop.

- Dacă ţi-ai vedea chipul, ţi-ai da seama că este evident! De ce te împotriveşti? Du-te la el şi staţi de vorbă.

Kathleen clătină din cap.

- Nu, doamnă Hicks. Ştie ce simt şi... nu mă vrea şi nici nu are nevoie de mine. Trebuie să accept situaţia!

- Şi eu care credeam că eşti o fată inteligentă! Cum să te fac să vezi expresia feţei lui când se uită la tine? Sau atunci când face eforturi să nu se uite la tine... Eu te sfătuiesc să te duci la el şi să nu vă mai chinuiţi nici unul!

- Greşiţi, doamnă Hicks! Vă înşelaţi în privinţa lui. Nu are nevoie de nimeni şi... Dar de ce vorbim despre el? Ce rost are?

Kathleen deschise uşa dinspre terasă şi ieşi. Văzu maşina lui Colin care se apropia pe alee; ar fi vrut să-l evite, dar nu-i surâdea ideea de a da din nou ochii cu doamna Hicks.

Colin veni lângă ea, îi luă mâinile în ale lui şi o sărută uşor.

- Bună, Kathleen. Mi-a fost dor de tine. Ce-ai mai

făcut?

- Bine, Colin, spuse ea, bucuroasă că ochelarii de soare îi ascundeau ochii. Ce te aduce aici, la ora asta? Şi în această zi din săptămână... Nu e ziua în care primeşti audienţe?

- Ba da, ca să-ţi răspund la a doua întrebare. Cât despre prima... cum aş putea să nu profit atunci când am ocazia să te văd?

- Nu pot să te contrazic, Colin Draper!

El izbucni în râs.

- Dă-mi voie să-ţi explic. Am întocmit nişte acte pentru John şi i-am adus ceva la semnat. Voia să termine această problemă cât mai repede şi, pentru că am terminat, i le-am adus.

Veni mai aproape de ea.

- Dar am sperat să te văd şi pe tine. Mă gândeam că poate... Poate putem să ieşim în seara asta, să luăm cina, să vorbim despre noi... Ce părere ai?

Clătinând capul, Kathleen se depărtă de el.

- Te rog, Colin! De ce trebuie să faci lucrurile atât de dificile?

- Ce anume e dificil? De ce e dificilă invitaţia mea?

- Colin, nu-ţi împărtăşesc sentimentele. Cred că nu e cinstit din partea mea să ies cu tine, atâta vreme cât ştiu ce vrei de la mine. Nu pot să-ţi dau un răspuns afirmativ!

- Ţi-am mai spus, Kathleen... Sunt pregăti să aştept! Ai răbdare, dragostea are nevoie de timp ca să se dezvolte!

- Colin, am mai discutat despre toate astea. Sentimentele mele nu s-au schimbat... şi nu se vor

schimba. Nu poţi să accepţi asta? Eşti un bărbat grozav şi un bun prieten, dar nu te iubesc. Îmi pare rău.

Se întoarse şi vru să intre în casă, dar vocea lui plină de amărăciune o împiedică.

- Nu e potrivit pentru tine, Kathleen. Nu e potrivit pentru nici o femeie! Ştiu ce spun, te rog să mă asculţi... Nu-i pasă decât de pământul ăsta blestemat! De nimeni şi nimic altceva! Nu-l lăsa să te rănească, aşa cum a rănit-o pe Leslie! Te rog, ascultă-mă!

Socotind că auzise destule, Kathleen se îndreptă hotărâtă către grajduri. Era atât de adâncită în gânduri, încât nu auzi zgomotul paşilor care se apropiau.

- Kate, te simţi bine?

Ea se răsuci pe călcâie.

- Lasă-mă-n pace, Adam! Nu mai avem ce să ne spunem! Ai spus totul azi-noapte!

Îşi puse fruntea pe gâtul lui Sandy.

- Pleacă! Pleacă de aici!

- Nu, Kate, n-o să plec! Trebuie să lămurim câteva lucruri. Putem să mergem undeva, numai noi doi, şi să stăm de vorbă?

Ea îşi ascunse faţa în palme.

- Nu! Nu vreau să merg nicăieri cu tine. Nu vreau decât să mă laşi în pace! Nu poţi să înţelegi? Eram fericită înainte să te întorci. Acum...

Urcă pe Sandy, fără să-l mai înşeueze, şi ieşi din grajd. Voia să fie singură, departe de toţi şi de toate.

Ajunse în mijlocul câmpului, la vechea moară.

Obosită, descălecă şi se aşeză în iarbă, ghemuindu-se ca un copil, cu bărbia pe genunchi. Zgomotul unui cal apropiindu-se îi dădu de înţeles că Adam o urmărise. Sări în picioare, cu gândul să fugă de el, dar se opri când îl zări. Părea extrem de obosit şi de îndurerat.

- Te rog, Kate, nu mai fugi.

Un zâmbet amuzat îi apăru în colţul gurii.

- Nu mai am energia să alerg după tine prin tot ţinutul, dar am s-o fac, dacă e nevoie! Acum putem să stăm de vorbă?

Ea se întoarse cu spatele, de teamă să nu-şi trădeze adevăratele sentimente.

Adam descălecă şi veni lângă ea.

- Kate, te rog! Vorbeşte cu mine... Nu pot să ştiu ce gândeşti dacă nu-mi spui.

Îi simţi degetele pe ceafă, apoi prin păr. Închise ochii, chinuită de sentimentele contradictorii care o invadară. Oftă prelung, iar el îşi retrase mâna.

- Kate, uită-te la mine!

Tonul lui era foarte hotărât, chiar dacă n-o atinse şi nici n-o sili să se întoarcă. Aşteptă cu răbdare să se întoarcă şi să accepte mâna pe care i-o întindea.

- Ce-ar fi să stăm aici, să stăm de vorbă în linişte?

- Nu... nu ştiu. Poate că ar fi bine să mă întorc, se face târziu.

El îi zâmbi.

- E ziua-n amiaza mare, copilă! Nu e târziu deloc. Nu mai fugi, Kate. Ascultă un expert! Nu poţi să fugi de nimic, niciodată! Lucrul de care fugi te va ajunge din urmă, mai devreme sau mai târziu.

Se aşeză pe iarbă şi o trase lângă el, mângâindu-i

degetele lungi.

- Nu fugi de mine, Kate...

Îi înconjură trupul cu braţele şi se aplecă peste ea, căutându-i înfometat buzele. Ea nu i se opuse, pentru că dorinţa era la fel de intensă ca a lui.

- Kate, iubita mea Kate...

Ea îl împinse, încercând să se elibereze.

- Nu, Adam. Nu! Te rog, dă-mi drumul...

Vocea ei era rece şi străină, iar Adam îi dădu drumul, rămânând totuşi periculos de aproape. Chiar dacă fusese dorinţa ei, Kathleen se simţea acum singură şi abandonată.

- E rândul tău, Kate. Ce vrei de la mine? Tu ştii ce vreau eu, acum e rândul tău să-mi spui. Ce vrea micuţa Kate?

Rănită de cuvintele lui, ridică mâna şi-l lovi cu putere peste faţă. Nu aşteptă reacţia lui, ci se ridică şi alergă fără ţintă, cât o ţineau picioarele.

N-o iubea! îşi repetă ea, obsesiv. O dorea, dar n-o iubea!

Lacrimile îi umplură ochii şi se prăbuşi în iarbă. Începu să plângă cu suspine şi-şi dădu seama că Adam era lângă ea, mângâindu-i încet părul.

Ce proastă fusese dacă-şi imaginase că poate să fugă de el!

- Kate, te rog să mă asculţi! N-am vrut să te rănesc şi nici să te sperii... Nici aseară şi nici acum!

O luă în braţe şi-i şopti vorbe dulci la ureche, încercând s-o liniştească. Kathleen pierdu noţiunea timpului şi n-ar fi vrut să se mişte, ca să nu strice

legătura care se formase între ei.

Soarele, suspendat deasupra orizontului, arunca raze strălucitoare înspre iaz.

În cele din urmă, Adam rupse tăcerea:

- Te rog să mă asculţi, Kate. Te doresc, te doresc asa cum n-am mai dorit nici o femeie în viaţa mea. Am nevoie de tine, Kate. Numai Dumnezeu stie câtă nevoie!

Simţi că se încordează în braţele lui.

- Nu, te rog! Nu fugi... Ascultă-mă!

Kathleen se relaxă si-si îngropă faţa la umărul lui.

- Am stiut din prima zi în care te-am văzut. M-am luptat, m-am împotrivit, dar nu vreau s-o mai fac. Esti atât de bună, de inocentă, de plină de viaţă! Lângă tine mă simt din nou tânăr, asa cum nu m-am mai simţit de multă vreme. Te rog, gândeste-te la ce ţi-am spus! N-o să regreţi...

Ea trase aer în piept.

- Vreau atât de mult să fiu cu tine, Adam! Vreau să fiu a ta. Te iubesc! Dar nu pot... Nu pot!

- De ce, Kate? De ce?

Vocea lui era disperată, iar braţele o strângeau într-o curea de oţel.

- Pentru că nu simţi pentru mine decât dorinţă. Mă doresti, dar nu mă iubesti!

Încercă să se elibereze, dar nu reusi. Spre surprinderea ei, îl auzi râzând cu poftă. Când îsi ridică privirea, citi din nou speranţa si bucuria în ochii lui.

- Kate! Tare prostuţă mai esti! Nu cred că există cineva mai naiv decât tine!

Fără să se oprească din râs, o strânse cu putere la

pieptul lui.

- De ce râzi de mine? întrebă ea, nedumerită, încercând să se elibereze.

- Ssst! îi ceru el, punându-i degetul pe buze. Ascultă-mă, Kate. Dar ascultă-mă cu inima, copilă!

- Nu sunt copilă, Adam Deerfield!

El zâmbi amuzat.

- Eşti la fel de dificilă precum erai în copilărie. Nu te-ai schimbat!

Încetă să mai râdă şi o privi cu seriozitate. De data asta, ea
înţelese exact privirea lui şi nu se mai luptă. O bucurie incredibilă îi umplu inima.

- Te iubesc, Kate. Te iubesc de... dintotdeauna. Te-am iubit când erai doar un copil, te-am iubit aşa cum iubeşte un frate sora mai mică. Iar acum te iubesc aşa cum iubeşte un bărbat femeia pe care o vrea lângă el! Amândoi ne-am schimbat... Am fost cei mai buni prieteni ani la rând, iar acum prietena mea va deveni soţia mea. Ce bază mai solidă pentru o căsătorie? Înţelege că te doresc şi am nevoie de tine pentru că te iubesc. Crede-mă!

Stătură îmbrăţişaţi minute în şir. Nici unul nu avea nevoie de cuvinte pentru a simţi şi a înţelege fericirea.

- Ar fi mai bine să ne întoarcem, Kate. Cred că toată lumea se întreabă unde suntem.

O ajută să se ridice şi să-şi pună sandalele pe care le pierduse când alergase.

- Înainte să ne întoarcem Kate, aş vrea să-mi dai răspunsul. Te căsătoreşti cu mine? Săptămâna asta?

- Da, Adam. Mă căsătoresc cu tine... oricând vei

dori.

O luă din nou în braţe.

- Aşteptarea va face şi mai plăcut momentul în care legătura noastră va fi completă.

Merseră împreună, în tăcere, până la conac.

- N-o să spunem nimănui până după căsătorie, îi spuse el. Va fi secretul nostru.

Kathleen îi acceptă rugămintea, fără să-i ceară explicaţii. Avea încredere în dragostea lor.

***

Lui Kathleen nu-i venea că creadă că devenise doamna Adam Deerfield. Îl iubea din toată inima pe bărbatul puternic şi atrăgător de lângă ea şi era mândră să-i fie soţie.

Fusese o ceremonie simplă şi emoţionantă. Plecaseră de la Sevenoaks după prânz, ea pretextând că se întâlneşte cu Colin, iar el - că are ceva de rezolvat la Sydney. Nikki rămăsese acasă, cu John şi Sondra. Faptul că se plecaseră împreună de acasă putea fi considerat un simplu gest de prietenie, nimic mai mult.

Se căsătoriră într-un mică biserică de piatră de pe malul lacului Bras d'Or. După ceremonie, se plimbaseră prin grădină şi se odihniseră câteva minute pe o bancă veche de piatră.

Când porniră către Sevenoaks, se lăsase deja întunericul.

- Vino lângă mine! îi ceru el, atent la drum.

Ea se ghemui la pieptul lui, bucuroasă să simtă braţul lui în jurul umerilor.

- Cum te simţi? întrebă Adam.

- Nu ştiu... Fericită, încântată, dar şi speriată.

- Speriată? De ce?

- Eu... eu... se bâlbâi ea. Îmi doresc foarte mult să te fac fericit. Vreau să fiu o soţie bună! Şi...

- O soţie bună? râse el. O să fii întotdeauna o soţie bună.

Intră pe drumul lateral care făcea legătura cu ferma şi opri
după câţiva metri. Îi cuprinse chipul în palme şi o privi intens.

- Te iubesc atât de mult, Kate!

O trase aproape, cu hotărâre si tandreţe în acelasi timp. Gura lui puse stăpânire pe a ei si tot restul lumii dispăru. Nu mai existau decât ea, Adam si iubirea lor. Simţi mâinile lui alintând, dezmierdând, căutând si se înfioră.

- Hai acasă, Kate, îi spuse el, cu o voce răguşită.

Porni motorul si-si continuará drumul.

- Cum crezi că ar fi mai bine să le spunem celorlalţi?

Ea se sprijini de umărul lui.

- Nu stiu. Le spunem si gata!

Adam începu să râdă.

- Esti minunată! Totul e atât de simplu la tine!

- Dar de ce trebuie să fie complicat? Ce simţim noi e destul de simplu, zâmbi ea. A fost alegerea noastră!

- De cele mai multe ori, lucrurile simple sunt extrem de profunde. Viaţa noastră împreună se va baza pe lucruri simple... O să ne iubim! Pentru mine,

acesta e un lucru profund. E destul de simplu, nu?

- Nu mă mai tachina, Adam.

- Nu te tachinez, răspunse el, serios. Te iubesc cum n-am mai iubit niciodată în viaţa mea.

Când se apropiará de Sevenoaks, el îi sugeră:

- Hai să nu le spunem în seara asta, Kate. Vino cu mine la cabană si o să asteptăm până mâine dimineaţă, când o să-i vedem pe toţi.

- Dar cum rămâne cu Nikki? Trebuie s-o luăm acasă, nu?

- E cu John si Sondra, asa că e pe mâini bune. În plus, e aproape miezul nopţii si sunt sigur că a adormit. N-are rost s-o deranjăm.

Când intră în cabană, Kathleen se gândi la toate ocaziile când trecuse acelaşi prag. Cât de diferit se simţea acum, când era soţia lui Adam!

- Du-ţi geanta în camera mea, îi spuse el. Eu am să pregătesc ceva de băut.

Intră în dormitorul lui, mobilat simplu - un pat dublu, şifonier simplu de lemn şi două scaune. Singura pată de culoare era covertura albastră şi draperiile asortate.

Îşi scoase cămaşa de noapte din geantă şi o întinse pe pat. Avea palmele umede, iar inima îi bătea nebuneşte. Oricât ar fi încercat, nu reuşea să-şi ia ochii de la patul imens.

Tresări atunci când soţul ei se apropie în tăcere şi-i atinse braţul.

- Iubita mea, n-ai nici un motiv să te sperii! Te iubesc, nu uita...

O mângâie şi o sărută până când simţi că s-a

liniştit şi-i răspunde cu aceeaşi dorinţă. O luă în braţe şi o duse pe pat, zâmbindu-i cu dragoste.

- Te iubesc, scumpa mea Kate!

***

A doua zi, Adam fu trezit de o bătaie violentă în uşă. Fără tragere de inimă, îşi trase blugii şi se duse să deschidă.

- Bună dimineaţa, Sondra. De ce te-ai trezit atât de devreme? Nici nu e ora opt şi e sâmbătă dimineaţă.

- Am venit să te întreb dacă n-ai văzut-o pe Kathleen. N-a venit acasă azi-noapte! Dacă i s-a întâmplat ceva?

Adam vru să intervină, dar Sondra continuă pe nerăsuflate:

- Ştiu că ai dus-o în oraş, pentru că trebuia să-l întâlnească pe Colin. L-am sunat azi-dimineaţă, ca să-l întreb de ea, şi mi-a spus că n-a văzut-o ieri. Am crezut că vor să fie împreună, pentru că urmează să se căsătorească în curând... Mă rog, înţelegi! Nu m-am îngrijorat că a întârziat azi-noapte, dar acum... Unde o fi fata asta?

Adam ridică tonul.

- Încetează, Sondra! Mai bine intră, nu putem discuta aşa ceva pe terasă!

Kathleen se răsuci în pat şi observă că Adam nu mai era lângă ea. Îi simţea lipsa, mai ales după noaptea în care devenise pe deplin femeie şi înţelesese ce înseamnă iubirea adevărată între un bărbat şi o femeie.

Auzi două voci şi deveni mai atentă.

- Cum adică? recunoscu ea vocea Sondrei.

Kathleen a dormit aici? Cu tine?! De ce?! Şi Lee, care intenţiona ca ea şi Colin să... Simplul fapt că şi-a petrecut noaptea sub acelaşi acoperiş cu tine...

- Sondra, te rog să mă asculţi!

Se lăsă o scurtă tăcere, iar Kathleen înţelese că Adam aştepta ca musafira să se calmeze.

- Indiferent ce aţi plănuit tu şi Lee, Kate n-o să se mărite cu Colin Draper!

- Adam, încetează imediat să-i mai spui Kate! Numele ei este Kathleen! Kathleen este nume de doamnă, mai rafinat şi mai demn decât Kate!

Adam replică, iritat:

- Sondra, n-o să te înţeleg niciodată! Eşti îngrijorată pentru Kate sau pentru numele pe care-l folosesc eu când vorbesc despre ea? Ai de gând să mă asculţi sau nu?

- Da, sigur. Unde e acum? În camera lui Nikki?

- Nu, spuse el pe un ton hotărât. E în camera mea, în patul meu şi şi-a petrecut noaptea cu mine. Ne-am...

- Nu, Adam! Nu-mi spune, nu vreau să aud! De ce ai făcut un asemenea lucru? Dacă o să afle Colin, n-o să accepte niciodată să... De ce, Adam?

Ea începu să plângă, spre enervarea lui Adam.

- Doamne, Sondra! Nu-ţi pasă deloc de ea, nu-i aşa? Nu te interesează decât dacă o s-o mai accepte Colin! De ce e atât de important pentru tine? Ce urmăreşti? Terenul Draper, care se întâmplă să fie lângă proprietatea noastră?

Se apropie de ea.

- Ascultă bine, pentru că nu vreau să spun decât

atât - Kate nu va deveni soţia lui Colin!

- N-ai nici un drept să intervii, Adam. E deja hotărât şi aşa se va întâmpla!

El ignoră cuvintele ei.

- Kate n-a vrut niciodată să se mărite cu el, iar Lee n-are decât să facă o mie de planuri în privinţa asta! În al doilea rând, Kate a dormit aici noapte trecută şi tot aici o să doarmă şi la noapte! Ea e mea şi nimeni n-o să mi-o ia! Înţelegi ce spun?!

- În ce perioadă te crezi, Adam? Kathleen nu poate fi proprietatea ta! Şi eşti nebun dacă îţi imaginezi că Lee...

O voce care venea din dormitor o întrerupse pe femeia extrem de agitată.

- Chiar nu asculţi ce-ţi spune, Sondra?

Kathleen intră în cameră, se apropie de Adam şi-l luă de mână.

- Ne-am căsătorit aseară.

Sondra făcu ochii mari şi păli brusc.

- Ce? Ce-aţi făcut?!

- Da, ne-am căsătorit!

Ea îi privi, neîncrezătoare.

- Doar nu vorbiţi serios! Cred că v-aţi pierdut minţile! E o nebunie, o glumă proastă...

Adam râse aspru.

- Draga mea Sondra, nu e vorba de nici o glumă! Dă-mi voie să te asigur că suntem căsătoriţi şi aşa vrem să rămânem!

Speriată de privirea plină de ură a Sondrei, Kathleen se apropie şi mai mult de Adam.

- Căsătoriţi?! Sunteţi nişte proşti, amândoi! Lee n-

o să vă permită. Nu aveţi voie, aşa că o să anulăm această aşa-zisă căsătorie. Exact asta o să facem! Azi, fără întârziere!

- Tu eşti proastă, Sondra! Ştii foarte bine că e prea târziu pentru asta. Înţelege ce-ţi spun: e a mea şi a mea va rămâne. Nimeni n-o să mi-o ia!

Disputa lor atât de dură o sperie pe Kathleen, care făcu un pas înapoi şi-şi acoperi chipul cu palmele.

- Nu... nu înţeleg nimic. De ce spuneţi toate lucrurile astea?

Sondra i se adresă pe un ton mieros:

- Hai acasă, draga mea. Trebuie să fii cât mai departe de locul ăsta!

Dintr-o mişcare, Adam ajunse între ele.

- E soţia mea şi o să rămână aici!

- Adam, ştii că nu se poate! Ştii asta la fel de bine ca mine - Kathleen este sora ta.

- Ba nu! E soţia mea, Sondra! Nu sunt tâmpit, aşa că renunţă şi du-te acasă!

Ea şovăi o fracţiune de secundă, apoi continuă:

- A crescut alături de tine şi ai considerat-o sora ta! Toată lumea din Deerfield vă consideră frate şi soră şi nu vor accepta situaţia asta. Mai ales după ce Leslie...

- Sondra, Kate e soţia mea şi nu mă interesează ce cred prietenii tăi despre asta! Credeam că ştii că nu dau doi bani pe lucrurile care sunt atât de importante pentru tine şi pentru Lee.

- Ce vrei să spui?

El clătină din cap.

- Nimic, las-o baltă! E timpul să pleci, pentru că eu şi Kate vrem să rămânem singuri. O să venim la conac cât de curând!

O luă de braţ şi o conduse către uşă, dar Sondra nu renunţă atât de uşor.

- Adam, te rog să te mai gândeşti. Gândeşte-te ce înseamnă asta pentru familia ta... pentru noi toţi. E o ruşine! Kathleen va fi ostracizată, nu va mai fi primită nicăieri!

- Ieşi afară, Sondra! şuieră el. Nu vreau să mai discut cu tine!

Sondra privi peste umărul lui în direcţia lui Kathleen, după
care oftă adânc şi ieşi din casă.

- N-a fost începutul la care visam, nu-i aşa? întrebă el, aprinzându-şi o ţigară.

Traversă camera, iar Kate văzu că şchioapătă uşor.

- Te doare piciorul?

- Uneori, am probleme dimineaţa, dar nu mai e aşa de grav. Dar nu contează, mai ales după discuţia cu Sondra. Doamne, ce femeie rea!

Îi luă mâinile în ale lui.

- Te simţi bine, Kate?

- Sunt atât de confuză, şopti ea. Nu înţeleg nimic din ce se întâmplă! De ce s-a purtat aşa?

- Nu mă aşteptam să fie încântată, Kate. Şi-mi imaginez că Lee va reacţiona la fel.

Îi ridică bărbia.

- Uită-te la mine, iubito! Spune-mi ce vrei tu. Vrei să stai aici, cu mine, sau vrei să te duci înapoi la

conac, aşa cum a sugerat Sondra?

- Cum poţi să mă întrebi aşa ceva?! strigă ea, încercând să se elibereze.

- Te întreb, pentru că trebuie să ştiu şi pentru că nu pari foarte sigură de sentimentele tale, în aceste momente.

Privirea lui dură o sperie şi încercă să fugă de lângă el.

- Nu, nu face asta! îi ceru el. Nu fugi de mine! Şi nu înţelege greşit ceea ce-ţi spun. Ştii foarte bine ce simt pentru tine, Kate. Te iubesc şi te doresc. Îţi cer... te rog să nu te îndoieşti de mine şi de sentimentele mele. Stai lângă mine, Kate! Acesta e singurul lucru pe care ţi-l cer. Orice s-ar întâmpla... orice ţi-ar spune Lee şi Sondra.

Stăpână pe sine, ea vorbi foarte clar:

- Adam, ştii foarte bine că sunt a ta! Nu voi pleca niciodată de lângă tine.

O strânse cu putere în braţe, îngropându-şi chipul în părul ei.

- N-o să te las niciodată să pleci, Kate. Niciodată!

- Nu vreau să plec, Adam. Te iubesc!

Dar îndoiala îşi făcuse loc în sufletul ei. Oare dragostea lor va fi de-ajuns ca să-şi poată clădi o viaţă împreună?

Capitolul 9

Temerile lui Kathleen se topeau cu fiecare zi care trecea, pentru că-şi dădea seama că niciodată nu fusese atât de fericită. Adam era un companion şi un amant desăvârşit; în plus, faptul că devenise soţia lui o făcea să se simtă ca făcând parte cu adevărat din familia Deerfield.

Amândoi iubeau pământul şi nu pierdeau nici o ocazie să se bucure de dealurile şi văile din jurul conacului şi casei de vară.

- Hai să călărim până la vechea moară, îi sugeră el într-o seară, cam la o săptămână după căsătorie. Nikki e la John şi poate să mai stea acolo, până ne întoarcem.

- Hai, acceptă ea fără să stea pe gânduri.

După o jumătate de oră, se plimbau mână-n mână pe dealuri.

- Îţi place aici? o întrebă el.

- La nebunie! E atâta linişte, atâta intimitate... putem să fim singuri!

- Te înţeleg perfect. La conac suntem cam mulţi uneori, nu? Şi mie îmi place să fiu numai cu tine.

Mâinile lui îi înconjurară talia, apoi o trase pe pământ şi-şi îngropă faţa între sânii ei fermi.

- Kate! Frumoasa mea Kate...

Mai puţin timidă, Kate nu se mai feri de atingerile lui, ba chiar le încurajă.

Adam îşi ridică privirea către ea, râzând.

- Suntem cam neruşinaţi, nu? Te doresc din ce în ce mai mult!

Ea îi cuprinse faţa în mâini şi-i spuse încet:

- Sunt trup şi suflet a ta!

Adam se sprijini într-un cot, lângă ea.

- M-am gândit mult în ultima vreme la casa noastră. Toamna se apropie cu paşi repezi şi nu mai putem sta în casa de vară, nu e destul de călduroasă. Avem nevoie de altceva.

Pentru că nu voia să locuiască în camera pe care o împărţise cu Leslie, Kate îl dojeni blând:

- Nu vorbi prostii! Ai fi stat în cabană dacă ai fi fost singur, nu-i aşa? Putem să stăm şi împreună.

- Poate da, poate nu. Hai să nu discutăm despre ce s-ar fi întâmplat, bine? Am o idee şi cred că merită să vorbim despre ea.

Se lăsă pe spate şi începu să mestece un fir de iarbă.

- Ce?! Spune-mi ! îi ceru ea, deranjată de tăcerea lui prelungită. De ce taci? Povesteşte-mi!

Începu să-l gâdile, iar Adam, chicotind amuzat, îi prinse braţele şi o trase peste el.

- Nu te lupta cu mine, Kate Deerfield! Îţi garantez că o să pierzi!

Drept răspuns, ea îl sărută apăsat.

- Te iubesc, Kate! Te iubesc mai mult cu fiecare zi care trece.

Ea zâmbi şi se ghemui la pieptul lui.

- Şi mai spui că o să pierd... Cum pot să pierd, dacă am dragostea ta? Adam, şi eu te iubesc! Uneori mă gândesc că totul e doar un vis, o să mă trezesc şi... o să descopăr că nu eşti lângă mine. Mi-e teamă, uneori...

El îi puse un deget pe buze.

- Ssst! Nu-ţi bate capul cu asemenea prostii! Ce

bărbat ar fi nebun să părăsească o femeie ca tine? N-o să te părăsesc niciodată, Kate. Tu eşti viaţa mea!

Stătură unul lângă altul, bucurându-se de tăcerea care-i înconjura şi de prezenţa celuilalt.

La un moment dat, Adam rupse tăcerea:

- Vino puţin, Kate. Vreau să te întreb ceva

Se ridică în picioare şi o trase şi pe ea.

- Stăteam atât de bine... Ce vrei să mă întrebi?

- Vino şi ai să vezi.

Ocoliră iazul şi se apropiară de vechea moară.

- Uită-te în faţa ta şi spune-mi ce vezi, îi ceru el.

- Ce te-a apucat? Cunoşti locul ăsta de când eram copii! E vechea moară!

Îl privi mirată.

- Ce joc e ăsta?

- Nu te mai certa cu mine şi fă cum îţi spun, femeie! o înghionti el în glumă.

- Bine, ridică ea din umeri. Văd o construcţie minunată de piatră, care se află pe locurile acestea de sute de ani. Văd roata morii şi digul, văd iazul în care înotam când eram copil. Văd câmpurile şi poteca ce se strecoară prin pădure până la conac. Conacul, însă, nu-l văd pentru că e prea departe şi nu pot să văd după colţ!

- E destul de bine, pentru început, spuse el, amuzat. Acum deschide uşa morii!

Ea alergă către uşă şi se opri mirată.

- Cineva a fost aici de curând! Lacătul a dispărut!

Deschise uşa şi păşi înăuntru, cu Adam alături.

- Spune-mi ce vezi!

- Nu înţeleg de ce-mi pui toate întrebările astea! se încruntă ea.

- Eşti o femeie tare încăpăţânată, Kate Deerfield! De ce vrei atâtea explicaţii? Ai încredere în mine! Priveşte în jur şi spune-mi ce vezi...

Kathleen privi în jurul ei, foarte atentă.

- Văd o podea prăfuită şi câţiva saci de făină lângă fereastră.

Se apropie de o scară circulară care ducea către pod.

- Văd nişte scări şi... cam atât. Acum poţi să-mi spui despre ce e vorba?

El clătină din cap cu o seriozitate prefăcută.

- De asta mi-era teamă, Kate! Se pare că nu ne potrivim, pentru că nu vedem lucrurile la fel...

Fără să-i dea răgaz să răspundă, o luă de mână şi o conduse înapoi la uşă.

- Hai să vedem locul ăsta prin ochii mei! Aici e un living spaţios, cu o scară circulară care face legătura cu dormitoarele de la etaj. E loc suficient pentru un dormitor matrimonial şi alte două, mai mici. În locul ferestrei mici, văd una mare, care dă spre iaz şi spre pădure.

O strânse uşor de mână.

- I-am putea vedea pe copiii noştri care se joacă afară, micuţă Kate. Să nu uităm că nimeni în zonă nu mai are o casă din piatră!

Adam o trase mai aproape şi-şi sprijini capul pe părul ei negru.

- Adam, eu...

Îşi aruncă braţele după gâtul lui şi-l îmbrăţişă.

- Cred că...

- Ce anume crezi, Kate? Vorbeşte clar, pentru Dumnezeu!

Îi zâmbi larg, încercând să-i alunge emoţia.

- Cred că e o idee minunată. O să fie cea mai frumoasă casă! Ne plăcea atât de mult locul ăsta când eram copii, iar acum... să locuim împreună aici! Îmi place la nebunie!

Se plimbară prin toată clădirea şi discutară în amănunt despre schimbările pe care urmau să le facă.

- Crezi că John o să ne dea terenul ăsta? Crezi că o să permită să facem ce vrem din vechea moară?

- Am vorbit cu el înainte să-ţi spun. Nu te supăra că n-ai fost prima care a aflat ideea mea! Am vrut să fiu sigur că se poate, ca să nu-ţi faci iluzii. John a spus că ne dă moara şi o bucată bună de pământ ca... dar de nuntă.

- Hai să mergem chiar acum să-i mulţumim! Când putem să ne apucăm de renovat?

- Cred că va trebui să aşteptăm până mâine, o tachină el.

Echipa de muncitori se apucă rapid de treabă, iar Kathleen şi Nikki se transformară în observatori pretenţioşi.

Kathleen ducea o viaţă liniştită, chiar plictisitoare, dar o găsea plină de satisfacţii. Dimineaţa mergea la moară, iar după amiaza şi-o petrecea înotând sau călărind; îi dădea lecţii şi micuţei Nikki, căreia Adam îi cumpărase un ponei. Seara se adunau toţi trei şi mâncau împreună, jucau cărţi sau se plimbau. Adam părea mai tânăr şi mai odihnit, iar ea se mândrea cu acest lucru.

După izbucnirea iniţială, Sondra părea să fi

acceptat căsătoria lor. Nu era foarte încântată, dar nu-i mai trata cu duşmănie. Cu toate acestea, Kathleen se bucura de faptul că Sondra şi John urmau să plece în luna august la Cape Cod, la nişte prieteni, pentru trei săptămâni.

Cât despre Lee, îl vedeau foarte rar, pentru că prefera să-l lase pe Adam să facă majoritatea treburilor de la fermă. Kathleen ştia că soţul ei era îngrijorat pentru că fratele lui bea din ce în ce mai mult şi avea nişte amici cam violenţi şi scandalagii.

Într-o zi, când îl căuta pe Adam la fermă, Kathleen îl întâlni din întâmplare pe Lee. Făcu ochii mari când îl văzu - pe cât de tânăr părea Adam de când se căsătoriseră, pe atât de bătrân părea Lee. Hainele erau mototolite şi pătate, părul zburlit şi cam murdar.

- Iat-o pe proaspăta soţie, spuse el în bătaie de joc. Cum ţi se pare viaţa de femeie căsătorită, Kathie?

- Bine, răspunse ea scurt. Ştii cumva unde e Adam?

El îi ignoră întrebarea.

- Ţi-a spus de ce s-a însurat cu tine?

Chipul ei se lumină.

- Sigur că mi-a spus.

El păru încurcat.

- Ce ţi-a spus? se încruntă el.

- Că s-a însurat cu mine pentru că mă iubeşte, fireşte!

- Fireşte! pufni el. Aşa spun toţi. Dar eu ştiu motivul adevărat, micuţă Kate. Vrei să-l auzi?

- Nu neapărat, răspunse ea aspru.

Dintr-o dată, simţea că încăperea în care se afla

era mult prea mică pentru amândoi. Se întoarse să plece, dar el o prinse de mânecă.

- Nu aşa repede! N-am terminat... După ce-ţi spun tot ce am de spus, o să poţi să te duci la el. E pe păşunea dinspre sud, repară un tractor.

Ea încercă să-şi tragă mâna.

- Dă-mi drumul, Lee!

- Îţi aduci aminte când a venit Colin aici ca să discute ceva cu John? A fost cam acum o lună.

Kathleen aprobă, brusc interesată.

- În acea zi, John a semnat actul prin care ferma se împărţea în trei părţi egale, pentru noi trei - Adam, eu şi tu. Am fost atât de fraier încât i-am spus lui Adam şi ce crezi? O săptămână mai târziu se însura cu tine! Acum are controlul asupra a două treimi din Sevenoaks.

Râse aspru.

- Merită admirat, nu? N-a fost o strategie rea!

- Lee, ai înnebunit! Adam s-a însurat cu mine nu ca să capete controlul asupra fermei, ci pentru că mă iubeşte!

- Câtă încredere! pufni el. De ce nu te duci să-l întrebi? Întreabă-l dacă nu e adevărat că e noul stăpân al fermei!

Îi dădu drumul atât de repede, încât ea se clătină.

- Mă duc în oraş, anunţă el. Măcar acolo pot să respir aer curat, departe de trădătorul de frate al meu!

Un minut mai târziu, Kathleen auzi maşina demarând în trombă.

O luă la fugă către locul unde îi spusese că-l va

găsi pe Adam, cu gândul să-i povestească tot ce se întâmplase. Abia aştepta să-l audă negând acuzaţiile lui Lee!

Pe la jumătatea drumului, însă, se opri şi se sprijini de trunchiul unui copac, încercând să-şi pună ordine în gânduri. Colin venise la John şi petrecuse câteva ore cu el. Iar John îi spusese că spera să facă ceva pentru ca cei doi fraţi să nu se mai duşmănească. Poate că Lee avea dreptate... Dacă John împărţise ferma între ei trei? Oricât de supărată ar fi fost, nu putea să nu se simtă mândră că John o considera egală cu fiii săi.

Dar dacă Adam ştiuse, de ce nu-i spusese nimic? De ce ţinuse un asemenea secret? Încrezătoare în soţul ei, ajunse la concluzia că nu era posibil ca el să fiu ştiut deja de decizia lui John. Dacă aşa stăteau lucrurile, atunci bătrânul le va spune atunci când va considera de cuviinţă.

Kathleen hotărî să uite ce se întâmplase în ultima jumătate de oră; Adam şi Sondra urmau să se întoarcă în câteva zile şi va putea să afle adevărul atunci. Îşi continuă drumul, nerăbdătoare să-i împărtăşească lui Adam vestea cea bună - meşterii terminaseră lucrul! După o curăţenie temeinică, tânăra famile Deerfield se putea muta în noua lor casă.

Urmă o săptămână de lustruit, frecat, spălat şi aranjat, dar, la sfârşitul lunii august, toată casa strălucea de curăţenie.

- Pentru noua noastră casă! toastă Adam în prima seară pe care şi-o petreceau la moară.

Nikki dormea deja în camera ei, unul din cele două dormitoare mai mici de la etaj.

Emoţionată, Kathleen simţi că nu-şi poate stăpâni lacrimile.

- Nu plânge, iubito!

Ea se ghemui la pieptul lui.

- Sunt atât de fericită, încât mi-e teamă!

- Nu ai de ce să te temi, o linişti el. O să fiu mereu alături de tine!

Îi ridică uşor bărbia şi o sărută cu pasiune. Kathleen prinse curaj şi-i desfăcu nasturii cămăşii, trecându-şi degetele peste pieptul lui încordat.

Cu o voce răguşită, Adam îi şopti:

- Hai să mergem în dormitor, frumoasa mea Kate.

Prima lor săptămână la moară fu una idilică, iar Kathleen
ştia că nu va uita niciodată acele nopţi fierbinţi de vară. John şi Sondra erau încă plecaţi, Lee dispărea cu zilele de acasă, aşa încât Adam, Kathleen şi Nikki trăiau fericiţi într-o lume a lor.

Dar ea avea să afle curând că nu putea să ignore lumea exterioară.

Kathleen se afla la conac în momentul în care Sondra şi John se întoarseră din călătorie. Bucuroasă să-i vadă, alergă în întâmpinarea lor şi-l îmbrăţişă pe John.

- Eşti cea mai frumoasă mireasă pe care am văzut-o, râse el, observând strălucirea din ochii ei albaştri.

- Şi tu arăţi grozav! răspunse ea cu sinceritate.

John era bronzat şi părea foarte relaxat.

Kate se întoarse către Sondra şi, într-un impuls de moment, o îmbrăţişă.

- Ce mult mă bucur că v-aţi întors!

Cele două femei îl ajutară pe John să se aşeze în scaunul cu rotile.

- Abia acum, când sunt din nou acasă, înţeleg ce mult mi-a lipsit Sevenoaks. Ce-ar fi să vă duceţi voi două în casă? Aş vrea să rămân aici câteva minute.

- Sigur că da, răspunse tânăra. Dă-mi voie să te ajut cu valiza, Sondra. Vrei să duc şi coşul ăsta în casă?

- Da, în camera mea, dacă nu te deranjează. Cred că o să-mi despachetez chiar acum bagajul.

Ca întotdeaunaa, Kathleen se simţi intimidată când intră în camera Sondrei. Era extrem de ordonată şi părea mai degrabă un muzeu.

- Pune astea pe umeraş, te rog, îi ceru Sondra scoţând din bagaj rochiile elegante de seară.

Când i le dădu, zăbovi cu privirea asupra ei.

- Se pare că-ţi prieşte căsătoria!

În ciuda tonului neutru, Kathleen se simţi stânjenită.

- Da, sunt foarte fericită, răspunse ea şovăielnic.

- Ai rămas însărcinată?

Luată prin surprindere, Kathleen roşi violent.

- Zău, Sondra! Suntem căsătoriţi de abia o lună, încercă ea să glumească. Dă-ne timp!

Sondra îşi ţuguie buzele.

- Sunt sigură că Adam se va grăbi să-şi facă un moştenitor, care să stăpânească la un moment dat Sevenoaks! Bănuiesc că ţi-a spus că s-a însurat cu tine numai ca să capete controlul asupra fermei...

Lui Kate îi reveni în minte momentul în care Lee îi adusese aceeaşi acuzaţie. Fără să-şi dea seama, degetele ei se încleştară pe materialul fin al rochiei pe care o ţinea în mână.

- N-o mototoli! spuse Sondra pe un ton răstit. Nu mi-ai răspuns la întrebare, Kathleen.

Ea aşeză rochia în şifonier, încercând să câştige timp şi să mascheze tremurul mâinilor.

- Adam nu ştie nimic despre asta.

- Ba sigur că ştie! Chiar Lee i-a spus... Evident, John crede că secretul e bine păstrat şi plănuieşte să vă adune pe toţi trei într-o seară şi să vă dea vestea cea bună.

Se opri şi o măsură cu privirea pe tânăra care stătea tăcută lângă şifonier.

- Vrei să spui că Adam nu ţi-a spus nimic? întrebă ea pe un ton exagerat de amabil. Urât din partea lui! Cred că ar fi fost nimerit să-ţi spună înainte să se însoare cu tine. Asta nu ţi-ar fi schimbat sentimentele faţă de el, binenţeles, dar eu sunt de părere că între soţi nu trebuie să existe nici un secret. Dacă nu poţi să ai încredere în celălalt... încrederea e cel mai important lucru într-o relaţie de lungă durată!

Kathleen era de aceeaşi părere şi închise ochii, furioasă că nu poate să-l apere pe Adam în faţa Sondrei.

- Te-am necăjit, Kathleen! îmi pare rău, n-ar fi trebuit să aduc vorba despre acest lucru, dar am presupus că ştii. Sunt convinsă ca Adam are motivele lui pentru care a păstrat tăcerea, nu-ţi face griji.

Aşează şi ultima bluză pe umeraş.

- Gata, am terminat. Ar fi bine să mă duc la bucătărie, să văd dacă doamna Hicks a pregătit ceva pentru prânz. Nu ştia că ne întoarcem azi. Te simţi bine? Nu te superi dacă rămâi singură?

- Nu, e-n regulă, îi răspunse ea automat. şi eu trebuie să mă duc acasă, să pregătesc masa pentru Nikki şi Adam.

Pe drumul către moară, se întrebă cum ar putea deschide subiectul în faţa soţului ei. Nu se simţea în stare să-l confrunte deschis şi inima i se strângea la gândul că aflase despre decizia lui John şi nu considerase necesar să-i spună şi ei. Oare era adevărat că se însurase cu ea ca să-şi asigure viitorul la fermă? Pentru prima dată de la căsătorie, se gândi la Leslie, femeia care murise în condiţii atât de misterioase. Adam fusese cel care o împinsese la sinucidere? Şi ea fusese măcinată de îndoieli şi nesiguranţă? Nu mai putuse suporta situaţia?

Alungă din minte aceste gânduri. Adam nu putea fi responsabil pentru moartea ei!

înainte să intre în casă, îşi adună tot curajul pentru noaptea ce urma, conştientă că purtarea ei va fi diferită. O privire în oglinda din hol îi confirmă acest lucru - era palidă şi avea ochii înfundaţi în orbite.

Acasă nu era decât Nikki. Fetiţa o întâmpină cu

zâmbetul obişnuit şi-i dădu un bilet prin care Adam o anunţa că fusese chemat de urgenţă pe câmp. Kathleen răsuflă uşurată la gândul că mai avea răgaz câteva ore până la întâlnirea cu Adam. Dar bucuria ei nu dură mult, pentru că Sondra îi trimise un mesaj şi o invită la conac, în acea seară. Invitaţia venea din partea lui John.

Refuză să se lase stăpânită de întrebările chinuitoare la care nu reuşea să găsească răspuns, aşa că îşi petrecu restul după- amiezii cu Nikki. înotară în iaz, preparară o masă delicioasă, după care Kathleen îşi puse rochia albastră care ştia că-i place soţului ei.

La ora şase, Sondra o anunţă că Adam mai avea treabă şi că urma să vină direct la conac. Kathleen regreta că nu mai putea să discute cu Adam înainte de întâlnirea cu John. I se părea extrem de important să facă acest lucru!

Stătu la masă cu Nikki, apoi plecară împreună la conac. Din salon lipseau numai Adam şi Lee; era aproape ora opt când aceştia intrară în casă. Amândoi erau obosiţi, transpiraţi şi murdari.

- Nu pot să te sărut, zâmbi Adam către soţia sa. Sunt prea murdar!

Pentru că avea prea multă nevoie de el, Kate se ridică şi se îndreptă spre el.

- Mi se pare că arăţi foarte bine. în plus, nu te-am văzut toată ziua.

El o privi îngrijorat, dar nu apucă să-i răspundă

pentru că interveni John:

- Nu vă reţin mult. Ştiu că voi, băieţi, sunteţi obosiţi şi înfometaţi. Am discutat azi cu Colin Draper şi mi-a spus că a finalizat actele. Pe scurt, am împărţit ferma în trei părţi egale, câte una pentru fiecare dintre voi. Recunosc că mi-aş fi dorit ca cel mai mare s-o conducă...

Zâmbi către Adam şi Kathleen.

- Când am hotărât acest lucru, nu ştiam că voi vă veţi căsători. Dar mă bucur că s-a întâmplat aşa, pentru că astfel dorinţa mea s-a împlinit. Lee, am hotărât ca tu să ai partea de sud. Dacă vrei, poţi să-ţi cultivi propriile recolte, independent de restul fermei. Nu vreau să crezi că trebuie să-i dai socoteală lui Adam.

Lee se ridică încet de pe scaun.

- Poţi să vorbeşti cât vrei de independenţă, dar adevărul e că Adam are două voturi, iar eu numai unul. I-a prins bine căsătoria cu micuţa Kate, nu?

- Lee... începu John.

Dar el ignoră vocea tatălui său.

- M-am săturat de şarada asta! La Sevenoaks n-a existat niciodată egalitate, aşa că încetează cu minciunile astea! Mă duc să mănânc ceva.

După plecarea lui, Kate îşi dădu seama că Adam nu reacţionase la noutăţile lui John. Oare pentru că le ştia?

- N-o să meargă, John, spuse în cele din urmă Adam. La Sevenoaks nu avem loc amândoi!

- Adam, trebuie, insistă John. Nu vreau ca vreunul din fiii mei să plece de aici.

- Se pare că unul va trebui s-o facă, concluzionă Adam.

- Nu vorbi aşa! Nici nu vreau să aud...

- Bine, bine, spuse el împăciuitor. O să fac tot posibilul să mă înţeleg cu Lee. Lasă-l să se gândească la tot ce-a aflat în seara asta. Probabil că vestea l-a surprins la fel de mult ca pe mine.

Aşa să fie, Adam? se întrebă ea. Sau ştiai acest lucru de mai bine de o lună? Nu îndrăznea să-l întrebe direct... poate din pricină că se temea de răspunsuri.

Capitolul 10

Era deja întuneric când se întoarseră acasă. Adam o luă în braţe pe Nikki, care deja adormise.

- O culci tu pe Nikki? întrebă el. Sunt foarte obosit şi vreau să fac un duş şi să mă culc.

- Sigur că da, aprobă ea, bucuroasă să evite o discuţie cu el. Să nu uit... Mâine după-amiază aş vrea să mă duc la Sydney. Am programare la dentist şi vreau să fac nişte cumpărături. Poţi să-mi aduci maşina?

- Sigur, la ce oră?

- Pe la unu. John mi-a promis că poate să aibă grijă de Nikki cât sunt plecată.

- Bine.

Adam dormea când Kathleen urcă în camera lor. Se dezbrăcă încercând să facă cât mai puţin zgomot şi se strecură lângă el în pat. Respira profund şi regulat şi părea mai tânăr şi mai vulnerabil decât atunci când era treaz.

Se deşteptă brusc, la un moment dat, şi văzu că afară era încă întuneric. Avu nevoie de câteva secunde ca să priceapă că motivul pentru care se trezise era Adam. Acesta se zvârcolea în pat şi striga în somn:

- Leslie! Leslie...

Ea îl prinse de umeri şi-l scutură, încercând să-l trezească.

- Adam! Trezeşte-te!

El se ridică brusc în capul oaselor.

- Ai visat ceva, şopti ea. A trebuit să te trezesc.

Adam respira agitat.

- N-am mai avut coşmarul ăsta de luni de zile.

- Povesteşte-mi, îi ceru ea, întinzând mâna către el.

Dar el se mişcă în pat, ignorând încercarea ei de apropiere.

- Are legătură cu Leslie. Am avut coşmarul ăsta în fiecare noapte după ce a murit, apoi din ce în ce mai rar. Au trecut luni de zile de când nu m-a mai chinuit în timpul nopţii... sunt tare obosit şi am mult de muncă mâine. Hai să ne culcăm!

Se întinse în pat, cu spatele la ea, iar Kathleen se văzu obligată să facă acelaşi lucru. Faptul că Adam refuzase de două ori alinarea ei îi umplu ochii de lacrimi. Trecu mult timp până reuşi să adoarmă din nou.

Se trezi de dimineaţă şi descoperi că Adam plecase la lucru. Făcu în grabă toate treburile casei, astfel că la ora unu era gata să plece la Sydney.

Dar se făcu unu şi jumătate, iar Adam nu mai apărea. Oare uitase ce stabiliseră? Ar fi putu să meargă la conac, să împrumute maşina lui John, dar ar fi întârziat prea mult - dacă nu întârziase deja! Hotărî să-i mai acorde zece minute şi se plimbă cu paşi mari prin hol. Când auzi o maşină apropiindu-se, o strigă pe Nikki şi ieşi în fugă din casă.

- Colin! exclamă ea surprinsă. Unde e Adam?

El făcu ochii mari.

- Nu ştiu. Ar fi trebuit?

- Trebuia să-mi aducă maşina acum trei sferturi de oră, ca să pot să mă duc la Sydney. Am programare

la dentist. Dar cred că a uitat...

- Ai mare noroc, zâmbi Colin. Şi eu am treabă la Sydney şi pot să te iau cu mine. Tocmai acesta era şi motivul pentru care am trecut pe aici - să văd dacă n-ai nevoie de ceva din oraş.

- Fii binecuvântat! O ducem pe Nikki la conac şi-l anunţ pe John că am plecat cu tine.

Colin observă cearcănele ei, dar era mult prea politicos ca să comenteze şi preferă să întreţină o conversaţie plăcută. Kathleen se bucură de această întâlnire, care îi dădea ocazia să retrăiască perioada anterioară căsătoriei.

Se duse la dentist, cumpără câteva lucruri pentru ea şi Nikki şi apoi mâncă ceva într-un local. Avu timp să-şi pună gândurile în ordine şi-şi dădu seama că acum era pregătită să discute cu Adam despre lucrurile care o frământaseră în ultimele două zile. Relaţia lor era mult prea preţioasă ca s-o încarce cu îndoieli şi temeri nefondate.

Era aproape şapte şi jumătate când Colin o lăsă în faţa casei. Ea îşi adună pachetele, încă râzând de gluma făcută de vechiul ei prieten.

- Nu vrei să intri?

- Nu, mulţumesc, Kathleen. Poate altădată.

- îţi mulţumesc, Colin. Am avut o după-amiază plăcută.

Cu zâmbetul pe buze, Kathleen se îndreptă spre casă. Uşa
se deschise foarte repede, semn că Adam îi pândise întoarcerea.

- Bună! îl salută ea, voioasă.

- Unde naiba ai fost?

Zâmbetul dispăru de pe chipul ei.

- La Sydney... Ţi-am spus că am programare la dentist.

- Asta era la două şi jumătate! Acum e aproape ora opt.

- Am plecat foarte târziu de aici, pentru că ai uitat să-mi aduci maşina.

- Am avut probleme cu vitele. Nu ţi-a transmis Lee mesajul?

- Nu.

- înţeleg... dar tot nu pricep ce-ai făcut patru ore la dentist!

- N-am stat patru ore! se răsti ea. Am fost la cumpărături, după care am aşteptat să-şi termine Colin întâlnirile.

- Văd că istoria se repetă, remarcă el cu sarcasm. Sper că n-ai uitat că ai mai întârziat o dată, când ieşisei în oraş cu el. Acum ce s-a mai întâmplat - tot o pană de cauciuc?

- Adam! explodă ea. Dacă nu mă crezi, spune-mi în faţă!

Ridică sfidătoare bărbia, prea mândră ca să-i arate cât de
mult o rănise.

- Poate ar fi trebuit să te măriţi cu el, nu cu mine.

- Poate că da!

Vru să treacă pe lângă el, dar Adam o luă în braţe.

- Doamne, Kathleen! Ce se întâmplă cu noi? Nu vreau să ne certăm.

Deşi vru să-i reziste, dorinţa era prea puternică şi-i cedă.

- Nimic nu merge bine de când m-am întors, continuă el, trecându-i mâna prin păr. Şi e din ce în ce mai rău. John a luat cea mai proastă decizie pe care ar fi putut să o ia în legătură cu mine şi Lee. A avut intenţii bune, dar... şi drumul spre iad e pavat cu bune intenţii!

- Nu cred că e chiar atât de rău.

- Ba da, insistă el. Kathleen, poate ar fi timpul să ne vedem de drum.

- Adică... să plecăm de aici?

- Da.

Răspunsul lui monosilabic fu mai elocvent decât o sută de cuvinte.

- Adam, nu se poate! Să plecăm de la moară când abia ne-am mutat? Nikki e atât de fericită aici...

- Locul unei femei este alături de bărbatul ei, spuse el cu o voce de oţel.

- Dar Sevenoaks e casa mea şi nu vreau să plec de aici. Şi e şi casa ta!

- încep să cred că preţul pe care trebuie să-l plătesc ca să stau aici este prea mare. Uită-te la noi! Iar ne certăm... Şi pentru ce? Pentru Sevenoaks!

- înţeleg ce vrei să spui, şopti ea. Dar trebuie să existe o altă cale.

- Eu nu cunosc altă cale.

îşi trecu degetele prin păr, cu un gest care-i devenise lui Kathleen extrem de familiar.

- Hai să încetăm discuţia şi să facem o plimbare. Vrei să mergem la Deerfield, să-ţi cumpăr o îngheţată?

Ea acceptă oferta de pace, chiar dacă ştia că subiectul nu este încheiat.

- Cu frişcă şi alune?

El râse din toată inima şi o îmbrăţişă.

- Şi un milkshake, dacă vrei.

- O să mă îngraş!

- Nu cred... dar, ca să fim siguri, o să facem o plimbare după ce mâncăm. O să sun la conac, să văd dacă Nikki poate să rămână acolo peste noapte.

Reveni în câteva minute.

- Am vorbit cu Lee şi i-am spus unde mergem, iar el mi-a promis că Sondra va avea grijă de fetiţă.

Porniră către Deerfield, evitând amândoi să discute despre Lee sau Sevenoaks.

Kathleen alese cea mai mare îngheţată, spre amuzamentul lui Adam.

- Parcă spuneai ceva de o plimbare, îi aminti ea când terminară.

- Sigur că da. Nu ne grăbim să ne întoarcem înapoi.

Acum câteva zile, ar fi spus „să ne întoarcem acasă", se
gândi ea cu tristeţe.

- Totul o să fie bine, Adam, îl asigură ea. Te rog, să nu plecăm de aici! Ai să vezi că lucrurile or să se rezolve.

îşi strecură palma în mâna lui şi se bucură să observe că el nu evită atingerea. Ar fi vrut să înţeleagă ce se petrece în mintea lui, dar nu părea dispus să vorbească.

Se plimbară în tăcere pe bulevardul principal, apoi

cotiră pe aleea îngustă care ducea către parc. Întunericul cuprinsese oraşul, singurele luminiţe fiind de la casele din apropiere.

în faţa lor apăru brusc un bărbat cu chipul schimonosit de ură.

- Ca să vezi! E chiar atotputernicul Adam Deerfield! Te aşteptam!

Alţi trei bărbaţi apărură din întuneric şi-i înconjurară.

- Trebuie să-ţi transmitem un mesaj!

Kathleen se simţi paralizată de spaimă. Adam îi dădu drumul la mână şi o împinse deoparte.

- Pleacă de aici, Kathleen! Întoarce-te la maşină.

Ea nu făcu nici o mişcare.

- Ce vor oamenii ăştia? Ce se întâmplă aici?

Adam se răsuci către ea şi-i strigă:

- Pentru Dumnezeu, pleacă de aici!

Înainte să mai rostească un cuvânt, primi un pumn puternic în stomac. Încercă să le ţină piept, dar patru oamenii erau prea mult, chiar şi pentru un bărbat puternic ca Adam. În cele din urmă, rămase la pământ.

- Nu striga şi nu te duce după ajutoare în următoarele cinci minute, o avertiză unul din bătăuşi pe Kate. Şi dacă ai minte, o să ai grijă ca bărbatul tău să facă ce i se spune şi să nu-şi mai arate mutra prin oraş! Nu cred că vrei să rămâi văduvă!

Dispărură în întuneric, la fel de repede cum apăruseră.

Kathleen îngenunche lângă Adam.

- Adam, mă auzi? Eşti bine?

Îi era frică să-l mişte, aşa că decise că avea nevoie de ajutoare. Alergă către cea mai apropiată cabină telefonică şi-l sună pe medicul lor de familie. După cele mai lungi zece minute din viaţa ei, Kathleen se întoarse lângă Adam însoţită de doctorul Stevens.

- Adam, eu sunt, Kate. Am venit cu domnul doctor, totul o să fie bine!

Doctorul Stevens, un bărbat rotofei şi chel, cam de cincizeci de ani, îl examină şi mormăi mulţumit:

- Nu e nimic rupt! Poate câteva coaste fisurate şi câteva vânătăi, dar nimic mai mult... Trebuie să pun vreo două copci la tăietura de pe frunte. Au făcut o treabă bună, Adam! Câţi erau?

- Patru, răspunse el, încercând să zâmbească.

- Îi cunoşti?

- Nu i-am mai văzut în viaţa mea!

- Cred c-o să poţi să le dai o descriere poliţiştilor, după ce mergem la spital.

- Fără poliţie şi fără spital! anunţă el, sigur pe sine.

- Doar nu-i laşi să scape!

- Nu vă faceţi griji, o să am grijă să nu se mai repete! Dar vreau s-o fac în stilul meu!

- Cred că ar fi mai bine să anunţăm poliţia, interveni Kathleen.

- Nu mă mai contrazice, Kathleen!

- Eşti la fel de încăpăţânat ca întotdeauna, comentă doctorul Stevens. Mă rog, cum vrei tu! Trebuie să te ducem la maşină şi apoi la cabinetul meu. Nu te obosi să protestezi, pentru că n-ai nici o

şansă să scapi.

Pe drumul către casă, Kathleen conduse cu grijă şi opri maşina cât mai aproape de intrare.

- Te ajut imediat, se oferi ea. Poate ar fi fost mai bine să trecem pe la conac şi să-i cerem ajutorul lui Lee. Cum o să ajungi în dormitor, la etaj? O să-i dau un telefon să...

- Nu! strigă el. Nu avem nevoie de ajutorul nimănui!

Copleşită de emoţiile din acea seară, Kate nu-şi mai putu
stăpâni tremurul mâinilor.

- Kate, îmi pare rău! Nu e vina ta, iubito! Te-ai purtat minunat şi-ţi mulţumesc.

Ea îi zâmbi slab.

- Hai să încercăm, spuse el.

Urcatul scărilor se dovedi o încercare extrem de grea, dar până la urmă o depăşiră. Îl ajută să intre în baie, apoi se duse în dormitor şi se pregăti pentru culcare. Fără să-i dea seama, alese o cămaşă de noapte din mătase albastră, cu dantelă albă la decolteu.

Când intră în cameră şi o văzu, Adam trase aer în piept şi-şi desfăcu braţele.

- Eşti atât de frumoasă, Kate! Vino la mine...

Se ghemui la pieptul lui.

- Dacă ţi-ar fi făcut vreun rău, nu mi-aş fi iertat-o toată viaţa. Te iubesc atât de mult... Gata, linişteşte-te! Important este că suntem împreună!

Suspinele ei încetară.

- Şi eu te iubesc. Mâine n-o să te ridici din pat,

auzi? O să-ţi aduc micul dejun la pat.

- Crezi că poţi să mă controlezi, nu? S-ar putea să ai dreptate, râse el. Acum n-am putere nici cât o mâţă.

Întinsă în pat lângă el, Kathleen simţi că toate îndoielile, grijile şi întrebările îşi pierduseră din importanţă. Adam avea dreptate - nu conta dacât că erau împreună.

Dar avea să afle că acest lucru nu era suficient.

A doua zi, pe când pregătea cafeaua pentru soţul ei, se auzi o bătaie în uşă. Era Lee, cu o expresie întrebătoare pe chip.

- Am auzit ce a păţit Adam şi am venit să văd cum se simte.

Ea îl invită în casă, impresionată de grija lui frăţească.

- E foarte frumos din partea ta, Lee, spuse ea cu căldură. E foarte slăbit acum, dar din fericire, nu a fost grav rănit. Tocmai îi duceam o cafea. Vrei să bei şi tu una?

- Sigur că da, mulţumesc.

O urmă în bucătărie, privind cu atenţie în jurul lui.

- îmi place ce ai făcut din vechea moară, remarcă el. N-aş fi crezut că poate să arate atât de bine.

- Şi nouă ne place, răspunse Kathleen simplu.

- Ai idee cine erau tipii de aseară?

Schimbarea bruscă de subiect o luă pe nepregătite şi păli.

- Nu, şopti ea. Nu i-am văzut niciodată, dar n-o să le uit chipurile cât voi trăi. A fost îngrozitor, Lee. Iar Adam refuză să meargă la poliţie...

- De ce? se răsti el.

- Nu ştiu. Nu înţeleg nimic.

Puse ceştile de cafea şi platoul de fursecuri pe o tavă, iar Lee se oferi să o ajute.

- O duc eu.

Urcară scările către dormitor. Kathleen deschise uşa şi-l văzu pe Adam sprijinit de perne. Pentru că dormise foarte prost, avea cearcăne şi era palid, iar pe obrazul stâng avea o vânătaie urâtă.

- Lee a venit să te vadă, îi spuse ea zâmbind.

Ţinu uşa deschisă pentru ca fratele lui să poată intra în cameră. Uitând de răni, Adam încercă să se ridice, dar durerea îl împiedică.

- Ieşi afară, Lee!

Uimită, Kathleen încercă să protesteze:

- Adam, nu vrea decât...

- Am spus să iasă afară!

- Ar fi trebuit să ştiu că aşa o să reacţionezi, spuse Lee pe un ton amar. Am crezut că putem să ne împăcăm, dar nu vrei să cedezi deloc. Nu-i aşa, frăţioare?

Cu un efort supraomenesc, Adam se ridică în capul oaselor.

- Cum poţi să fii atât ipocrit? îţi spun pentru ultima oară: ieşi afară! şi să nu mai vii niciodată, auzi?

- Nu te teme, n-am să mai vin. Am să fac tot posibilul să uit că am un frate.

Ieşi din cameră şi coborî în fugă scările. Kathleen alergă după el şi-l ajunse din urmă la uşa de la intrare.

- îmi pare rău, Lee! Nu înţeleg de ce se poartă aşa.

Lee se răsuci către ea.

- Te-am avertizat în privinţa lui, îţi aminteşti? Ar fi trebuit să mă asculţi, pentru că istoria se repetă. Se poartă cu noi doi aşa cum s-a purtat cu Leslie. Şi mie îmi pare rău. Dă-mi voie să-ţi dau un sfat, Kathie. Pleacă de aici cât mai poţi! Dacă ai nevoie de mine, ştii unde mă găseşti.

După plecarea lui, rămase în salon câteva minute, apoi urcă în dormitor.

- A plecat? întrebă Adam.

- Da. Şi nu-ţi face griji, n-o să se mai întoarcă!

Nu se mai putu stăpâni:

- Adam, de ce te-ai purtat aşa? Voia să vă împăcaţi, n-ai înţeles?

- Nu fi atât de naivă, Kate! Fratele meu juca teatru, iar tu i-ai căzut în capcană.

Uimită peste măsură, Kathleen se întrebă dacă îl cunoştea cu adevărat pe soţul ei. Care era adevăratul Adam? Amantul pasional sau bărbatul plin de ură, care nu avea încredere în nimeni?

- Cred că ai avut dreptate când mi-ai spus că trebuie să plecăm de la Sevenoaks. Locul ăsta ne distruge vieţile.

-Acum e prea târziu. Nu vreau să plec, iar lumea să creadă că mi-a fost frică. Mai ales după noaptea trecută. Nu, Kate! Rămânem aici.

Capitolul 11

în următoarele zile, Kate avu impresia că se află într-o închisoare, în ciuda faptului că iubea atât de mult ferma.

Veni luna septembrie şi, pentru că Nikki era la şcoală, Kate avea impresia că zilele erau interminabile. Adam se închisese într-o lume a lui şi nu mai comunica deloc cu ea.

Nu mai avură nici o confruntare directă, până într-o zi, la mijlocul lunii. Kathleen o ajuta pe doamna Hicks să pună mărături, aşa că Adam o conduse la conac, înainte să plece la lucru. Lângă grajduri era parcat un camion cu sigla „Kingsway Farm". Lee, însoţit de un bărbat necunoscut, ducea de hăţuri o iapă neagră - Sea-witch, una dintre cele mai valoroase exemplare.

Adam, cu o expresie mirată pe chip, coborî din maşină şi se îndreptă spre ei, iar Kathleen îl urmă.

- Ce se întâmplă aici? îl întrebă pe Lee.

Acesta era foarte încurcat de apariţia fratelui său.

- Credeam că eşti la muncă la ora asta!

- A trebuit să o aduc pe Kate. Spune-mi, ce faceţi aici?

- Am primit o ofertă pentru Sea-witch şi am hotărât să o vând.

- E una din cele mai bune iepe ale noastre! Ce ofertă ai primit?

- Un preţ foarte bun, răspunse Lee, încercând să-şi păstreze calmul.

Apoi se întoarse spre celălalt bărbat:

- Poţi s-o duci în camion.

Adam ridică o mână.

- Aşteaptă! Trebuie să lămurim ceva. Cât primim pe iapă?

- Fir-ar să fie, Adam! exclamă el. Ţi-am spus că e un preţ foarte bun. Nu e de-ajuns? Chiar trebuie să-ţi dau socoteală pentru orice detaliu?

- în cazul ăsta, da.

Kathleen sesiză încordarea de pe chipul lui Adam şi tonul său dur. De ce trebuia să-i vorbească aşa fratelui său?

- Adam...

Dar el i-o reteză:

- Nu te băga, Kathleen! Vino, Lee. Vreau să ştiu care e preţul iepei, pentru că altfel nu urcă în camion!

- Eşti un dictator nenorocit! strigă Lee. De ce trebuie să controlezi totul? Uiţi că am condus întreaga fermă timp de trei ani, după ce Leslie...

- Taci din gură! Ce legătură are Leslie cu asta? Nu mai vorbi de ea. Şi am văzut eu cum ai condus ferma - am consultat registrele.

Lee păli.

- Ce-ai căutat să te uiţi în registre? Chiar n-ai încredere în mine?

- Nu, de ce aş avea? Dar nu încerca să schimbi subiectul. Vreau să văd contractul de vânzare al iepei.

- Nu! Măcar acum încearcă să ai încredere, frate.

- E prea târziu pentru asta, Lee. Dacă nu văd contractul, n-o să aibă loc nici o vânzare.

Se întoarse către bărbatul care urmărea liniştit

discuţia.

- Poţi s-o duci înapoi în boxă. Animalul nu pleacă nicăieri.

Kathleen simţi nevoia să intervină:

- Nu poţi să faci asta, Adam.

- Ţi-am spus să nu te amesteci, Kate. E decizia mea, nu a ta şi nici a lui Lee.

Ura se citi în ochii lui Lee.

- Oare e mai bine să fii măritată cu un dictator decât să-l ai ca frate? Pentru ultima dată, lasă-mă să fac aşa cum vreau eu!

Adam repetă, fără să ia în seama rugămintea lui:

- Arată-mi contractul, Lee! Ne vedem în birou peste zece minute.

înfrânt, Lee se răsuci pe călcâie şi se îndreptă spre casă.

Adam se uită către soţia lui.

- Cred că doamna Hicks se întreabă de ce n-ai ajuns. Ar fi mai bine să te duci la ea.

- Deci, ai ajuns să-mi spui şi mie ce să fac, strigă ea.

- Kate, nu începe!

- De ce nu? Se pare că uiţi că şi eu sunt proprietar la Sevenoaks. N-am nici un cuvânt de spus?

- Ai dreptate, dar...

- întotdeauna e un "dar", nu-i aşa, Adam Deerfield?

- Vroiam să spun că aceasta nu e o şedinţă a comitetului director, replică el, la fel de supărat. Acum e valabil ce spun eu, clar?

- Lee are dreptate. Chiar eşti un dictator şi nu

cred că-mi place să fiu măritată cu un asemenea om.

Adam o privi ca pe o străină.

- Asta e problema de fapt, nu-i aşa? Se pare că la Sevenoaks dragostea e tare greu de găsit.

Plecă brusc, lăsând-o singură.

În următoarele zile, Kate regretă că îi vorbise atât de dur lui Adam. Soţul ei o trata acum cu politeţe, dar singura persoană de care era apropiat rămăsese Nikki.

Spre sfârşitul lunii, luă hotărârea să-i invite pe John şi Sondra la cină. Se pregăti zile în şir pentru acea seară şi se bucură să observe că şi Adam făcea eforturi ca totul să iasă bine. Mai mult, părea să se apropie din ce în ce mai mult de ea, ca la începutul căsniciei.

Cea care strică seara fu, ca de obicei, Sondra. Profitând de faptul că fetiţa fusese dusă la culcare, începu să pună întrebări despre ea.

- Cum se descurcă Nikki la şcoală? S-a acomodat? A început să vorbească?

- Totul e-n regulă, răspunse Kathleen. Dar, din păcate, răspunsul la ultima întrebare este nu.

- Nici un cuvânt?

- Nu, recunoscu ea , stânjenită.

- Cred că are nevoie de o şcoală specială. Am o prietenă care e directoarea unei astfel de şcoli şi care mi-a trimis o broşură.

Căută în geantă şi i-o dădu lui Kathleen.

- Poftim!

Kathleen răsfoi broşura, în timp ce Sondra încerca să-l convingă pe Adam:

- Harbour Lodge e o şcoală foarte bună. Este exact ce-i trebuie lui Nikki.

- Nu!

- Poate ar trebui să ne gândim, totuşi, spuse încet Kathleen. Au foarte multe facilităţi, profesori bine instruiţi, internat...

- Nu, Kathleen, repetă el mai dur. Am jurat să n-o trimit de acasă şi vreau să-mi respect promisiunea.

- Dar ar veni acasă la fiecare sfârşit de săptămână...

- Kate, ai uitat cum au fost anii pe care i-ai petrecut la internat, în Halifax? Şi atunci erai adolescentă! Cum crezi că s-ar simţi Nikki printre străini?

- Prostii! interveni Sondra. Kathleen era mult prea sensibilă, iar timpul petrecut departe de casă a ajutat-o să se maturizeze. Un an sau doi la Harbour Lodge va face minuni pentru Nikki!

Fără să se gândească prea mult, Kathleen începu să găsească argumente în favoarea plecării fetiţei la internat.

- Poţi să refuzi, Adam, dar gândeşte-te că în ultimele două luni Nikki a trăit într-un mediu sigur şi plin de afecţiune. Cu toate astea, n-a scos nici un cuvânt şi mă înspăimântă gândul că nu va mai vorbi niciodată. Are nevoie de ajutor specializat.

- Am crezut că măcar tu, Kate, o să fii de partea mea. Am crezut că mă înţelegi, dar văd că m-am înşelat. Discuţia e încheiată! Nikki n-o să plece nicăieri, orice s-ar întâmpla. Şi să ştii, Sondra, că nu-mi place amestecul tău. Nikki e copilul meu, nu al

tău.

După plecarea musafirilor, Kathleen se duse în bucătărie şi aşteptă ca el să vină şi să discute despre seara petrecută. Dar acest lucru nu se întâmplă. îl căută pe Adam prin casă, apoi ieşi în curte, dar nu era de găsit. Se duse în dormitor, dar nu reuşi să adoarmă din pricina grijilor.

La un moment dat, zgomotul uşii de la intrare o făcu să tresară. Alergă în capul scărilor:

- Adam, tu eşti?

- Dar cine credeai? răspunse el scurt.

Bucuria că îl văzu acasă teafăr fu înlocuită de furie.

- Unde ai fost?

- Să mă plimb.

- Şi nu te-ai gândit că aş fi vrut să ştiu unde eşti?

El începu să urce scările.

- Să fiu sincer, nu.

- Dar unde ai stat atâta timp? Ce-ai făcut?

- Nu-mi spune că trebuie să-ţi dau socoteală pentru fiecare minut din timpul meu!

- Adam, sunt soţia ta! explodă ea cu pumnii strânşi. Am dreptul să ştiu unde-ţi petreci timpul!

Pentru nimic în lume n-ar fi recunoscut cât de îngrijorată fusese din cauza lui.

- Nu prea mai ştiu care sunt drepturile soţiei mele. Nu eşti prea fericită în postura asta, nu-i aşa, Kate? Iar după purtarea din seara asta, înţeleg că nu mă mai pot baza pe loialitatea ta.

- La ce te referi?

- La Nikki. Am crezut că o să fii de partea mea, dar

te-ai aliat cu Sondra. Cum vă puteţi gândi să trimiteţi copilul la sute de kilometri, departe de toţi cei pe care-i cunoaşte?

- Şi dacă stă aici? La ce-i foloseşte? Problema e că tu nu vrei să accepţi părerea altcuiva.

- Nu-i adevărat!

- Ba da!

Toate resentimentele adunate de săptămâni întregi erupseră în acel moment.

- Uită-te la modul cum îl tratezi pe Lee! A venit să te vadă după noaptea în care ai fost bătut, dar tu l-ai dat afară. Are dreptul să ia decizii în privinţa fermei, dar îl faci de râs în faţa cumpărătorului. Tu eşti şeful, iar ceilalţi trebuie să ţi se supună... M-am săturat!

Trase aer în piept şi continuă:

- Ţi-ai distrus orice şansă de împăcare cu Lee, îi refuzi lui Nikki ocazia de a se vindeca, iar pe mine mă tratezi de parcă aş fi un obiect. A fi soţie nu înseamnă numai a face curat, a găti şi a avea grijă de copilul tău!

- Dacă eşti atât de pricepută, spune-mi ce mai înseamnă căsnicia.

Ea ezită câteva secunde.

- Căsnicia înseamnă să ţii la celălalt mai mult decât la tine. Dar tu n-ai învăţat asta, Adam. Vrei să conduci viaţa celui de lângă tine? Aşa i-ai făcut şi lui Leslie? Poate că ea nu a avut curajul să te înfrunte... şi ai devorat-o.

Adam se apropie şi o strânse cu putere de braţe.

- Ticăloaso! Crezi că ai înţeles tot?

Abia atunci îşi dădu seama Kathleen de ce

spusese.

- Iartă-mă, Adam! murmură ea. îmi pare rău, dar...

- Lasă scuzele, Kate! Nu mă interesează. Am auzit foarte clar ce ai avut de spus.

O luă în braţe, fără să ţină cont de protestele ei şi o duse în dormitor. Ceea ce urmă nu avu nici o legătură cu dragostea lor romantică de la început.

***

Kathleen auzi trântindu-se uşa de la intrare.

- Nikki? Te-ai fâţâit toată dimineaţa pe uşa aia. Vrei ceva?

Auzi paşi apropiindu-se de bucătărie.

- Vino încoace, Nikki! Vrei să mergem...

Tresări când îl văzu pe Lee intrând in bucătărie. Mirosea puternic a alcool şi avea o privire ameninţătoare.

- Lee! M-ai speriat! Ce cauţi aici? Adam nu e acasă, e la...

- Nu pe Adam vreau să-l văd, Kathleen. Eu am venit să discut cu tine. Chiar e mai bine că nu e Adam acasă.

Nu vroia să discute cu el şi nu ştia cum să i-o spună.

- Te rog, Lee! Am treabă. Trebuie să văd ce face Nikki.

- Nu-ţi mai bate capul cu ea. Avem lucruri mai importante de discutat.

încercă să treacă pe lângă el, dar Lee o prinse de încheietura mâinii.

- Mă doare! Dă-mi drumul!

El o eliberă brusc.

- îmi pare rău, nu mi-am dat seama. Vreau să vorbesc cu tine, Kathleen. E foarte important!

- Bine, dar...

- Hai, nu sunt eu fratele tău?

O împinse în salon şi o sili să stea lângă el, pe canapea. Părea să nu observe că se înfiora dezgustată ori de câte ori o atingea.

- Ce vrei de la mine, Lee?

- Adam nu mai are nevoie de tine, nu-i aşa?

- Nu ai nici un drept să vii aici şi să-mi vorbeşti aşa!

- Lasă bravada, Kathleen. Am şi eu ochi şi văd ce se întâmplă. Pentru că a primit ce-a vrut, adică ferma, te tratează cu acelaşi dispreţ ca pe noi toţi.

Privirea lui era plină de ură.

- Ar fi trebuit să-l opresc, dar n-am fost suficient de puternic ca să mă opun.

Făcu o scurtă pauză, cu ochii la Kathleen.

- Mă rog... eu venisem să te rog să mă ajuţi să salvez Sevenoaks. Ştiu cât de mult iubeşti ferma şi trebuie să luptăm împreună ca s-o salvăm.

Ea clătină din cap.

- Nu înţeleg nimic. De cine s-o salvăm?

- De Adam, bineînţeles! îţi cer ajutorul ca să împiedicăm un om nemilos să obţină ce vrea. E înnebunit după putere. A venit aici ca să câştige Sevenoaks, iar acum o să-ţi facă şi ţie ce i-a făcut lui Leslie.

Vorbea într-una, amestecând vorbele şi ideile.

- A dorit-o pe Leslie numai pentru că era femeia mea. Aşa s-a întâmplat şi cu Sevenoaks. Nu-i ajungea o treime, a vrut să aibă totul. Trebuie să-l oprim acum, o dată pentru totdeauna! Vreau să-mi cedezi

mie partea ta de fermă. Numai aşa poate fi oprit... şi e legal, să ştii.

Kathleen clătină din cap.

- Nu pot să-i fac aşa ceva. Oricare ar fi motivele pentru care s-a căsătorit cu mine, nu pot să uit că sunt soţia lui. îl iubesc prea mult, Lee.

Se ridică şi se apropie de fereastra ce dădea spre iaz. în depărtare îl putea vedea pe Adam şi se calmă brusc.

- Cred că ar fi mai bine să pleci, Lee. Nu mai avem ce discuta.

- îl iubeşti?! Cum poţi să-l iubeşti când ştii că s-a însurat cu tine pentru pământ?

Veni lângă ea, negru la faţă de furie.

- De când mă ştiu, a obţinut ce a vrut. Dar eu am să-l opresc!

Scoase câteva hârtii mototolite din buzunarul de la piept.

- Vreau să semnezi astea. Acum, Kathleen!

îi vârî un pix în mână şi o trase către masă. Ea se smuci şi se depărtă de el.

- N-o să semnez nimic, Lee. îţi pierzi vremea. Pleacă din casa mea!

Kathleen nu se aştepta la o asemenea reacţie din partea lui.

O plesni cu putere peste faţă, iar ea îşi pierdu echilibrul şi căzu pe canapea.

- Ba o să semnezi, se răsti el trăgând-o în picioare. Conduc ferma asta de trei ani şi nu vreau să renunţ la ea în favoarea lui Adam. Semnează!

Ea nu se gândea decât la evadare. Trebuia să

ajungă la Adam! Dintr-o dată, o luă la fugă către uşă şi ieşi din casă. Pe aleea care ducea spre iaz, auzi paşii lui Lee în spatele ei.

- Adam, strigă ea din toate puterile. Ajută-mă! te rog, ajută-mă!

Se împiedică şi căzu, iar Lee se năpusti asupra ei şi o ridică.

- Treci înapoi în casă! Avem o afacere de terminat.

Kathleen o văzu pe Nikki care îi privea nemişcată.

- Nikki! strigă ea. Adu-l pe Adam acasă! Repede, adu-l acasă!

Lee îi puse mâna la gură şi o îmbrânci înăuntru.

- O să semnezi, Kathleen! Ferma e a mea şi am muncit din greu pentru ea. După moartea lui Leslie, mi-a picat în braţe ca un cadou. Bietul Adam... era atât de distrus după moartea iubitei sale soţii... biletul de sinucigaş a fost o idee genială, nu crezi?

Palidă, Kathleen se luptă să-şi recapete echilibrul.

- Ce vrei să spui? Tu ai scris biletul?

- Nu, l-a scris chiar ea, dar nu ca să-şi anunţe sinuciderea. Era biletul prin care îmi spunea că mă părăseşte pentru că nu mai suportă situaţia.

Se apropie ameninţător de ea.

- Leslie m-a iubit pe mine, nu pe el! Dar el mi-a furat-o... după ce s-au căsătorit, eu şi Leslie am fost în continuare împreună. Cât de des se putea, fără să-i dăm de bănuit lui Adam... am fi putut s-o ţinem aşa la nesfârşit, dar ea a început să se simtă vinovată pentru ceea ce-i făcea soţului ei. Ce să spun... Bietul Adam, cel care trăia cu femeia mea, în casa mea! Leslie n-a vrut să se sinucidă. A vrut să-i

mărturisească totul, după care să divorţeze şi să mă părăsească şi pe mine. Ne-am certat şi a vrut să fugă de mine. Maşina... frânele... ceva n-a funcţionat şi a avut accident.

Lee bătu cu pumnul în masă.

- El a omorât-o...

- Cum poţi să spui aşa ceva? Ştii că s-a purtat frumos cu ea, a luat-o de nevastă atunci când tu ai refuzat să faci acest lucru. Deşi ştiai că e însărcinată cu copilul tău...

- Da, dar a născut copilul meu? Nu, l-a născut pe al lui! Şi Leslie a ajuns să-şi iubească fetiţa mai mult decât pe mine.

Kathleen simţi nevoia să se sprijine de un scaun.

- Ce anume a văzut Nikki în noaptea aceea? Cât de multe ştie?

- îţi spun un singur lucru - copilul ăla poate să vorbească. Ai văzut cum se poartă în preajma mea? El a învăţat-o, ca să mă enerveze pe mine. Mă cred prost? Mi-am dat seama ce urmăresc... Fata era în casă în seara în care m-am certat cu Leslie. M-a văzut când am lovit-o şi apoi a văzut-o pe mama ei fugind de mine. De mine! Adam a făcut-o să se teamă de mine...

- Dumnezeule! Nikki a văzut aşa ceva? Şi cum te-ai aştepta să se poarte faţă de tine? îţi dai seama ce i-ai făcut acelui copil?

El continuă să se învârtească prin cameră.

- Dar copilul ştie! Iar Adam merită tot ce a primit ca pedeapsă pentru tot ce mi-a furat.

Se întoarse şi o privi pe Kathleen cu ochi de gheaţă.

- Eu i-am incendiat casa. Eu i-am distrus scrisorile pe care
i le-a trimis lui John. Eu am împrăştiat toate zvonurile, pentru ca nimeni să nu uite ce i-a făcut soţiei sale. Eu am angajat bătăuşii din Deerfield, ca să-l conving să plece. în loc de asta, el s-a hotărât să rămână!

- Ai făcut aşa ceva? întrebă ea, oripilată. Oamenii aia ar fi putut să-l omoare!

- Poate ar fi fost mai bine să mă fi omorât!

Vocea puternică a lui Adam umplu încăperea. Era transpirat, semn că venise în fugă.

- Ce dracu' cauţi aici, Lee?

Uimit de apariţia lui, Lee o strânse şi mai tare de mână pe Kathleen şi o înşfăcă de păr.

- Adam, spune-i să mă lase în pace. Nu vreau să semnez!

El se apropie ameninţător.

- Dacă mai faci un pas, nevasta ta o să aibă de suferit. N-am nevoie decât de o semnătură de la ea.

Kathleen refuză pixul pe care i-l întindea.

- Nu semnez nimic!

O lovi din nou peste faţă, iar forţa loviturii o făcu să-şi piardă echilibrul şi să cadă, lovindu-se de colţul şemineului. Ultimul lucru pe care îl înregistră fu silueta lui Adam năpustindu-se asupra lui Lee.

***

Kathleen deschise ochii.

- Adam... şopti ea.

El sări din scaun şi se apropie, luând-o de mână.

-Draga mea Kate, mulţumesc lui Dumnezeu! O să-ţi revii... aşa cum şi-a revenit şi Nikki. Acum doarme, dar toată după- amiaza şi-a petrecut-o vorbind cu John. Doctorii au avut dreptate când au spus că-şi va reveni dintr-o dată. Dar regret că a fost nevoie să treci prin aşa ceva...

- Am avut un coşmar îngrozitor. Am crezut că o să mă părăseşti...

Adam îşi sprijini fruntea pe pieptul ei.

- N-ai de ce să-ţi faci griji, scumpa mea Kate. în sfârşit, suntem liniştiţi la noi acasă! Te iubesc...

Sfârşit